

Com podran veure, davant del nostre poble, justifica-
ma condemna que no hi hauria i en definitiva sense,
que i criminal q'hem conegut. Le i resolucio al des-
francista, i el forma la linea culpatalavora i

Pochan veure justifica-se ul'afirmant que demanen
que hi el poble d'Europa de France: jo e el comunisme i
Podria home justifica-se afirmant que passen la
perpetua en opressio com pasen la justifica en poble
s'act' capitalista: que farda el comunit' després de la
victoria?

Pochan veure, amonada e'hem de les explicacions
relatives, que l'opressio no s'afirma cap després de
en el d'any el d'Europa, i e of universalisme en poble
de poble, de l'opressio de cultura, que el seu obli-
gat d'act' capitalista i e'hem de la justifica?

La justifica de un poble.
Que totan veure que s'act' en no d'act' per
la d'opressio d'Europa de la comunisme, o de
socialisme.

La Lutte per una democracia popular.
No n que Angles demanant les bestes poble d'Eu-
rope n'hem demanant a d'Europa, i e'hem de la
democracia popular. El nostre leuisme es un o una
unitat d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa, veure
que en el d'any el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
i e'hem de la, de una unitat d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
la victoria d'Europa de la d'Europa, que la d'Europa
d'Europa i e'hem de la, de una unitat d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
a la d'Europa, que l'opressio de la d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
socialista, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
de cultura, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
a la d'Europa, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
refusa per la d'Europa, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
per un d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
una unitat d'Europa, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
del d'Europa, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
de d'Europa, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
la via pacifica, i e'hem de la, de una unitat d'Europa.

El firmament de la d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa,
tem que una democracia popular. Volens i tem d'Europa, de la d'Europa,
d'Europa. Volens i e'hem de la, de una unitat d'Europa, de la d'Europa,
d'Europa. Volens i e'hem de la, de una unitat d'Europa, de la d'Europa,
una unitat d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa,

El d'Europa, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
totalitari? Se'hem de la, de una unitat d'Europa, de la d'Europa,
democracia i el d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa,
i el d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa,
d'Europa, que el d'Europa, que el d'Europa, i e'hem de la, de una unitat d'Europa,
i e'hem de la, de una unitat d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa,
i e'hem de la, de una unitat d'Europa, de la d'Europa, de la d'Europa,

... el seu projecte i influència, donant un impuls a la nació.
 ... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de
 ... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de
 ... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de

... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de
 ... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de

... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de
 ... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de

... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de
 ... el país de Catalunya, que ha estat sempre un país de

"Hesperiades" can be identified as the "Hesperides", which are the daughters of Atlas, who hold up the sky. In Greek mythology, they are three daughters of Atlas, who hold up the sky. In some versions, they are three daughters of Atlas, who hold up the sky. In some versions, they are three daughters of Atlas, who hold up the sky.

The text continues with a dense, handwritten script, likely a mix of Greek and Latin. It discusses various subjects, possibly related to mythology or history. The handwriting is cursive and somewhat difficult to decipher, but the words "Hesperides" and "Atlas" are prominent.

The text concludes with a final paragraph, possibly a signature or a reference. It mentions "Cataluña" and "España", indicating a geographical context. The overall tone is scholarly or historical.

34) Capítol de la constitució de 1812, i de 1837.
 Si bé després de la guerra de independència històrica
 la funció de la constitució havia estat en gran part
 pura i simple, i un dels seus objectes principals havia estat
 aïllar i garantir que el poder no quedés en mans
 d'una sola persona, però després de la guerra de independència
 van sorgir nous objectes i problemes, i el paper de la
 constitució es va ampliar i es va convertir en un dels
 elements més importants de la vida política i social.
 La constitució de 1812, i de 1837, van ser les primeres
 que van establir un sistema de govern basat en la separació
 de poders i en la garantia dels drets i llibertats
 dels ciutadans. A més, van establir un sistema de
 representació política i van garantir el dret de sufragi
 universal. Aquests canvis van marcar el començament
 d'una nova època en la història de Espanya, i van
 establir les bases per a la democràcia moderna.
 La constitució de 1812, i de 1837, van ser les primeres
 que van establir un sistema de govern basat en la separació
 de poders i en la garantia dels drets i llibertats
 dels ciutadans. A més, van establir un sistema de
 representació política i van garantir el dret de sufragi
 universal. Aquests canvis van marcar el començament
 d'una nova època en la història de Espanya, i van
 establir les bases per a la democràcia moderna.
 La constitució de 1812, i de 1837, van ser les primeres
 que van establir un sistema de govern basat en la separació
 de poders i en la garantia dels drets i llibertats
 dels ciutadans. A més, van establir un sistema de
 representació política i van garantir el dret de sufragi
 universal. Aquests canvis van marcar el començament
 d'una nova època en la història de Espanya, i van
 establir les bases per a la democràcia moderna.

Annex

Carta Oberta oee Comité Central
dee P. S. U. C. (receute dee 1945.)

Programa d'unitat combatent progressiu
a partz i organitzacions catalanes!

Programa immediat a executar per un
govern d'empresament universal.

- 1 - Dirigir i resoldre oomb tot el seu poder la
lluita de les partides a l'estat de Catalunya, per unificar
des Comités d'Autodefensa de la Resistencia.
- 2 - Mobilitzar la totz de Catalunya de l'estatut
i a les masses d'insurrecció del món en un únic
front popular en la lluita contra Franco, el Falange i
la capitalació.
- 3 - Reforçar el front d'unitat combatent amb el
d'altres partides d'insurrecció, creant un front
de combatent catalans i creant un front
amb el govern base.
- 4 - Reforçar la unitat orgánica unitat nacional
amb tot el front a totz de partides sense distinció de
edat, política, i religió, que visquen a l'interior i al
amb l'organització per un front d'unitat combatent
defront l'organització falangista i contra la capitalació.
- 5 - Reforçar la lluita de les partides de les zones
alliberades i de les zones de combatent, i amb el
poder de les zones de combatent i amb el poder de les
zones de combatent, i amb el poder de les zones de combatent,
de combatent i de combatent.
- 6 - Forçar de totz de les zones polítiques, socials,
econòmiques, culturals, i de les zones de combatent,
i de les zones de combatent i de les zones de combatent,
de combatent.
- 7 - Exigir la més severa responsabilitat de les zones
de combatent i de les zones de combatent, i de les zones de combatent,
de combatent i de les zones de combatent, i de les zones de combatent,
de combatent.

9 - Instructio iudicialment i després de la
firmada de la llei de les garanties i després de la
llista de les lleis i de les garanties tot afegit de capítol
de les lleis, orden, parlers, implem. punitivament
punitivament, implem.

9 - Proposició de llei de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

10 - Proposició de llei de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

11 - Proposició de llei de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

Proposició de llei de les lleis -

1 - Proposició de llei de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

2 - Proposició de llei de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

3 - Proposició de llei de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

4 - Nacionalitat de les lleis, de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

5 - Organització de les lleis i de les lleis en forma
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis
de les lleis i de les lleis, i de les lleis i de les lleis

3/ tota mena de catàlegues.

6 - El treball del treballador de vida amb justícia
una legislació que asseguri el treballador una vida
numerosa i justa i el dret al treball, al descans i
a la cultura.

7 - Organització cooperativa del consum, de
la producció i operacions de compra i vendes
opèratives, de la indústria i petit comerç.

8 - Llibertat d'organització i expressió pels
treballadors i els seus sindicats.

9 - Democràcia justa en tots els casos de
nacionalització.

10 - Capitalisme del bé amb plena participació i de tot
aquell que amb el seu capital està ben treballant
haurà de contribuir a aquest tipus de desenvolupament
i de progrés cultural i social de les masses
de treballadors.

CARTA OBERTA DE JOAN COMORERA A REIS BERTRAL, DIRIGENT D'ESTAT CATALÀ. (s. ll. n. d.)

Carta probablement escrita a la segona meitat del 1948. Arxiu Comorera-Massip. CEHI. Facultat de Geografia i Història. Universitat de Barcelona.

Volguda amiga,

Us agraeixo que m'hàgiu fet conèixer les vostres inquietuds i preocupacions polítiques actuals. Jo penso que el vostre estat d'ànim és l'expressió d'un de més general. Car és -- evident que existeix una crisi en el moviment nacionalista de Catalunya. Les velles formacions polítiques tradicio--- nals es liquiden i els nuclis dirigents, salvant excepcions conegudes, van passant al camp enemic. Es lògic que aquest fenomen capfiqui i àdhuc desconhorti un bon nombre de vells militants nacionalistes, de bons patriotes. Molt més quan aquesta crisi no és la conseqüència d'un afebliment del sen--- timent nacional català. El sentiment nacional dels cata--- lans és més fort que mai i és en el terreny nacional que el poble català ha aconseguit una positiva victòria damunt el règim de classes franco-falangista. Aleshores, com es pot explicar aquesta aparent paradoxa?.

Val la pena que fem un esforç d'esclariment.

El problema nacional no és una abstracció, no és una enti--- tat isolada. El problema nacional és part indissoluble del problema general de la Revolució. Hem, doncs, de veure'l a la llum de la lluita de classes, del seu desenvolupament i del seu objectiu històric.

Estem ara en la fase superior i última del capitalisme, la fase imperialista. La lluita de classes s'aguditza i la -- burgesia esdevé extra i antinacional. L'interès de classe prima per damunt de qualsevol altre interès. I tots els -- elements que intervenen en la vida col.lectiva són utilit--- zats amb l'objectiu únic d'assegurar el domini de classe, -- el monopoli de l'Estat, instrument de la classe dominant. Per a la burgesia el problema nacional, allà on aquest exis--- teix, és materia especulativa; se'n serveix si així convé -- momentàniament al seu interès de classe o en renega quan el posa en perill. I com que l'interès de classe capitalista és incompatible amb l'interès nacional la burgesia acaba -- sempre per traïr la nació.

Què ens diu l'experiència?.

Entre les dues guerres mundials, cinc grans grups imperia--

listes van dirigir la política de tots els països compresos en l'àrea capitalista: el nordamericà, el britànic, el francès, l'alemany i el japonès. Quin fou l'objectiu convergent de tots ells? Fou l'anihilament del món socialista - en construcció, de la Unió Soviètica i, en tant que premisses obligades, l'anorreament del moviment obrer, de la democràcia, en cada país. Tenien aquest objectiu per la cura d'assegurar a cada nació, base de cada grup imperialista, - el desenvolupament ple i sobirà de la vida nacional? No. L'objectiu no era altre que el de reconquerir, restablir el capitalisme i colonitzar la sisena part de la terra que la Revolució Socialista d'Octubre alliberà. I en la persecució d'aquest objectiu, els interessos genuïnament nacionals foren sacrificats i els pobles arrossegats als horrors de la segona guerra mundial. Els imperialistes de Nordamèrica de la Gran Bretanya i de França forjaren les armes de Hitler, de Mussolini i de Hiro Hito, que havien de delmar els propis pobles nordamericà, britànic i francès. I mentre la sang dels pobles era vessada a dolls, els capitalistes de Nordamèrica, de la Gran Bretanya i de França es retrobaven a Suïssa amb els capitalistes alemanys, s'entien amb ells es repartien amistosament les ganàncies de guerra, refermaven els càrtels, es posava d'acord per a sabotejar l'esforç de guerra dels aliats. Cobejaven, no la victòria, sinó el pacte amb el nazi-feixisme, provocar una nova situació que els permetés, mitjançant una pau separada o una pau negociada, de refer el front comú i llançar-se junts contra la Unió Soviètica.

L'interès nacional era absolutament contrari a aqueixes conxorxes monstruoses dels imperialistes. El primer període de la segona guerra mundial no fou una conseqüència inevitable de rivalitats nacionals, d'incompatibilitat entre els pobles, car entre els pobles no existeixen ni rivalitat ni incompatibilitat. La rivalitat i la incompatibilitat són la naturalesa mateixa de l'imperialisme: l'imperialisme mundial homogeni no existeix ni pot existir. Entre els imperialistes pot haver-hi entesa per a finalitats negatives: destruir l'enemic comú, sotmetre a la seva voluntat els pobles presos separadament i en conjunt. En tota la resta difereixen i cadascun d'ells vol esdevenir el grup dirigent, el grup hegemònic. Tots volien la guerra contra el món socialista. El desenvolupament i agreujament, però d'aquestes contradiccions i antagonismes insolubles van provocar primer la guerra entre ells i la gran guerra de coalició mundial contra el nazi-feixisme i el militarisme japonès - més tard, imposada per la realitat històrica d'una Unió Soviètica invencible i la voluntat d'uns pobles que havia adquirit la consciència clara de llur interès nacional.

D'ací que el "quislingisme" no ha estat un episodi, sinó una característica fonamental del nostre temps. No ignoreu pas, amiga Reis Betral, que el "quislingisme" és la traïció de la gran burgesia i de les castes tradicionals posada al nu abans i al llarg de la segona guerra mundial. En vigílies de la guerra, els imperialistes que ara en diríem "occidentals" tractaren de popularitzar llur lema -- símbol: "Abans Hitler que Stalin", o bé "Val més viure -- hitlerià, que morí francès...". En el curs de la guerra, la gran burgesia i les castes tradicionals continentals -- van sabotejar l'esforç popular de guerra, van lliurar les nacions a Hitler, van mobilitzar fins on se'ls permeté, -- els homes i les riqueses nacionals per servir Hitler, és a dir, un grup imperialista que semblava guanyar l'hegemonia europea i amb fortalesa suficient per a realitzar el somni de tots ells: l'anihilament de la Unió Soviètica. Els imperialistes "occidentals" sabien prou bé que Hitler es proposava transformar els països envaïts en colònies -- agràries al servei del feudalisme teutònic. Sabien prou bé que la seva participació personal i de classe els assegurava una participació en els "guanys" a canvi de la independència i sobirania de llurs pàtries. I van treballar amb Hitler i per Hitler fins a la fi, fins que la -- bandera gloriosa de l'Exèrcit soviètic fou arborada a Berlín damunt les runes fumejants del nazi-feixisme. Els imperialistes "occidentals" van vendre la pàtria pel plat -- de lleties d'una coparticipació en l'exploració capitalista d'Europa sencera.

I això continua.

La guerra no va començar com ells volien, no es va desenvolupar com ells pretenien ni va acabar com ells cobejaven. Malgrat els crims sense parió del nazi-feixisme, -- malgrat el sabotatge del segon front i l'allargament indègut de la carnisseria provocat per les maniobres i les -- conspiracions dels imperialistes, la Unió Soviètica va -- sortir de la guerra més forta, més invencible, més volguenda que mai. I l'àren del món deslliurat de les urpes imperialistes s'eixamplà i s'enfortí amb les Democràcies Populars, i la consciència política i la voluntat d'emancipació i d'independència nacionals guanyaren el conjunt de la classe obrera internacional i nuclis immensos de les -- masses populars. Dos camps estan en presència: el camp -- democràtic i antiimperialista, dirigit per la Unió Soviètica, i el camp imperialista i antidemocràtic, és a dir, neo-feixista, dirigit pels imperialistes nordamericans. El camp democràtic i antiimperialista augmenta la seva potència dia a dia. Allà on els demòcrates han guanyat la batalla de la pau, els pobles han reconquerit la independència.

dència i la sobirania nacionals, les han consolidat definitivament en esbandir de la vida nacional els enemics interiors, en realitzar la Revolució democràtica que obre el camí del socialisme. Un immens país, Xina, fins fa poc colònia dels imperialistes nordamericans, s'incorpora amb rapidesa al camp democràtic i realitza sobre la marxa la Revolució democràtica, basteix l'Estat popular, posa els fonaments d'una Xina veritablement independent i sobirana. Les masses dels països colonials i dependents lluiten amb les armes a la mà contra les potències colonialistes que pretenen mantenir imperis caducs amb els dolars i les armes dels imperialistes nordamericans. La classe obrera i les masses populars d'això que ara en diuen l'"Occident" combaten aferrissadament per recuperar una independència i una sobirania nacionals mediatitzades ja per l'imperialisme nordamericà, per assegurar la pau i no esdevenir carn de canó, car copsen ben clarament que l'interès de classe i popular es confon amb l'interès nacional. En la pròpia Nordamèrica, Gran Bretanya i en els països d'Amèrica Llatina, la classe obrera i les masses populars fan front al terrorisme dels imperialistes i s'incorporen al camp democràtic. I aquest procés s'anirà envigorint encara que els Truman i Acheson i Bevin accentuin la inquisició política contra els demòcrates i per més cops d'Estat que els títols militars o polítics al servei dels imperialistes dominen en els països del Centre i Sud-Amèrica.

I com reaccionen la gran burgesia i les castes tradicionals en aquests països? En tant que classe i castes governants continuen la tradició de la guerra: per amantenir llurs privilegis han convertit en moneda de canvi la independència i sobirania nacionals. I en tant que polítics i "ideòlegs" s'inventen filosofies i teories, l'objectiu únic de les quals es sembrar la confusió en la massa popular, dividir la classe obrera, mobilitzar l'opinió contra els partits comunistes, presentar la Unió Soviètica com a "potència agressora", amb la càrria de fer passar així, de contraban, llur traïció nacional. Els imperialistes es presenten amb la cara de "gent avançada", "progressistes", que ha llançat per la finestra tota mena de "prejudicis". I en primer terme el "prejudici" nacional. Amb tota solemnitat proclamen que la sobirania nacional és un concepte caducat i que allò que ara cal, és unir-se, federar-se, acceptar el Pla Marshall, el "bloc occidental", el "bloc atlàntic", el "bloc de la Mediterrània", el "bloc escandinau", el "bloc sud-asiàtic", posant en el mateix sac els "interessos colonials". Amb quina finalitat, però? Per a desenvolupar al màxim les riqueses nacionals i aixecar al màxim el nivell de vida dels nacionals? Per ajudar fraternament els pobles dels països endarrerits i elevar-los al nivell de -

la nació més avançada?. Per a consolidar la Democràcia i accelerar la liquidació dels criminals de guerra, per a tallar i assecar les arrels del nazi-feixisme, per a restablir la Democràcia en els països encara junyits a les desferres nazi-feixistes, com Espanya? Per assegurar una era de pau i benestar a la humanitat sencera?. Els somnis "rojos" no pertorben les nits frenètiques -- dels imperialistes. Fretenen aquesta liquidar les sobiranes nacionals, imposar "unions" i "federacions" i -- "pactes" per a llançar els pobles així enganyats i emmanillats a la tercera guerra mundial, a la guerra contra la Unió Soviètica i les Noves Democràcies, a una guerra que resolgués llurs actuals insolubles contradiccions i crisis, que consolidés el capitalisme trontollant, que aconseguís l'impossible: restablir el règim capitalista a la Unió Soviètica i les Noves Democràcies, imposar al món sencer la "pax americana", és a dir, la pau dels esclaus sota la tralla de l'hereu de Hitler, del nou aspirant a la dominació mundial, del ianqui groller i analfabet.

I això és així i no pot ésser d'altra manera, amiga Reia Bertral, perquè essent la llei immutable del règim capitalista l'explotació de l'home per l'home i l'opressió de les nacions, l'interès de classe burgesa engendra fatalment la traïció nacional.

I què ens diu la pròpia experiència, espanyola i catalana?.

L'especulació nacionalista de la burgesia catalana sorgeix com a factor polític quan Espanya va perdre les darreres colònies. Per bé que migrada, la indústria catalana era la més forta d'Espanya. Bona part de la producció anava a les colònies. La derrota militar del -- 1898 provocà, per consegüent, una profunda crisi econòmica. Perduts els mercats d'ultramar, la indústria catalana passà per moments de col.lapse. Molt ràpidament la burgesia catalana copsà que el gran mercat havia d'ésser Espanya mateix. Calia, doncs, assegurar a la indústria catalana el monopoli del mercat interior. Aquesta exigència econòmica podia satisfer-se mitjançant una intervenció activa i amb personalitat pròpia en la política espanyola. Les velles formes, la dels cacics lligats als partits de torn dels Cànoves i dels Sagasta, que satisfieren en el primer període de la restauració les ambicions de la burgesia catalana, resultaven estretes, - insuficients. Calia trobar el mitjà i el van trobar en el sentiment nacional, el ressorgiment del qual datava de molts anys i havia guanyat ja un grau suficient de -

maduresa.

Davant d'una monarquia trontollant, la burgesia catalana va jugar la carta republicana i nacionalista, copsant -- que amb el recolzament dels catalans ningú podria desco-- nèixer ni subestimar la seva personalitat política. Donà més valer als aspectes negatius del sentiment nacio-- nal que als positius, a l'anticastellanisme que al cata-- lanisme, amb la qual cosa posà en acció el principi per-- manent del nacionalisme burgès, reaccionari per naturale-- sa. Els incidents "revolucionaris" que van determinar -- la reacció anticatalana de la llei de Jurisdiccions, per part del Govern Central, van tenir aquesta característi-- ca. Amb aquesta especulació reaccionària, la burgesia -- catalana intervingué en la profunda mobilització de Soli-- daritat Catalana, el moviment nacional polític dels cata-- lans, profundament republicà i progressiu, moviment na-- cional que havia de traïr tant aviat com aconseguí de la monarquia uns aranzels i una vaga promesa d'autonomia mu-- nicipal. La burgesia, però, no copsà degudament que -- feia d'aprenent de bruixot que contribuïa a desfermar -- unes forces que ben aviat no podria controlar. Per això en la mesura que se n'adonés havia d'estripar les care-- tes republicana i catalana.

Per als catalans, les idees de República i Catalunya no eren pas artificials. Les dues idees lligades i comple-- tant-se han tingut sempre el màxim ressó entre els cata-- lans. Molt aviat, el poble que la burgesia volia junyir especulant amb idees i sentiments pregons, se li escapà de les mans i emprengué el camí pel seu compte, amb de-- sencerts i caigudes, amb períodes de desorientació i d'a-- parents defallences. Seguí, però, el seu camí, inexora-- blement, pujant els graons d'una major maduresa política i nacional. I Cambó, l'home representatiu de la burge-- sia catalana, llançà el nou crit de guerra, demostració palesa de l'angoixa d'una classe que se sentia ja supera-- da per la classe obrera i la massa popular: "República?, Monarquia?. Catalunya!". La burgesia catalana abandonà la República i es posà lliurea monàrquica, però la idea republicana i catalana avançà més, amb tal força i pro-- funditat, amb una intervenció tan massiva de la classe -- obrera que ben pocs anys després, el 1923, la burgesia -- catalana trafí Catalunya en provocar i finançar el "pro-- nunciamento" de Primo de Rivera, bo i sabent que sacri-- ficava l'esquifida Mancomunitat. Per por al poble, per odi a la classe obrera, la burgesia, ni republicana ni -- catalana, es convertí en el baluard de la reacció. Col-- laborà amb Primo de Rivera, sostingué la monarquia i ser-- ví al rei, no acceptà la República. Esgotat el seu ins--

trument polític, la Lliga Regionalista, pretengué adaptar-se a la nova situació republicana donant-se el nom de Lliga Catalana. Però, com que l'hàbit no fa el monjo, la burgesia no esdevingué per això catalana. Ans al contrari accentuà la traïció nacional. Col.laborà en la "Sanjurjada" i amb els filo-feixistes Lerroux i Gil Robles, als quals demanà que dissolguessin la Generalitat quan aquests gosà ferir-la amb la Llei de Contractes de Conreu. I la hipòcrita Lliga Catalana fou dissolta el 16 de febrer del 1936, és a dir, quan Catalunya victoriosa reemprenia amb més força la vida nacional.

La burgesia catalana ja no intentà posar-se més caretes i es passà obertament al camp de l'anti-Espanya, de l'anti-Catalunya. Esdevingué una força més de les classes i castes que han oprimit els homes i els pobles hispànics, que han fet sempre de l'opressió nacional un dels seus objectius principals, històrics. La nostra burgesia conspirà amb els militars traïdors, amb els feixistes i els nazis, contra la República i prengué una part activa en la sublevació del 1º de juliol. La burgesia catalana ha estat i continua essent una de les forces principals del règim franco-falangista. I si ara dubta a lligar totalment la seva cort a la persona de Franco i més o menys col.labora en el canvi de façana, sempre que aquest canvi no signifiqui el restabliment de la República ni posi en perill el seu interès de classe, és per la por a una catàstrofe més grossa, espaordida per la insoluble crisi econòmica i per la pujança d'una classe obrera i un poble que no han perdut pas les lliçons doloroses d'una República mancada, d'una guerra sagnant i d'una repressió de brutalitat incommensurable. Catalunya no compta!. Els catalans no compten!

Per la manca d'un poderós partit de la classe obrera, -fenomen històric degut a la perllongada pervivència de la reaccionària filosofia anarquista en el moviment obrer i a la inversemblant estupidesa dels socialistes espanyols-, la bandera nacional que serví d'esquer a la burgesia, passà a mans de la petita burgesia. La bandera nacional fou arborada pels partits republicans nacionalistes, hereus i continuadors, uns del vell federalisme pimargalià i de l'anti-lerrouxisme, després altres de la Lliga Regionalista els partits representatius de la ideologia i de les aspiracions social i nacional de la petita burgesia, de la menestralia, i, en part, de la pagesia. Els Presidents Macià i Companys han estat els símbols d'aqueix període i l'Estatut fou la seva ex

pressió orgànica.

Ara ja sabem, amiga Reis Bertral, on ha caigut una Catalunya dirigida pels partits polítics nacionalistes petit burgesos. Objectivament, històricament, no podia ocórrer altra cosa. Només dues classes tenen qualitat per a dirigir la nació: la classe burgesa i la classe obrera. L'estament intermedi, o el que en diuen les classes mitjanes, han d'ésser dirigides o per la burgesia o per la classe obrera. I si per un conjunt de circumstàncies de terminades esdevenen dirigents la nació va a la deriva - durant un temps i, a la fi, es junyida per la reacció. Car la petita burgesia, estament intermedi, que pel sector més ric es lliga a la burgesia i pel sector més pobre s'apropa al proletariat, és vacil·lant, poruga, contradictòria i en moments de crisi s'espaordeix de la Revolució i opta pel compromís. Car els dirigents polítics petit-burgesos sofreixen l'emmirallament burgès, assimilen els costums i vicis de la burgesia, tendeixen a considerar la política com un afer d'avenur personal i, en el millor angle, es perden pels viaranyes d'un romanticisme revolucionari eixorc o d'un intel·lectualisme especulatiu, snobiste, paralizzador, si no s'acosten o no s'incorporen a la classe obrera en recerca de noves perspectives de combat i de victòria. Aquesta és la lliçó del 1931-33, del 6 d'octubre del 1934, de la guerra i d'una Catalunya escolada pel règim terrorista de classe franco falangista.

No és això el que estem veient ara, amiga Reis Bertral?

En tant que expressió política dels sentiments i interessos d'aquest sector tan important del nostre país, els partits polítics nacionalistes s'han esfondrat, no per la voluntat palesa de la massa militant, sinó per la deserció i traïció dels nuclis dirigents. En la lluita -- contra el règim franco-falangista, per la República i -- una democràcia popular, per la pau, per la independència i sobirania d'Espanya i les llibretats de Catalunya, aquests partits han perdut llur fesomia i els catalans -- que ells representaven han estat lliurats a la confusió, a la desesperança, a la passivitat, amb gran dany de Catalunya i major profit de Franco.

En el sector extremista del nacionalisme, els dirigents, protegits i esperonats pels agents de l'"Intelligence Service", crearen un Front Nacional que actuà i desaparegué segons les ordres dels imperialistes anglo-saxons. I, embolicat en aquesta trista aventura, Estat Català, el nucli més combatent nacionalista, que ha escrit pàgines

honroses sota Primo de Rivera i al llarg de la guerra, on és?. A l'interior, un titella del senyor Tarradellas arrossega el títol pels indrets més empastifats de provocació i delació. I a l'exterior, molts dirigents van engrössint els grups americans "separats" de Catalunya, no ja separatistes.

En el sector més dretà, què ha esdevingut i què és la Unió Democràtica, la fillola de la Lliga Regionalista, honorada pel sacrifici de Carrasco i Formiguera?. Els seus dirigents han pactat amb Franco, han recolzat totes les maniobres de capitulació i es proposen únicament arreplegar les desferres del país, organitzar-les, donar-los un nom al servei de la reacció espanyola i vaticans. Són els "herois" de la resistència patentada.

En el centre del moviment nacionalista, què han fet, com actuen Acció Catalana i Esquerra Republicana?. Acció Catalana ha accentuat la seva característica de partit aristocràtic, reclus, allunyat de la massa, de les seves angoixes i aspiracions. I Esquerra Republicana, donada l'actitud dels seus dirigents, simbolitza la caiguda vertical del moviment nacionalista, petit-burgès, organitzat políticament. Sabem molt bé que molts militants i certs dirigents d'Esquerra Republicana a l'interior a a l'exterior serveixen amb fidelitat les ensenyances de Macià i Companys, han acceptat amb abnegació els sacrificis que la lluita contra el règim franco-falangista comporta. Però hem d'afirmar que, en el seu conjunt, el nucli dirigent d'Esquerra Republicana ha traït la memòria de Macià i Companys, ha abandonat el programa republicà i nacional, s'ha passat amb armes i bagatges al camp imperialista i antidemocràtic, de la conxorxa monàrquica-reaccionària-falangista al camp de l'anti-Espanya i de l'anti-Catalunya, de la guerra antisoviètica. Com podriem explicar-nos la política actual de la direcció i de la fugida organitzada de tantants dirigents republicans.

Han retornat al país amb passaport franquista i aval falangista l'ex-ministre Estadella i l'ex-Conseller Corachan; Pous i Pagès, ex-President del Consell Assessor que Companys organitzà quan cometé l'error de dissoldre el Govern de la Generalitat; els diputats Josep Companys, Battestini, Soler i Bru, Rives, Soberano, Blasi, Dalmau, Margre, Llorret, Noguer i Comet, Rubió i Tudurí, Mora i Adserà, Romeva i Labal, Balard, Pla i Armengol; l'ex-Governador Ametlla; l'ex-director general de Prescns, Tassis i Marca; l'ex-alcalde de Lleida, Vives, l'ex-alcalde de Tarragona, Castelló i l'ex-alcalde de Tortosa Benet; l'ex-alcalde de Terrassa Morera; els ex-alcaldes de Manresa, Com

bera i Marcet i l'ex-Comissari de la Generalitat a Lleida, Carrové; l'ex-Secretari polític del President Macià, Alavedra; els ex-Consellers de Barcelona, Junyent i Ventalló; l'ex-Jutge d'Igualada, Tolosa; l'ex-dirigent dels trotsquistes de Lleida, Comabella, etc.

Sabem que altres personatges tenen ja el passaport a la butxaca o el gestien. Sabem que el propi Carles Pi i Sunyer, emulant el pretendent don Joan, ha confiat el seu fill hereu, un nacionalista rabiós en els temps "heroics" del Consell Nacional de Londres, a la benevolença dels falangistes de Barcelona. En les condicions del règim franco-falangista, aquests retorns són un insult imperdonable a les desenes i desenes de milers de catalans que han donat llur vida per Catalunya i la República, a les misèries i humiliacions del nostre poble. Són també l'expressió d'una política, no d'una política de combat, sinó de claudicació, de traïció.

I aquests dirigents ho fan conscientment. Tots els personatges retornats i els que es preparen a fer-ho, han tingut i tenen un exili confortable si el comparem amb el de la massa. No és la misèria ni el cansament d'unes lluites que no han fet, ni l'enyorança d'una terra que deshonoren el que els ha empès a la deserció, al reconeixement dels botxins que martiritzen Catalunya. Han passat al camp de l'enemic per por al poble, per odi a la classe obrera, per afinitat amb la burgesia reaccionària i anticatalana. Serveixen l'interès de classe capitalista, no Catalunya, i, tots ells, sota la direcció de Tarradellas, industrial i terratinent conegut, nou ric eufòric, s'han proposat la liquidació d'Esquerra Republicana i altres partits per a retrobar-se en el si d'una "Federació Republicana Nacionalista de Catalunya", el primer acte "polític" de la qual, ha estat l'intent de popularització a l'interior del pacte don Joan-Franco-Prieto.

La deserció i la traïció d'aquests dirigents no correspon pas a un esfondrament paral·lel dels sentiments democràtics i nacionals de la petita burgesia, de la menestràlia, que suara, més o menys, interpretaven.

Sota el règim de classe franco-falangista s'ha accelerat la concentració capitalista. El capital financer espanyol i, en primer rengle, els financers bascos, han engolit ja la banca catalana. El control financer en l'economia catalana s'aferma, s'aprofundeix i generalitza amb la catastròfica crisi econòmica actual. En l'esfondrament general són sacrificades la petita burgesia i la menestràlia, car les fallides, les lletres protestades, la liquidació a vil preu d'indústries, tallers i comerços, la caiguda dels valors, han pres ja proporcions gegants.

nes. La "galeuzca" financera enfonsa en la misèria una petita burgesia i una menestralia suara poderoses, benes-
tants, i revela el veritable caràcter de la "galeuzca"
política combinada pel senyor Aguirre amb la complicitat
dels dirigents nacionalistes catalans: el control reac-
cionari i vaticanesc de Catalunya. La petita burgesia
i la menestralia, però, reaccionen amb violència en la
línia tradicional republicana i nacionalista. S'allu-
nyen dels renegats i s'apropen als combatents incorrup-
tibles i sabent-se traïts per uns senyors als quals --
abans donaren llur confiança, cerquen nous dirigents i
noves expressions polítiques que s'adiguin a la reali-
tat sagnant d'avui, síntesi d'una experiència i de la -
comprovació mateiral d'una veritat històrica lluminosa:
que només en la Revolució democràtica es podran resol-
dre els problemes econòmics i nacionals.

La petita burgesia i la menestralia s'apropen a la clas-
se obrera i van copsant que és ella la columna verte-
bral de la nació, la classe dirigent amb la qual s'han
d'aliar, la classe que els salvarà de l'escanyament fi-
nancer i resoldrà el problema nacional.

La petita burgesia i la menestralia troben així llur ca-
mí.

No és cert, com diuen els socialistes dretans, faistes
i especuladors polítics nacionalistes, que la classe --
obrera sigui aliena a la nació, que l'interès de classe
obrera sigui incompatible amb l'interès nacional, que -
el problema nacional sigui una intervenció reaccionària
de la burgesia. És una mentida grollera, anticientífica,
antihistòrica. La classe obrera, i, amb ella, el -
seu destacament d'avantguarda, el P.S.U. de C., han as-
similat els principis revolucionaris de Marx, Lenin, i
Stalin. Han comprovat, per l'experiència, que "no pot
ésser lliure el poble que n'oprimeix un altre", ha après
de la victoriosa Revolució Socialista d'octubre que "el
problema nacional és inseparable del problema general--
de la Revolució proletària", que la classe obrera es --
lliura dels paranyes nacionalistes burgesos mitjançant -
la pràctica conseqüent de l'internacionalisme proletari.
La classe obrera lluita per anihilar l'explotació de --
l'home per l'home, i sap que això no seria assolible si
es volgués mantenir al mateix temps l'opressió d'un po-
ble damunt un altre poble. D'ací que la victòria de la
classe obrera signifiqui automàticament la victòria na-
cional. Per a la classe obrera la qüestió nacional no
és una mercaderia d'especulació. Forma part principal
del conjunt de problemes bàsics de la Revolució democrà-

tica. D'ací que en cap cas, per aguda que sigui la crisi històrica, la classe obrera no pot vacil·lar, no recularà, no traïrà uns principis a canvi d'una conxorxa amb la classe explotadora que ha d'anihilar i reemplaçar, - per servir un Estat que ha d'anerrear per bastir damunt de les seves runes el seu propi Estat, l'Estat dels proletaris i de la massa popular.

La classe obrera, és clar, té una concepció pròpia de la qüestió nacional, una concepció oposada, inconciliable a la del reaccionari nacionalisme burgès. Nosaltres professem la teoria nacional staliniana, els principis bàsics de la qual són: el problema nacional és inseparable de la lluita per l'anihilament de l'explotació capitalista; el dret d'autodeterminació dels pobles és inalienable; la nació, en exercici democràtic del seu dret, pot constituir-se en Estat separat, pot unier-se a un o altre Estat, pot federar-se amb l'Estat al qual històricament pertany, i el respecte d'aquesta voluntat nacional lliurement expressada és obligatori; tots els pobles són iguals en drets i els pobles més avançats tenen el deure d'ajudar els més endarrerits a elevar-se al propi nivell la unió lliure dels pobles iguals en drets elimina tota possibilitat d'opressió nacional, posa la nació al servei de la humanitat i assegura la convivència fraternal dels pobles, la construcció d'una vida pacífica, de benestar progressiu i de llibertat veritable.

La classe obrera, però, no teoritza en abstracte. Els principis de la teoria, la classe obrera els contrasta amb la realitat objectiva en cada moment i en cada país i no oblidant mai que el seu dret de classe ascensional és un dret al qual se supediten tots els altres. Fidels a aquest principi normatiu del marxisme-leninisme, nosaltres, militants del P.S.U. de Co., hem de resoldre prèviament aquesta qüestió: l'aplicació de la teoria nacional staliniana correspon o no al cas espanyol?. I la resposta és afirmativa, car per a nosaltres Espanya és un Estat multinacional.

Què és una nació?. Ens diu Stalin: "Una nació és una comunitat històricament desenvolupada i estable, de llengua, de territori, de vida econòmica i de formació psicològica, manifestada aquesta en una comunitat de cultura". El nucli humà que reuneix tots ells, és per consegüent, una nació. No és una nació lliure, és una nació oprimida que té el dret i el deure de lluitar per la seva llibertat, car aquesta lluita és part inseparable de la lluita per la Revolució democràtica, vers el Socialisme. No canvia el caràcter essencial d'opressió la caracterís-

tica peculiar d'Espanya. En els Estats multinacionals, la nació que serveix de base a les classes i castes opressores sol ésser la més avançada econòmicament, política i cultural. A Espanya es dona el cas, en aparença paradoxal, que Catalunya, nació oprimida, ha assolit un nivell més alt econòmic, polític i cultural que Castella, nació base de les classes i castes opressores. Tanmateix, l'opressió existeix, car al poble català se li refusa l'exercici del dret inalienable d'autodeterminació, car Catalunya ja fa segles que està privada de l'ús lliure del seu idioma, d'expandir sense limitacions la seva personalitat perfeccionant i dominant el seu instrument natural, la llengua materna, car els catalans hem sofert sempre sota la monarquia i en les crisis històriques dels nostres dies la doble opressió social i nacional. La teoria nacional staliniana correspon, doncs, a Catalunya. S'aplica ja a Espanya sencera per l'acció i l'exemple del Partit Comunista d'Espanya. Fou l'inoblidable company José Díez, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, qui, afrentant la repressió del bienni negre, proclamà el dret de Catalunya a l'autodeterminació, el dret de Catalunya a separar-se a constituir-se en Estat independent. És el Partit Comunista d'Espanya que afirma l'existència del dret nacional de Catalunya, Euzkadi i Galícia. I és la molt volguda companya Dolores Ibàrruri, Secretari general del Partit Comunista d'Espanya, l'únic dirigent polític espanyol que planteja el problema de les nacionalitats i donà la solució justa de la Federació Democràtica dels Pobles Hispànics.

D'ací que la classe obrera espanyola, dirigida pel seu destacament d'avantguarda, el Partit Comunista d'Espanya consideri la qüestió nacional catalana com un dels problemes bàsics de la Revolució democràtica, malgrat els esforços que han fet i fan en sentit contrari els socialistes i els faistes, malgrat les especulacions reaccionàries i els equívocs del nacionalisme burgès.

Catalunya té el dret a la separació. El reconeixement del dret, però, no suposa l'aplicació automàtica, obligatòria. En la nostra situació, l'exercici mecànic del dret de separació no resoldria el problema nacional, car no el podem ni hem de deslligar-lo del problema general de la Revolució democràtica espanyola. A més, la separació per la separació és una idea reaccionària, ja que en el nostre cas concret, Catalunya, constituint-se en Estat independent, sortiria d'una òrbita d'exploatació nacional per caure dins una altra igual o pitjor. Una tal "genial solució" ja ha tret l'orella diverses -

vegades. En el període d'exaltació ultra-nacionalista, Carles Pi i Sunyer va maldar perquè Catalunya tingués un petit recó en les golfes imperials britàniques, es va sentir cofoi de preveure uns catalans elevats a la categoria de sipais de Mr. Chamberlain, car a la Gran Bretanya manava aleshores Mr. Chamberlain. I fa ben poc temps que uns ultra-nacionalistes residents als Estats Units van sentir-se "cridats" a esdevenir els "quirlings" d'una Catalunya transformada en sub-Estat nord-americà, encasernant a cops de tralla uns catalans aixecats al suprem nivell humà dels pell-rojos, dels indis mexicans, dels negres dels mestissos i dels jueus que l'Oncle Sam estima tan paternalment. La separació per la separació no resol el problema nacional, perquè la pervivència de l'imperialisme comporta l'opressió nacional progressiva, àdhuc d'aquelles nacions que suara foren independents i sobiranes.

Això és tan evident que el propi Macià, la ideologia separatista del qual va ésser sistemàtica i expressada sovint amb violència de llenguatge i de gest, acabà per trobar la síntesi justa del seu pensament polític nacional: "separar-se per a unir-se lliurement". I unir-se, no amb la Patàgònia o el Camerú, sinó amb la resta dels pobles hispànics, per formar junts una fraternal Federació Democràtica. Pensament polític nacional que el President Companys es va fer seu el 6 d'octubre del 1934 en proclamar l'Estat Català, part integrant de la República Federal espanyola.

Lluitem, doncs, per la unitat fraternal dels pobles hispànics, per una Federació democràtica en el si de la qual serien satisfets els drets nacionals de Catalunya, Euzkadi i Galàcia. Val a dir que lluitem, en primer terme, per una Espanya independent, per una Espanya que pugui desenvolupar sobiranament la Revolució democràtica, per una Espanya incorporada al camp democràtic i antiimperialista, al camp de la pau.

En una Espanya mediatitzada o colonitzada, plaça d'armes dels imperialistes, cap dels nostres problemes no podria tenir solució. I únicament en una Espanya independent, la classe obrera i el poble de Catalunya podran satisfer llurs reivindicacions de classe i nacionals. I la lluita per la independència d'Espanya exigeix combatre a mort el règim franco-falangista, rebutjar amb intransigència absoluta tota combinació o maniobra reaccionària, l'objectiu de la qual no podria ésser altre que el de mantenir al Poder les classes i les castes incompatibles amb Espanya, amb Catalunya, amb la Democràcia.

cia; barrar el pas a la Revolució democràtica i, per consegüent, a la solució del problema nacional. Car, donades l'experiència del passat i la realitat sagnant d'avui és evidentíssim que el problema nacional només podrà resoldre's en la mesura que es desenvolupi la Revolució democràtica espanyola, en la mesura que la classe obrera i els seus aliats la pagesia, la menestralia, la petita burgesia i els intel·lectuals progressius prenguin possessió del Poder Polític i assegurin la transformació substancial de l'Estat.

Franco, en representació dels capitalistes i de les castes feudals, va vendre Espanya a Hitler, la ven ara als imperialistes anglo-saxons. Els imperialistes nordamericans i britànics es disputen aferrissadament l'hegemonia amb els objectius comuns, però, de mantenir al Poder la reacció capitalista i feudal, de convertir Espanya en un coixí atòmic i els espanyols en carn de canó barata de la guerra que preparen contra la Unió Soviètica i les noves Democràcies. A Catalunya, els imperialistes britànics tenen profundes arrels i són encara l'element més influent malgrat els esforços dels nordamericans per a igualar-los o desplaçar-los. I la burgesia catalana escoltant uns i altres, fa la política que convé als imperialistes. Nosaltres, catalans, no podem, doncs, aconseguir la solució del problema nacional si, comprenent i practicant de manera consegüent l'internacionalisme proletari, conjuntament amb la resta dels pobles hispànics, no ens posem amb tot el que som i valem en el camp democràtic i antiimperialista, en el camp de la pau, al costat sense vacil·lacions de la Unió Soviètica i de les Noves Democràcies, de la classe obrera i de les masses progressives del món sencer. Perquè la democràcia, com la apu, també és indivisible. No es pot ésser demòcrata a l'interior i neo-feixista a l'exterior, no es pot reconquerir la independència espanyola, resoldre el problema nacional de Catalunya, si s'està, a la vegada, al servei dels imperialistes que pretenen dominar i esclavitzar el món sencer, sostenint el feixisme a Espanya, reinstal·lant la reacció al Poder arreu i provocant la tercera guerra mundial. Els imperialistes són els enemics acarnissats de la llibertat del home i dels pobles. No es pot concebre la lluita a mort contra el règim de classe franco-falangista, per la República i les llibertats nacionals de Catalunya si al mateix temps, no es lluita també a mort contra la força que sosté i perllonga la seva vida miserable: l'imperialisme.

No hi ha manera, amiga Reis Bertral, de defugir la polarització. Amb la falòrnies hipòcrites de les terceres

forces i dels principis purs i conductes impures no es va més que al deshonor i a noves derrotes. Deixem, doncs, la careta tartufiana als tartufians i cridem a nosaltres, als nostres rengles combatents, a tots els patriotes honrats, a tots els catalans que volem acabar amb el pesombre actual i refer una Catalunya lliure en una Espanya independent.

Naturalment, la burgesia catalana i els seus criats no són un enemic feble. Tenim davant nostre un enemic intel·ligent, veterà de la lluita de classes. Un enemic que, valent-se de faistes i trotsquistes, maniobra en el camp obrer, que, valent-se de polítics esquerristes i nacionalistes, especula amb el moviment nacional. Com sempre hem previst, el moviment nacional reprèn -- amb força. I la burgesia pretén, com en altres situacions històriques, prendre'n la direcció, no per a desenvolupar-lo i dur-lo a la victòria, sinó per a frenar-lo, per a deformar-lo, per a impedir que esdevingui el que ha d'ésser: un violent ferment revolucionari. Compta en aquesta tasca amb l'ajut de Franco, de la Falange i dels menàrquics, de tota la trepa desolassada i traïdora. Intenta que a Catalunya el moviment nacional degeneri en actes negatius i eixorcs, anticastellanismisme a la vegada que a Madrid, els franco-falangistes desfermen els coneguts aldarulls anticatalans. Els primers fets d'aquesta activitat criminal ja s'han produït. Així és com darrerament, sense pretendre l'originalitat, posant les potes en les velles petjades, la burgesia catalana, els franco-falangistes, pretenen afeblir-nos i consolidar-se oposant uns pobles a altres pobles, enemistant uns pobles que sofreixen junts la mateixa secular tragèdia d'opressió. Com és de llei, en l'avantguarda de la reacció, tant catalana com espanyola, hi ha les jerarquies de l'Església catòlica, l'activitat de les quals a Catalunya i Euzkadi és sovint cridanerament "nacionalista". També, en aquest cas, es vol repetir la història i els draps vells van sortint per balcons i finestres a la caça de badocs i babaus, de clientela que ells suposen fàcil d'entabellar. En la qüestió nacional rumien també, doncs, imposar-nos la solució del canvi de façana. I la màquina ja roda. Aguirre -el Cambó dels bascos-, i el Partit Nacionalista -la Lliga Regionalista dels bascos-, responent amb mansuetud "cristiana" a la pressió capitalista i clerical, ressusciten el "concierto economico" i es preparen a enterrar piadosament República i Estatut. Com els nostres nacionalistes, devots clients de la "galeuzca" financera i política, comencen a sentir l'enyorança d'una petita Mancomunitat bona minyona i "catalana". Quina joia: el retorn al temps de les autonomies "bien entendidas", d'una monarquia que donava cops de sabre als patriotes de cada 11 de setembre, i

del Fossar de les Moreres!

No es podrà, però, fer marxar cap enrera la roda de la història. El present, facin el que facin, no tornarà. La correlació de forces ha canviat profundament. Avui tenim una classe obrera i el seu Partit, el nostre gloriós P.S.U. de C., conscients de la seva missió històrica. El P.S.U. de C. i la classe obrera tenen en les seves mans la bandera nacional, resultat i definitiva. I els nostres militants en els llocs de treball, a la ciutat i al camp, en els ateneus de cultura popular, d'esport i d'esbarjo, en les cooperatives, en els centres intel·lectuals universitaris, secundaris i tècnics, arreu, sabran organitzar un Partit fort i dinàmic, sabran descobrir i denunciar les maniobres i les conxorxes de la reacció i dels seus turiferaris, incorporar a la lluita activa, al costat i sota la direcció de la classe obrera, la immensa massa de catalans que, essent antifranquista intransigent, republicana consequent i nacional de convicció, no ha portat encara al combat tot el que ella és, tot el que ella pot i ha de donar. Sota la direcció de la classe obrera i del seu partit, el P.S.U. de C., Catalunya en massa s'aixecarà unida fraternalment a tots els pobles hispànics, i aixafarà sense pietat el franco-falangisme, els reaccionaris de tot color, aventurers polítics desclassats i venals; restablirà la República i, amb les llibertats nacionals recobrades, marxarà sense defallences pel camí de la Revolució democràtica vers el socialisme.

I això serà així i no d'altra manera, perquè essent la llei immutable del moviment obrer alliberar els homes i els pobles de tota explotació i opressió, l'interès de classe obrera s'identifica amb l'interès nacional.

Accepteu, amiga Reis Bertral, la meua més cordial salutació,

JOAN COMORERA.

**Denunciem els
monstruosos
crims
que Franco i Falange
cometen a la « Model »
de Barcelona**

per Joan COMORERA

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - Num 170 - Preu 10 fr. - 15 de setembre del 1948 - Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris-X.

AQUEST mes s'iniciarà a Paris la Tercera Assemblea General de l'O. N. U. Els imperialistes anglo-saxons i, molt particularment, els nordamericans, han aconseguit en el Consell de Seguretat que el nostre problema fos eliminat de l'Ordre del Dia. L'Assemblea, però, discutirà el nostre problema malgrat l'oposició anglo-nordamericana perquè aquesta és la voluntat ben afirmada de les delegacions democràtiques i antiimperialistes. La Delegació polonesa ha fet ja la proposició concreta i és segur que aquesta iniciativa serà recoitzada sense reserves per la Unió Soviètica, per les noves democràcies i, en general, per les delegacions i delegats d'aquells països que encara lluiten contra les coaccions i xantatges de l'imperialisme nordamericà.

El nostre problema serà, doncs, discutit a l'Assemblea General de l'O. N. U. i la situació esdevé perillosa per a Franco, per als seus sostenidors i còmplices. Davant la lluita dels nostres pobles, la pervivència de la solidaritat democràtica mundial envers Espanya i la democràcia espanyola, que les mentides, les coaccions, les persecucions no han pogut afeblir, Franco, els seus sostenidors i còmplices, temen que l'Assemblea, si no es decideix a marxar per una via més executiva, almenys, ratifiqui els anteriors acords.

Per a fer front a aquest perill, Franco, els seus sostenidors i còmplices maniobren amb ritme accelerat amb la dèria de desorientar i paralitzar la lluita interior i l'opinió democràtica mundial, de forçar un canvi d'orientació a l'O. N. U., de « liquidar » internacionalment, en definitiva, el « cas espanyol ».

Els imperialistes nordamericans han provocat l'entrevista del pretendent amb Franco i, ajudats pels anglesos i el Vaticà, han precipitat el sotmetiment del senyor Prieto als monàrquics i a Franco. Els imperialistes nordamericans han « suggerit » que Franco, per demostrar davant del món esbalait que és ja un « democrata » més o menys « orgànic » anunciï l'unes « eleccions municipals » per a una data que coincidirà amb la discussió del nostre problema a l'Assemblea de l'O. N. U. Els ministres de Franco, valent-se de corresponsals subvencionats, afirmen que a Espanya, a les presons ja no hi ha presos polítics i la premsa falangista que el règim carcelari espanyol és tan « humanà » i « cristià » que « els empresonats protesten quan els deixa en llibertat ». I no seria d'estranyar que pretendessin sorprendre l'opinió pública interior i exterior i impressionar certes delegacions de l'O. N. U. amb alguna maniobra de major volum.

Tot l'immens aparell de propaganda en mans dels imperialistes s'ha mobilitzat per servir el règim franco-falangista. El presenten com un règim « cristià » que, per bé que hereu de Hitler i Mussolini, està « en plena evolució democràtica ». El presenten com « l'únic règim que s'adiu al temperament i a la tradició dels espanyols », contra la voluntat dels quals ells, els imperialistes que servint-se de Franco fan d'Espanya una colònia, no tenen el dret d'intervenir. Afirmen que Espanya és avui el baluard de la « civilització occidental », campiona de l'antisovietisme, de l'anticomunisme, la plaça d'armes millor dels « democrates » en lluita contra « els totalitaris » i que Espanya no podria complir « aquesta missió sagrada » si la democràcia espanyola es reconstruís victoriosa damunt les runes del franco-falangisme.

La realitat és, però, que els pobles hispànics odien a mort el règim franco-falangista, lluiten a mort contra el règim franco-falangista. Els pobles hispànics lluiten i lluitaran per la llibertat i per la democràcia, per recuperar i reconstruir una Espanya independent i sobirana, per restablir la República i les llibertats nacionals de Catalunya,

Euzkadi i Galicia, per obrir l'ample camí històric de la Federació Democràtica i contra aquesta realitat que els fets i els heroïsmes de cada dia presenten al món, de res no valdran les mentides, les calúrnies, el xantatge dels imperialistes anglo-saxons i del Vaticà, i les traïcions dels individus que, com Prieto, Aguirre i Terradeilles, estan al servei de la reacció.

El règim franco-falangista no ha canviat ni pot canviar. I el seu suport fonamental és l'aparell terrorista i la seva pràctica consegüent és el terror, la monstruositat del qual augmenta en la mesura que la vida del règim perilla. Aquesta veritat cal dir-la davant del món sencer per cobrir d'ignominia tots aquells que menteixen per servir els interessos de la reacció interior i internacional.

Estem en condicions de demostrar-ho; passem a fer-ho. Què passa a la presó « Model » de Barcelona?

Condicions generals

LA presó « Model » de Barcelona està plena a vessar. Els presos estan distribuïts en galeries incomunicades les unes de les altres. Les cel·les són gairebé cada dia regirades i, per qualsevol sospita, els presos són escorcollats. Si els troben quelcom, encara que sigui una cosa tan inofensiva com una novel·la són castigats a un mes de « xapat » (el « xapat » és la cella d'isolament absolut i els que hi són tancats no seben paquets, no poden sortir al pati ni rebre visites, són pelats al zero i diàriament apallissats).

Aquest és el règim general de les galeries, però n'hi ha dues, la 4 i la 6, en particular la quatre, on el règim és molt més rigorós. En cada cella hi ha vintidós presos, els quals gaudeixen només d'una hora i mitja de passeig, no poden conviure per a res amb els altres detinguts i són objecte de provocacions constants i d'un tracte inhumà per part dels funcionaris. A aquestes galeries no pot haver-hi ni un sol paper, ni cap diari. Els paquets de menjar són escorcollats minuciosament i oberts a ganivetades i cops. Els reparteixen quan volen i destrocen sobretot quan els troben les pastilles de sabó. Les reclamacions per paquets destrocats, perduts i robats totalment i parcialment són innombrables. La censura de correspondència és severíssima. A les cartes que s'envien fora s'hi ha de posar obligatòriament un segell d'una pesseta de recàrrec. Només es pot escriure i rebre cartes de familiars directes. La llum no s'apaga cap nit a les cel·les de la galeria 4 i els funcionaris entren i surten a qualsevol hora. No gaudeixen de cap assistència mèdica, com més tard veurem, i si els familiars o els amics els trameten medicaments, aquests són robats.

Una trepa de « xivatos » circula per les galeries provocant, maltractant i inventant-se històries que motiven fets roges represàlies. Pel conjunt de les galeries actua un « grup anticomunista » format per onze bandits de l'antiga « Divisió Blava », falangistes detinguts per atracadors, estraperlistes i altres delictes comuns. El « grup » és una mena d'institució oficial, protegida per la Direcció, la qual li dona carta blanca per a cometre tota mena de malifetes. Els onze bandits disposen d'armes.

Els detinguts de les galeries 4 i 6 no poden tallar-se el cabell més que cada vuit setmanes ni afaitar-se més que cada 15 dies. No tenen més que la meitat de temps de pati que els de les altres galeries i per major sadisme en el pati no poden passar d'una ratlla que els priva de prendre el sol l'hivern i de passar a l'ombra l'estiu.

Alimentació, higiene i assistència mèdica

EL detingut rep una ració alimentària totalment insuficient. La ració d'albuminoides és ínfima: uns 25 grams diaris en lloc dels 80 que marca la ració diària mínima. Les matèries greixoses no existeixen. Per altra part les dosis de vitamines que conté la ració habitual són pràcticament nul·les. Les conseqüències d'aquest règim de fam són greus: aprímadament i pèrdua de pes progressius, malalties de tipus avitaminósic, especialment síndromes pelagrosos i preescorbútics, estat pretuberculós, anèmies essencials i secundàries, etc. La fam és tan extremada que els empresonats per a menjar regiren totes les immundícies.

Els empresonats són amuntegats en cel·les d'una capacitat mitjana de 35 metres cúbics. En cada cel·la han de viure durant 16 i 20 hores diàries de 4 a 6 reclusos. Les defecacions es fan en latrines dins de la mateixa cel·la i, com que aquestes no tenen forats de ventilació, excepció feta de la finestra petita que s'obre a uns dos metres de terra, l'aire pudent i viciat els emmalalteix. Aquesta bestialitat la podem copsar millor si tenim present que la pròpia legislació sanitària prescriu un mínim de 32 metres cúbics per persona. Els reclusos dormen per terra, com les bèsties, damunt de malfegues infectes. En les cel·les no hi ha cap clau ni cap penjador i tot va per terra. Les xinxes són la tortura infernal dels detinguts. I encara que els presos vulguin no poden netejar les cel·les, car manquen d'aigua.

No existeixen els mitjans corrents de desinfecció: lisol, formal, sulfurant ni els insecticides més coneguts com el « Flix » i el « DDT ». Així és com les xinxes i les rates infecten cel·les i galeries sense remei. La majoria dels detinguts per a calçar-se no té res més que trossos d'espadanyes i sabates foradades, estripades de tot arreu i els vestits són un trist mosaic de mil pedaços diferents i de sargits.

El personal sanitari de les galeries és incompetent, car no es formen de professionals sinó escollint els pitjors entre els confidentes. El cap dels serveis mèdics, doctor Prado, falangista empedreit, és un canalla irresponsable, orfe de tota consciència professional. Es manca d'utilitatge sanitari indispensable: gases, benes, alcohol, iode, xeríngues, instrumental quirúrgic. Les dispepsies causades per la mala qualitat i brutícia del menjar no poden ésser tractades per manca de bicarbonat sòdic i altres alcalins. Els malalts reclusos a l'infermeria se'ls tracta salvatgement: se'ls sotmet a un règim de pallisses sistemàtiques i d'injeccions d'aiguarràs. Amb la mateixa salvatgeria es tracta els dementes reclusos en les galeries. La manca de medicaments és tan extremada que els malalts, si volen un tractament, han de comprar les medicines i agulles d'injecció. És sovint el cas de robatori de les medicines que els familiars envien als presos. És corrent que el practicant, quan crida per a visita de merge, digui: « Només pot visitar-se aquell que tingui els medicaments i el material ».

No cal, doncs, sorprendre'ns que els malalts siguin pràcticament tot el contingent. Heu's aci uns casos concrets que són l'acusació sagnant del règim franco-falangista:

Josep Gonzalez Gonzalez. — Sùbdit uruguaià. Sofreix deliri paranoide. Cada dia li peguen amb porres de goma.

Josep Pallarès. — Afectat d'esquisofrènia simple. Ha sofert la fractura de l'húmer esquerre pels maltractes policials.

Wilson Batlle. — Després de 75 dies de reclusió en cel·la de càstig i d'una injecció de 10 cm³ d'aiguarràs ha contret una esquisofrènia hebefrènica.

J. Lopez Requena. — Després de romandre cinc mesos en els soterranis totalment nu i sense una màrfega per a dormir, ha contret una osteomelitis crònica i reumatisme articular crònic. Durant els cinc mesos fou bestialment apallissat.

Santiago Ubeda. — Brutalment maltractat. Després de quatre mesos de reclusió en els soterranis ha perdut 25 quilos (un terç del seu pes), i ha caigut malalt de paranoia (deliri sistematitzat de persecució).

Albert Casadesús. — Castigat un mes als soterranis. En sortir-ne se li produí una hemoptisi i l'ha emmalaltit de tuberculosi pulmonar.

R. Mellado. — Ha sofert cinc mesos de soterranis. N'ha sortit també després d'una hemoptisi, malalt de tuberculosi pulmonar.

Com són torturats els patriotes

AMB la tràgica descripció que acabem de fer, tothom comprendrà fàcilment que la tortura dels patriotes és el mètode dels botxins falangistes. La tortura comença a « Jofatura » on els detinguts són apallissats, turmentats per obligar-los a declarar-se culpables d'allò que plau a la policia. Són molts els patriotes que hi passen mesos i mesos en mans dels monstres dirigits pels bandits Chinchilla, Polo i Quintela. Quan són traslladats a la presó, són els seus funcionaris els encarregats de seguir torturant els patriotes. El sadisme d'aquests bandits falangistes és inimaginable com es pot veure en els casos següents:

Mercè Ciota. — Bàrbarament apallissada davant dels seus companys de treball en el moment de la detenció.

Carles Sancho. — De 45 anys, fou apallissat i castigat durant 15 dies a fregar la galeria tres vegades al dia pel delictes de matar les xinxes de la cel·la. Fou castigat llargues setmanes a « xapat » per haver fet manifestacions unitàries.

Antoni Giral. — Bufetejat per haver escrit a l'etiqueta del paquet una relació de les peces de roba que enviava a casa seva. A més el castigaren a 50 dies de « xapat ».

Muis Ruiz. — Per haver dit al funcionari José Pérez, borratxo incorregible, que no era just que s'obligués els empresonats a netejar les galeries durant les hores de pati, aquest el desfèu a cops de puny i de porra i el castigà a 45 dies de « xapat ».

Anastasi Garcia. — Pelat al zero i castigat a 15 dies de « xapat » per no haver-se persignat a missa. Castigat també a altres 9 dies de « xapat » per no haver bramat prou fort « Franco, Franco, Franco ! ».

Salvador Casí. — Li obriren el cap. A pallisses li han produït una hèrnia i ha perdut la vista de l'ull dret.

Esteve Arias. — El penjaren cap per avall lligat de peus amb una bandera catalana i li taparen la boca amb una careta antiga. El trepitjaren i el martiritzaren de mil maneres mentre li deien: « fill de Passionària », i cantaven la Internacional.

A dos patriotes cenetistes, els noms dels quals avui ignorem, detinguts el mes d'abril proppassat, els arrencaren els testicles i moriren.

El jove Pere Colàs el mataren a cops.

Els joves Daniel Planas, Francesc Ros, Eduard Palanques i Frederic Canon foren torturats i el darrer durant unes setmanes tingué tot el cos negre dels cops rebuts.

Enric Pla. — Patriota de 59 anys, el sotmeteren a les més brutals tortures.

Jasep Pallarès. — S'ha tornat boig a conseqüència de les 65 pallisses a cops de puny i de porra. Durant molt dies el varen tenir lligat. Darrerament li trencaren un braç. Li han injectat algunes vegades 3 i 5 cm³ d'aiguarràs i li han produït terribles carnatges.

Wilson Batlle. — Continuen pegant-li a les hores de dinar i sopar per tal d'obligar-lo a menjar. Així el retenen a l'infermeria on, a més, el segueixen torturant de mala manera.

Manuel Lopez Requena. — Acusat d'intent d'evasió. Castigat a dos mesos de soterrani. Li pegaren amb un vit de bou i el tingueren tres mesos d'hivern amb una sola peça de roba al cos i pegant-li cada dia. Es van veure obligats a treure'l del soterrani amb el diagnòstic: « inflamació en los huesos », la qual cosa li produï una paràlisi al costat dret. El traslladaren a l'infermeria i quan eis semblà que estava guarit li van fer complir la resta del càstig sol en una cella, completament isolat. Ara no pot caminar sense recolzar-se i per burla sinistra li prohibeixen de servir-se de cossa o bastó i li permeten només de tenir una canya.

Santiago Ubeda i Angel Márquez Cortés. — Acusats d'intent d'evasió el mes de març proppassat. Els castigaren a romandre nus sis mesos en una cova soterrània gotejant d'aigua per les parets. Als quatre mesos eis hagueren de treure, car el primer s'ha tornat boig i el segon tuberculós greu. Avui són dos espectres humans, amb els cabells blancs, malgrat que encara són joves.

Ignasi Garcia, Celes Lopez, Joan Sales, Manuel Llatzer, Ricard Breto i Carles Codina. — Castigats a 45 dies de soterrani per haver-los trobat propaganda antifranquista i trossos de periòdics del carrer. Foren insultats grollement i apallissats amb porres de goma.

J. A. Cuadrado. — Retornat del penal de Burgos on havia estat traslladat, per tal de fer-li un altre Consell de Guerra com a suposat desertor. El varen tenir aïllat de tothom a la cinquena galeria durant 15 dies, i li feren sofrir diàriament insults, escorcolls i provocacions per part de gairebé tots els funcionaris, oficials i caps de serveis de la presó. Després d'ésser maltractat per un canalla anomenat Canseco, falangista rabiós, fou tancat a la cella d'un boig que es passa tot el dia cridant. Josep González González, ciutadà uruguaià, víctima del funcionari falangista José Pérez, assassí i borratxo.

Carreró, Valverde, González López, Gual. — Castigats a un mes de soterrani. Castigats a un mes de « xapat » per tenir « propaganda subversiva ». Cal recordar que els tres primers patriotes exemplars havien ja sofert en el curs de l'any passat les més inhumanes tortures.

Qui són els botxins ?

DES del director al darrer funcionari de la presó « Model » de Barcelona, han estat seleccionats per la Falange. Algun temps enrera es podien trobar a la presó alguns funcionaris que, rebel·lant-se contra les monstruositats inquisitorials en ús, s'esforçaven per fer menys tràgica la vida dels patriotes empresonats. Aquests funcionaris « dolents » han estat eliminats. Avui tot està en « ordre ». I el personal de la presó és un con-

junt de trinxeraires que valen menys que la corda de la qual un dia o altre seran penjats. Parlem d'alguns:

El director de la « Model » és un tal Fernando Arnas, de tercera categoria. Dirigi la presó d'Hellin. Per la seva condició de falangista i de lacai de Fernández Cuesta — al qual servi quan aquest fou empresonat per la República —, l'enviaren a la « Model » de Barcelona, que és de primera categoria. Arribà a Barcelona el gener del 1946, pobre i tronat. En menys de dos anys ha fet una immensa fortuna fent ús de les « llicències » de Falange i del ministre i cometent tota mena d'estraperlios.

Vegem alguns negocis de tan « exemplar » director: es va apropiat i va vendre al mercat negre les prestatgeries, les taules, els bancs, els llits de cel·les i galeries. Va cobrar de l'Estat 6 milions de pessetes per fer aixecar dos metres més de paret i construir tres « garites » més dels sentinelles. S'apropia de les racions de tabac que l'Estat assigna a la presó i les cigarretes i altre tabac són venuts al mercat negre dels carrers Escudellers, Sant Pau, Hospital, Rondes, Plaça Universitat, Diagonal, etc. Escurça les racions de fam dels empresonats i es ven els queviures al mercat negre: ell guanya una fortuna imposant als patriotes el plat únic, un cassó de bledes podrides, plenes de terra, amb aigua quan no és de faves amb tavella i tot. Arreplega tota mena de papers dels paquets i altres coses i s'ho ven als drapaires conjuntament amb l'edició completa del periòdic de la presó « Redención ». Engoleix integrament el pressupost de Farmàcia i Infermeria. Es ven el sabó de l'Estat i dels presos, les escombres i baietes. Recentment imaginà unes obres a la tercera galeria i va fer comprar 300 aixetes i tubs de desguàs a preus de taxa i les va vendre a preus de mercat negre i va deixar les que ja hi havia. El nombre de sacs de ciment que aquest individu s'ha menjat és incomptable.

Així no és d'estranyar que aquest director, Fernando Arnas, que va arribar a Barcelona tronat s'hagi comprat ja un « Mercedes Benz » per 200.000 pessetes, hagi comprat cases que ha posat a nom de la seva dona i un munt de joies, i mení una vida de potentat que no s'adiu pas amb el sou d'un director.

I aquest és l'individu que dirigeix la presó de Barcelona atenent-se al lema que ell mateix ha fet que els periòdics popularitzin: « disciplina y buena alimentació ». És comprensible que un funcionari de qualitat tan excepcional i tan falangista hagi estat condecorat el mes de juny prop passat pel bandit número 1 de Barcelona, Daeza Alegria, amb una medalla pensionada.

Es natural, doncs, que el subjecte Arnas posi en els llocs més importants de la presó els funcionaris més corromputs i degenerats, i d'instint més criminal.

Andrés Sanchez, cap de serveis, ex-funcionari de la presó de Sant Elias i expulsat del Cos, previ expedient per lladre. Més tard s'encabi a Proveïments de Barcelona i va estafar uns quants milers de pessetes, per la qual cosa fou expulsat i empresonat durant dos mesos i mig a la presó de Girona. De Girona anà a Madrid, feu allí una cura falangista, fou reincorporat al servei i tornà a Barcelona a ocupar el càrrec que avui té.

Conjuntament amb aquests dos individus, els que més es distingeixen en els tractes inhumans als patriotes empresonats són: López Pereira, Canseco i José Pérez, els quals es serveixen dels provocadors i delators Felix Martínez, Jesús Salvador, Antonio Campos i Rafael Toledo.

Com és la justícia falangista

AIXO que passa a la presó « Model » de Barcelona no és una excepció, sinó que és el producte natural de tot un règim de sang, de corrupció, feixista. El règim de la presó de Barcelona no es pot deslligar de la justícia. I si la presó és un infern, què pot ésser la justícia falangista si no un altre exemple de monstruositats, jurídiques en aquest cas?

Els detinguts romanen mesos i mesos tancats i torturats als soterranis de « Jefatura », a les comissaries i casernes de la Guàrdia Civil i altres llocs quan, jurídicament, a les 24 hores haurien d'ésser posats a disposició d'un jutge. Els patriotes estan mesos i mesos, àdhuc anys, sense ésser processats, quan, segons la llei, el procés hauria de començar a les 72 hores, o haurien d'ésser alliberats de no haver-hi ficat a procés.

La Falange i els seus policies són els que ordenen la justícia, encara que, en la immensa majoria dels casos, els jutges, gairebé sempre militars, no necessitin cap mena de coacció per cometre les més cruels injustícies.

Els empresonats estan privats de tots els drets i quan són arrossegats a un Consell de Guerra no tenen defensor ni poden defensar-se i el fiscal es limita a llegir les conclusions d'un atestat policíac fet amb sang i dolor, i els membres del Consell es concreten a posar lliurs signatures al peu de la sentència dictada per Falange.

No ens hem d'estranyar que en el Consell de Guerra pels fets de la « Casa Noiet » (18 de setembre del 1947) el president volgués suspendre el judici a les 22 hores de començar per manca de proves. Però la policia exigí que continués i dictà el nombre de penes de mort que s'havien d'imposar i que s'imposaren.

No ens hem d'estranyar que el 18 de juny propassat un Consell de Guerra condemnés a mort i a 20 anys i a 16 anys de presó Felix Pérez, Francesc Santiago, Agustí Messagora, Víctor Medallo, Manuel Fernández, Sebastià Mallol Sales, Domènec Garcia Camachó, Josep González López i Francesc Rojas, acusant-los de tot allò que s'ells va ocórrer i, més concretament, a Mallol i a Garcia, d'haver organitzat « cèl·lules comunistes » i a González López d'haver assistit a unes « reunions clandestines » al Passeig de Gràcia. Foren condemnats, malgrat el comportament altament coratjós i patriòtic de tot el grup i, molt particularment, de González López. Malgrat que la dignitat republicana i catalana va impressionar profundament el públic i àdhuc els miserables policies i falangistes que assistien al Consell.

No ens hem d'estranyar que els patriotes Enric Garcia Murillo, Valerià Gili, Joan Robies, malgrat haver complert la condemna, continuïn empresonats. I que hi hagi un jutge, Fina de Caralt, que es presti a la sinistra comèdia muntada per Falange.

No ens hem d'estranyar que els familiars dels detinguts siguin seguits, molestats, coaccionats per la Brigada d'In-

formació política dirigida per el sinistre Polo.

No ens hem d'estranyar que aquest règim « cristià » que tant diu « preocupar-se per la família, la infància i la redenció dels pecadors » cometi la monstruositat de caràcter ètic i mèdico-legal d'empresonar milers d'adolescents de 14 a 18 anys. A la « Model » de Barcelona n'hi ha 217 que esdevenen psicopates, oligofrèncics i dèbils mentals i, per consegüent, necessiten més assistència mèdica i pedagògica que règim carcelari. Viuen amuntegats en una salaquadra sense vigilància i ningú no té cura d'ells. Degut a aquest abandonament i promiscuitat existeix i es desenvolupa l'homosexualisme més desfermat i a causa de la mala alimentació i a la manca absoluta d'higiene estan en un llastimós estat de misèria fisiològica.

No ens hem d'estranyar que mentre els policies i els jutges del règim franco-falangista torturen i assassinen els patriotes, llancen a major corrupció i degeneració els menors que cauen a llurs mans, siguin tolerants, « humans », amb els bandits falangistes. S'explica que aquesta « justícia » condemnés per cobrir formes a 12 anys de presó Matias Sirgo, de Falange Espanyola, de la Policia Armada, ex-voluntari de la Divisió Blava, convicte i confés de quatre atracaments; que el dia 15 de juny un Consell de Guerra (causa 35.370) condemnés a 34 mesos de presó Alfonso Saez de Magavella, aristòcrata, de Falange Espanyola, protegit per Esteban Bilbao; a sis mesos Miguel Hernández, del S. E. U. i ex-milicià de Darnand a França; i a 20 mesos el falangista Quadras, el nombre d'atracaments a mà armada dels quals fou canviat en una qualificació de « vida licenciosa ».

Suprema dignitat dels patriotes

AQUEST és el règim inhumà a què estan sotmesos els patriotes empresonats a la « Model » de Barcelona. Són els herois del nostre poble, els que han arborat una bandera de llibertat que un dia no llunyà portarem al cim de Montjuïc. Són escarnits, són torturats, són mutilats, són assassinats pels bandits franco-falangistes, però no són vençuts ni dominats. La conducta de González López davant del Consell de Guerra, de Carreó, de Valverde, Mestre, Batlle, Arias i Mercè Clota davant els torturadors falangistes són el testimoni de la increbantable voluntat de lluita del nostre poble, de la fe incorruptible del nostre poble en la victòria.

En aqueix infern de la « Model » de Barcelona sofreixen milers de patriotes de tots els pobles hispànics i, entre ells, els 80 catalans que la Falange pretén assassinar i la causa sagrada dels quals ha remogut tan a fons les masses democràtiques, progressives, de Catalunya, de tot Espanya i del món sencer. A la suprema dignitat dels patriotes caiguts en mans de l'enemic hem de correspondre intensificant i eixamplant la nostra acció de solidaritat i identificació. Hem de mobilitzar-nos sense repòs per aixecar el nostre país i el món civilitzat, per esclafar amb la nostra lluita la fera franco-falangista.

El règim franco-falangista és desprietat, carnisser, feixista. És mentida el que diuen els imperialistes nordamericans que soien disfressar llurs plans inhumans amb fra-

seologia d'hipòcrita beateria. Es mentida el que diuen els capituldors que Franco i Falange poden canviar i que amb ells es pot conviure en un règim pseudo democràtic, protegit i al servei de la reacció internacional. Es mentida el que diuen tots aquells que per dissimular la seva traïció parlen de simbolismes i de defensa romàntica d'uns principis enfront d'un règim xop de sang i que esdevé, a les acaballes, cada dia més cruel. I això ho hem de cridar sense defallences ni diplomàcies de secà a la cara dels botxins dels nostres pobles, a la cara d'aquells que els sostenen per càlculs miserables d'oportunisme polític o per considerar-los com un factor necessari per a l'execució de llurs plans de guerra contra la Unió Soviètica, les noves democràcies, el moviment obrer i progressiu d'arreu, contra la democràcia espanyola i les nostres llibertats nacionals.

Hem d'actuar, però, perquè, en definitiva, és la nostra acció efectiva la que reforça al màxim l'ajut lleial dels nostres amics i porta el desconcert i la vacil·lació als rengles dels nostres enemics. I aquesta acció progressiva que esdevindrà un moviment nacional alliberador de força incontenible, l'hem de menar amb urgència i energia indomtables.

Perquè són milers les vides de patriotes en perill, perquè el cas de la « Model » de Barcelona no és un cas isolat, sinó general arreu d'Espanya. Cada presó franquista és un infern en el qual els patriotes són torturats, mutilats, assassinats. I la nostra acció solidària ha d'anar a tots els que sofreixen per la causa que ens és comuna de la República i de les llibertats nacionals.

Hem de continuar la nostra campanya de solidaritat i d'identificació amb els 80 patriotes catalans en perill mortal.

Hem d'eixamplar la nostra acció contra tot el terrorisme franco-falangista i hem d'aconseguir per la mobilització de masses a l'interior i a l'exterior que una Comissió Internacional Investigadora vagi a Espanya, comprovi els crims monstruosos que es cometen a la « Model » de Barcelona, i faci davant el món sencer la denúncia lapidària d'un règim feixista, provocador de guerra, oprobi de la humanitat.

Hem de comprendre, però, que els patriotes correran perills mortals, malgrat tot, que els nostres pobles sofriran major colonització, que la nostra pàtria i els nostres germans seran tinguts per plaça d'armes i carn de canó dels imperialistes malgrat tot, mentre no anihilem totalment i definitiva el règim franco-falangista, la causa de tant de dolor i d'ignominia.

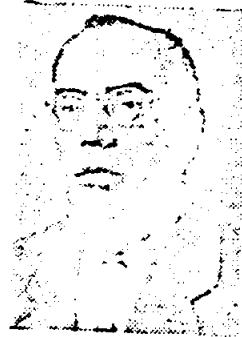
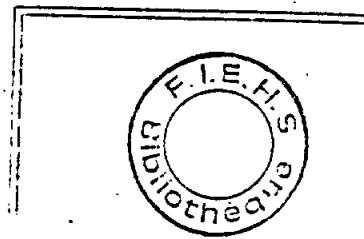
A una i altra acció invitem altra vegada tots els patriotes, tots els partits, organitzacions i forces populars de Catalunya: Esquerra Republicana, Acció Catalana, Estat Català, Conjunció Republicana Resistent, Partit Republicà Federal, Unió Democràtica, U. G. T., C. N. T., Federació de Treballadors de la Terra, Unió de Rabassaires, Unió de Dones, J. S. U.

Els valents guerrillers de Llevant i Aragó ens han assenyalat el camí del deure i de la victòria. L'experiència de la capitulació ja està feta i ningú no pot negar que només la unitat nacional combatent, que només la lluita intransigent contra el franco-falangisme i contra qualsevol sortida reaccionària que presentin, salvarà la vida dels nostres herois empresonats i perseguits, posarà fi al martiri dels pobles hispànics, restablirà la República i les nostres llibertats nacionals.

Catalans: amb serena energia, endavant, a lluitar i a vèncer!

Joan COMORERA

Secretari general del Partit
Socialista Unificat de Catalunya

El nostre problema
no comença ni s'acaba
en la persona de Franco

CARTA OBERTA

a J. Navarro i Costabella

PARIS 1949

**"El nostre deure és el de lluitar infatigablement per
tal d'arrencar Espanya del camp imperialista
i antidemocràtic"**

**"El nostre problema no comença ni s'acaba en la
persona de Franco"**

**diu Joan COMORERA en una Carta Oberta
a J. NAVARRO COSTABELLA**

Estimat amic:

He rebut la vostra carta i un exemplar del manifest que heu fet per a explicar les raons que us han portat a donar-vos de baixa d'Esquerra Republicana de Catalunya, la més fonamental de les quals és el vostre total desacord amb la política anticatalana i antirepublicana, de complicitat amb Prieto, els monàrquics i els franco-falangistes, que el senyor Tarradellas i els seus amics imposen al Partit de Macià i de Companys.

Després d'agrair-vos l'atenció que heu tingut amb mi, passo a donar-vos l'opinió política que em demaneu.

Quina és la característica essencial del nostre temps?

HI ha dos camps en presència. El camp imperialista, provocador de guerra, forjador del neo-feixisme, dirigit pel capital monopolista nordamericà. El camp antiimperialista, baluard de la pau i de la democràcia, enemic mortal de qualsevol règim o rebrotament feixista i reaccionari, encapçalat per la poderosa Unió Soviètica. Formen part del camp imperialista la burgesia decadent, les forces tradicionals de reacció i opressió, la púrria que ha sobreviscut a l'aixafament militar del nazi-feixisme i els renegats del moviment obrer i democràtic republicà i nacionalista: socialistes de dreta, faistes i trotsquistes, coneguts dirigents nacionalistes d'arreu. Formen part del camp antiimperialista, encapçalat per la Unió Soviètica, les Democràcies Populars, el moviment obrer internacional i la seva avantguarda dirigent, els Partits Comunistes, les forces progressives i patriòtiques de tots els països com a milions i milions d'homes i dones honrats que no volen fer ni faran la guerra imperialista, que volen i aconseguiran crear i desenvolupar la democràcia amb plena independència i sobirania en llurs països.

Aquesta és la polarització del nostre temps.

No existeixen ni poden existir camins intermedis. La "tercera força", el "federalisme", són camuflatges dels imperialistes. En règim capitalista, el "federalisme" és una idea reaccionària. Una "federació" de països sotmesos al règim capitalista significa llur colonització pel grup imperialista més fort. La intenció veritable dels "federalistes" és de crear, mitjançant l'engany i l'il·lusionisme, un bloc de pobles al servei del camp imperialista, crear la força de

xoc mercenària que els imperialistes nordamericans necessiten per a desfermar la guerra contra la Unió Soviètica, les noves democràcies i el moviment obrer i progressiu del món sencer. El pare del "federalisme" actual és el senyor Churchill, provocador de guerra número 1, i en són campions els Spaak —el "socialista" que va reconèixer Franco el gener del 1939, el cavaller de la por i del senyor Marshall—, els Bevin, els Franco, els Prieto, els Mera, els Taradellas, els Aguirre i tots els renegats, tots els desclasats, tots aquells que, per una raó o altra necessiten posar-se una careta per a millor enganyar i corrompre.

Aquesta realitat ens assenyala el camí a seguir.

Entre els dos camps no existeix una "tercera força". Tampoc no pot haver-hi neutrals. Els predicadors d'una neutralitat impossible porten l'aigua al molí dels imperialistes.

Creant la il·lusió de la neutralitat, els agents del camp imperialista no es proposen altra cosa que l'afebliment del camp antiimperialista pretenent separar-ne els que, davant del dilema, tendeixen a reaccionar d'una manera sentimental o covarda. La pau es guanya lluitant, car ja és un fet històric demostrat que el pacifisme mansoi i ploraner i la covardia no han aturat mai els provocadors de guerres. Ans bé, pel fet de disminuir la força activa defensora de la pau, els esperona a portar endavant i més ràpidament els seus plans sinistres de destrucció i reacció. La lluita intransigent per la pau i la democràcia mobilitza el camp antiimperialista, és la seva llei permanent.

Cal comprendre l'objectiu real dels imperialistes.

Els imperialistes volen la guerra i la preparen frenèticament. Els imperialistes rebutgen la idea staliniana de la coexistència pacífica dels dos móns per a un llarg període i s'esforcen a crear la idea contrària de la guerra inevitable. En el camí de la guerra, els imperialistes van annihilant allà on poden la democràcia, van suprimint la independència i la sobirania dels pobles, fan la guerra colonial contra els països que lluiten per llur alliberació nacional, subvencionen les deixalles nazi-feixistes, mobilitzen els quadres militars dels vells exèrcits hitlerians i els disfressen amb el nom de "liberals orientals", sostenen els règims feixistes que, com el de Franco, han sobreviscut a la desfeta militar de Hitler, Mussolini i Hiro-Hito, reconstrueixen l'Alemanya nazi i el Japó militarista. La pau els ofega perquè la pau consolida la llibertat, és via lliure per a tots els pobles vers la independència i la democràcia.

Els imperialistes varen crear Hitler, Mussolini i el sub-producte Franco, amb la intenció de llançar-los contra la Unió Soviètica i annihilar el món socialista en construcció. No varen aconseguir llur propòsit car, de la guerra ha sorgit una Unió Soviètica molt més poderosa, un món socialista reforçat pels pobles que, havent-se alliberat del capitalisme monopolista, han construït la democràcia popu-

lar i marxen vers el socialisme; pels milions i milions d'hommes que arreu veuen amb claredat el camí de la lluita emancipadora: un camp antiimperialista més fort, indestructible. També ara fracassaran els imperialistes, i "d'una manera vergonyosa", com ha dit Stalin, no perquè els guati una nova derrota militar, sinó perquè el nostre camp, el camp dels homes honrats i lliures és prou fort per anihilar els plans bèl·lics, per assegurar la igualtat en drets de tots els pobles, per reconquistar la independència nacional allà on s'hagi perdut, per alliberar les nacions oprímides colonials o dependents, per fer prevaler la idea staliniana d'una pau duradora, d'una democràcia popular triomfant.

La realitat dels dos camps en la política espanyola

I aleshores, amic Navarro Costabella, quina és la realitat dels dos camps en la política espanyola?

El nostre problema està indissolublement lligat a la situació internacional, a la realitat històrica dels dos camps. El camp imperialista recolza el règim franco-falangista i es vol servir d'ell per convertir Espanya en una plaça d'armes i els espanyols en carn de canó barata de la guerra que preparen contra la Unió Soviètica, contra el camp democràtic. Uns, els imperialistes nordamericans, el sostenen obertament, cínicament. Altres, com els imperialistes britànics, per raons de política interior, per la profunda adhesió popular a la nostra causa republicana, no gosser seguir encara aquest camí i malden per un superficial canvi de façana que, mantenint el règim franco-falangista, els serviria de camuflatge per encobrir el crim contra la democràcia espanyola i la pau internacional. Uns i altres, però, coincideixen en la voluntat de convertir Espanya en una colònia del camp imperialista, fonamentalment del capital monopolista nordamericà. Franco, traïdor empedroït, sense resistències ni dissimulacions, mort Hitler, s'ha lliurat a Truman. Car per a Franco i la seva trepa de lladregots i assassins el que compta no és la independència d'Espanya, no és la sobirania espanyola, no és la vida i l'esdevenir dels espanyols, sinó el mantenir-se en el Poder, conservar el monopoli de l'Estat en mans de les castes semifeudals tradicionals —aristocràtica i terratinent, eclesiàstica i militar— i dels capitalistes. Per això, Franco i Falange són la guerra. Van ésser ahir la guerra sota Hitler, volen ésser mercenaris de la guerra sota la direcció dels imperialistes nordamericans, són la guerra civil permanent. Per això l'Estat franco-falangista és, i no pot ésser d'altra manera, policíac, terrorista, carnisser, feixista, un perill pregon per a la pau internacional.

El nostre problema no comença ni s'acaba en la persona de Franco, ni el resoldriem únicament penjant Franco, cosa que, tanmateix, un dia no llunyà farem. El nostre problema és tot el règim. Són, per consegüent, cíncics i criminals tots aquells que, especulant amb sentimentalismes infantils, afirmen que canviant la persona Espanya recuperaria

la independència i la democràcia. Els Prieto, els Aguirre, els Tarradellas, els faistes i trotsquistes, els pretendents "Joans" i "Joanets" coincideixen amb Franco en allò essencial. També ells són anticomunistes i antisoviètics. També ells volen la guerra antisoviètica, antipopular. També ells ofereixen Espanya com a coixí atòmic i els espanyols com a carn de canó barata. Només una cosa els distingeix: és el major o menor rendiment en l'execució dels plans imperialistes. Prieto i els seus còmplices afirmen davant l'armoo nordamericà que ells podrien mobilitzar millor que Franco el poble espanyol, que ells sí, i Franco no. podrien llançar alegrement els pobles hispànics a la guerra imperialista. Aquesta és la substància i l'objectiu històric de l'anomenada tercera força espanyola, del Pacte Prieto-Don Joan, subvencionat pels britànics i nordamericans, beneït per Franco i recolzat pels senyors Tarradellas i Aguirre i tota la trepa d'aventurers. Els pobles hispànics, però, són rics d'una molt dolorosa experiència acumulada al llarg de la nostra guerra i de la nostra lluita implacable contra el règim terrorista de Franco i Falange. Han condemnat Franco i Falange i no perdonaran els renegats i desclassats que conspirin contra la República, la Democràcia i la Pau.

Nosaltres, els obrers revolucionaris, els pagesos, petit-burgesos, menestrals, intel·lectuals progressistes, tots els patriotes, som una part integrant del camp antiimperialista i democràtic i el nostre deure es el de lluitar infatigablement per tal d'arrencar Espanya tota del camp imperialista i antidemocràtic. Aixó vol dir que hem d'anorrear el règim franco-falangista, que hem d'alliberar l'Estat espanyol de les castes i classes que el monopolitzen, que hem de portar a bon terme la revolució democràtica espanyola.

I ho aconseguirem perquè malgrat tot som més forts que la reacció internacional, més forts que Franco i Falange, que la reacció espanyola i els seus còmplices que maniobren en el camp obrer i republicà. Som més forts perquè amb nosaltres hi ha la gloriosa Unió Soviètica i les Noves Democràcies; la classe obrera internacional i els demòcrates del món sencer, perquè el camp democràtic s'enforteix dia a dia amb victòries que alliberen milions d'hommes i amb el desemmascarament sistemàtic dels enemics del gènere humà, perquè la voluntat de pau i democràcia és indomtable i respondran davant d'ella els provocadors de guerra i forjadors del neo-feixisme, perquè amb nosaltres hi ha els pobles i els pobles són immortals, perquè nosaltres estem en el corrent vital, en el món que ascendeix a la vida i lluitem contra el món letal que descendeix a la mort. Som més forts, perquè en nosaltres crema més alta i més ardent la flama combatent, perquè els nostres obrers i pagesos, perquè els nostres guerrillers i patriotes, perquè els pobles hispànics fraternalment units no es deixen junyir pel terrorisme franco-falangista, no es deixaran mixtificar pels traïdors, maniobrers, perquè volen i conquistaran una Espanya independent, perquè no volen fer ni faran la guerra imperialista a la Unió Soviètica, perquè volen i cons-

truïran una veritable democràcia popular.

Hem de voler la forma i el contingut de la Democràcia

HEM d'acabar una revolució sempre mancada. Llarg i dolorós és el procés de la Revolució Democràtica Espanyola. A l'escalf de la gran Revolució Francesa van iniciar-la els patriotes de Càdiz i van perdre-la en mans de Ferran VII el 1814. Van reprendre-la els patriotes el 1820 i altra vegada el mateix Ferran VII la va ofegar en sang, el 1823. De nou sorgí a la mort del monstre i, amb recaigudes, sota el domini dels "espadones" es mantingué al llarg de la guerra carlina per acabar guillotinata pels Narváez i O'Donell. Ressorgint de les cendres, va reviure en 1868 i tingué el major esplendor el 1873 per morir, altre cop, en mans de Pavia. Va seguir el llarg període, ombrivol i podrit, de la restauració borbònica, il·luminat per les flames del 1906 i del 1909, i, exaltada per la Revolució Socialista d'Octubre, del 1917 al 1923. Més enfosquit, encara, per la dictadura de Primo de Rivera. Va renèixer el 1931 per perdre's el 1934, per a recobrar-se amb major força el febrer del 1936. I assolí una grandesa mai no igualada del 1936 al 1939, quan Espanya, envaïda pels mercenaris de Hitler i Mussolini i traïda per les castes i classes que la República havia inquietat i no anihilat, prengué les armes en defensa de la seva independència i del seu dret a bastir una veritable democràcia: grandesa deguda al fet que per primera vegada la classe obrera, dirigida pels seus partits, el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya, tingué una participació activa en el Poder polític i els pobles hispànics, sota la seva direcció, pogueren posar els fonaments de la primera Democràcia Popular d'Europa, satisfer les aspiracions nacionals de Catalunya i Euzkadi, sostenir una guerra de gairebé tres anys, malgrat el crim de la no-intervenció i malgrat el derrotisme, el sabotatge i les traïcions dels socialistes de dreta i dels faistes, dels trotsquistes i de molts republicans que abans no havien sabut què fer de la República.

I els pobles hispànics estan ara lluitant a mort amb una continuïtat d'esforç i d'heroïsmes exemplars per alliberar una Espanya ensangonada i terroritzada pel règim de Franco i Falange. Aquesta Revolució per la qual han donat la vida tants dels nostres avantpassats i per la qual han sofert i sofreixen mort i tortura milions dels nostres contemporanis, nosaltres l'hem d'acabar, nosaltres l'acabarem.

Hem de reconquistar, en primer terme, la independència d'Espanya, car una Espanya sense independència és i seria un feude dels imperialistes administrat per Franco o altres Quislings. I aprenent en l'experiència històrica, hem de bastir una veritable democràcia. I cal entendre's, car avui fins Franco es qualifica de demòcrata. No

ens podem deixar enlluernar per la democràcia formal, car en aquest enlluernament hi ha la raó profunda dels fracassos de la Revolució Espanyola. Hem de voler la forma i el contingut de la Democràcia. Hem d'arrencar les arrels de les castes parasitàries, hem d'esbandir del territori el capital monopolista estranger, hem de liquidar els monopolistes interiors, que en són còmplices i instruments. Hem de nacionalitzar el sòl i el subsòl, hem de nacionalitzar banques i assegurances, transports i altres serveis públics, la gran indústria i el gran comerç. Hem de liquidar el parasitisme terratinent i lliurar la terra als pagesos que la treballen, hem d'assegurar una vida decent i lliure de l'opressió econòmica monopolitzadora, a la petita burgesia i a la menestralia. Hem de crear un veritable exèrcit popular, un autèntic ordre públic popular, un fecund règim de cultura popular, un règim d'igualtat absoluta entre els sexes i que assegurí a la joventut i a la infància una perspectiva il·limitada de progrés i benestar. Hem de netejar l'Estat dels agents i instruments de les castes i dels capitalistes. Hem de reestructurar l'Estat espanyol per tal que, en la línia federativa, obtinguin realització plena els drets nacionals de Catalunya, Euzkadi i Galícia. I per tal de consolidar la Revolució Democràtica, desenvolupar i marxar vers el socialisme, hem de voler que el nou Estat espanyol, sorgit de la Revolució Espanyola, sigui dirigit per la classe obrera i la massa popular.

Allo que els Prieto, Aguirre i Tarradellas no volen

I és això, precisament, el que no es vol. Sí, amic Navarro Costabella, és això, justament, el que els Prieto, els Aguirre i els Tarradellas no volen. Per odi de classe, per por al poble, a la lliure expressió de la voluntat popular, aquests senyors s'han passat al camp de l'enemic, tot i suposant —que ja és molt suposar— que mai haguessin estat del nostre camp houradament. El senyor Tarradellas, per exemple, no es podrà cobrir amb res. Ell, com tots els catalans, sap que la vida de Catalunya va lligada indissolublement a la vida de la Revolució Democràtica Espanyola. Ell, com tots els catalans, sap que Catalunya és incompatible amb la reacció interior disfressada de monarquia, de República, o de francofalangisme. Ells, com tots els catalans, sap que Catalunya no podrà reconstruir la Generalitat ni assolir una major victòria nacional mentre existeixi el règim franco-falangista o si el substitueix un règim neo-franco-falangista, mentre damunt d'Espanya i de Catalunya, per consegüent, plani l'ombra sinistra de l'imperialisme anglo-nordamericà, mentre la riquesa dels pobles hispànics sigui explotada pel capital monopolista anglo-nordamericà, mentre els pobles hispànics, per l'esforç fraternal comú, no restaurin la República, no basteixin la democràcia popular. Ell ho sap: però, com a bon i consegüent "nacionalista" accepta el pla Marshall, pla de guerra dels imperialistes nordamericans, accepta la companyia dels "liberals orientals" o sigui, del rebuig feixista oriental, accepta i dona el seu "escalf" al pla de traïció Prieto-Franco-Don Joan, accepta la guerra antisoviètica, accepta i espera totes les combinacionetes de sabotatge a la unitat nacional combatent dels catalans, en definitiva, tot allò que significa l'esclavatge nacional de Catalunya, la mínima realització dels "principis" pels quals diu que se "sacrifica" constantment. I és que el senyor Tarradellas, posat davant del dilema: pàtria o capitalisme, ha optat pel capitalisme. L'interés de classe capitalista l'ha portat al camp imperialista, a la traïció nacional. L'odi a la classe obrera el porta a la dissolució de la pròpia Esquerra Republicana de Catalunya. I avui no és més que un comissionista que s'ofereix amb els seus mèrits a la burgesia catalana, la qual cerca freturosament formes d'organització i "Cambonets" al seu servei.

Es una conseqüència de la inevitable polarització.

Les velles formulacions i els partits tradicionals que les utilitzaven han caducat. Resten les etiquetes que no resisteixen la prova de la conducta. Això explica la profunda descomposició que observem en els rengles dels partits republicans i nacionalistes catalans i de l'anarco-sindicalisme: En aquest reagrupament de forces, la línia dels dos camps tot ho decanta. No som nosaltres els que lluitem contra Esquerra Republicana, per exemple. Els enterradors d'Esquerra Republicana són els seus dirigents, que han renegat dels principis fundacionals en passar amb

armes i bagatges al camp imperialista. El reacoblament de les forces es fa sota el signe de la independència d'Espanya, de la pau i de la democràcia, i, com una conseqüència obligada, de les llibertats nacionals de Catalunya. Si les conductes actuals no s'adiuen a aquest signe, els antecedents personals i partidistes no són més que fulles mortes endutes per la tempesta. Són patriotes, són nacionals, són republicans, són catalans honorats els que militen en el camp antiimperialista. Són reaccionaris, feixistes, filo-feixistes o instruments del franco-falangisme, antirepublicans i anticatalans els que militen en el camp imperialista. En virtut d'aquesta polarització és com tothom pot observar que en el desori general només es mantenen fermes, homogenis, només accentuen la seva personalitat dirigent, la classe obrera i els seus destacaments d'avantguarda: el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Són els obrers, són els comunistes, els que més abnegadament donen la batalla al règim franco-falangista, els que s'oposen a la penetració i a les maniobres de l'imperialisme, els que aixequen la bandera de la pau contra els provocadors de la guerra, la bandera democràtica contra els protectors i còmplices del franco-falangisme, els que lluiten cos a cos amb l'aparell terrorista a les fàbriques, els que alimenten en major nombre els quadres dirigents i organitzadors de les heroiques guerrilles. La classe obrera amb els seus destacaments d'avantguarda és la força fonamental, la columna vertebral d'Espanya en lluita per la seva independència, de Catalunya en lluita per la seva llibertat. La classe obrera i els Partits Comunista d'Espanya i Socialista Unificat de Catalunya, són les forces dirigents del gran combat dels pobles hispànics, com seran les forces dirigents de l'Espanya recobrada i avançant pels camins de la democràcia popular i del socialisme.

Heu's ací, amic Navarro Costabella, una altra conseqüència de la polarització de forces.

No us ha, doncs, d'estranyar que arreu i, essencialment, a l'interior del país, a la descomposició de les tradicionals i mancades formacions correspongui un reagrupament profund de les forces populars a l'entorn de la classe obrera i del P.S.U. de C. I si la gran burgesia catalana és ja definitivament antinacional i se sent interpretada i garantida pels partits feixistes o filo-feixistes del camp imperialista, és lògic que la pagesia, la petita burgesia i la menestralia, que els intel·lectuals progressius i patriotes, vegin en la classe obrera i el seu Partit llur millor líder i defensor. I que vagin esdevenint aliats fidels pels grans combats que ens portaran a la victòria.

Quin és el camí a seguir?

EM demaneu, amic Navarro Costabella, quin és el camí a seguir per tots aquells que es troben en la situació vostra, d'antics militants fastiguejats per les traïcions dels dirigents. Ja comprendreu, per tot el que venim dient, quina és la conclusió. El lioc dels obrers revolucio-

naris, dels veritables patriotes, d'aquells que, posats davant del dilema: pàtria o capitalisme, pau o guerra, democràcia o feixisme, opten per la pàtria, la pau i la democràcia, és en el Partit Socialista Unificat. Sé molt bé que no es tracta pas de decisions que es prenen avui fàcilment. Els imperialistes, saben que la força dinàmica del camp antiimperialista al costat de la U.R.S.S. i de les Noves Democràcies i de la classe obrera internacional, són els Partits Comunistes, han desfermat una ofensiva acarnissada contra els comunistes, intenten organitzar veritables progrons contra els comunistes. Franco, la Falange, la reacció espanyola, sabent que llurs enemics mortals, incorruptibles, són els Partits Comunista d'Espanya i Socialista Unificat de Catalunya s'acarnissen contra llurs militants i accentuen el terror amb l'intent d'aïllar-los.

Efectivament, la decisió no és fàcil. Però nosaltres diem que els obrers revolucionaris, que els veritables patriotes no han de mesurar els perills que comporta el compliment del deure. Per als obrers de Catalunya no es tracta ja d'entossudir-se en la vella i superada guerra d'inicials, es tracta d'unir-se, de combatre units, de crear les condicions que permetin en un futur no llunyà completar, amb la Central Sindical única, la unitat política aconseguida amb el Partit Socialista Unificat; es tracta d'ésser exemple i guia de la pagesia, de la petita burgesia i menestralia, dels intel·lectuals, aliats necessaris per a les lluites d'avui i en les tasques constructives del demà: de forjar i dirigir la unitat combatent dels catalans. Per als patriotes catalans es tracta, no tan sols d'assegurar l'exercici del dret inalienable d'autodeterminació, sinó també de salvaguardar la vida de Catalunya, car si els plans imperialistes reeixissin, d'una Catalunya transformada en camp de batalla i d'uns catalans convertits en carn de canó ben poca cosa en restaria. I aquests dos interessos sagrats, que es complementen, prevalen per damunt de tot.

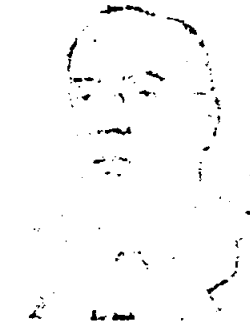
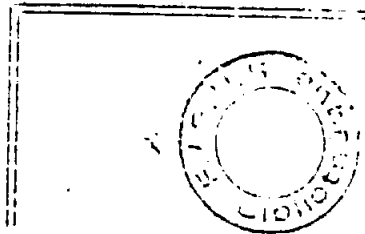
Bé, amic Navarro Costabella, us agraeixo que m'hàgiu donat aquesta oportunitat d'explicar la nostra opinió política i la nostra voluntat increbantable de continuar la lluita intransigent contra el règim franco-falangista, contra qualsevol "sortida" pseudo-democràtica, per la independència d'Espanya i la República, per les nostres llibertats nacionals; de proclamar el nostre orgull de pertànyer al camp antiimperialista, al camp de la democràcia i de la pau.

Us saluda afectuosament.

Joan COMORERA
París, novembre del 1948

Joan COMORERA

Secretari general del Partit
Socialista Unificat de Catalunya

LA REVOLUCIO
planteja a la classe obrera
el problema del Poder politic

CARTA OBERTA
a un grup d'obriers cenetistes
de Barcelona

PARIS 1949

"Una classe obrera unida i marxant al combat sota la direcció del seu destacament d'avantguarda EL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA assegurarà les realitzacions de la Revolució democràtica"

"La Revolució planteja a la classe obrera el problema del Poder polític"

"Els faistes no representen ja una tendència ideològica en el moviment obrer"

diu Joan COMORERA en una Carta Oberta a un grup d'obrers cenetistes de Barcelona

Volguts companys,

A CABO de rebre la carta signada per vosaltres, en la qual reivindiqueu la vostra qualitat d'antics militants cenetistes i segons la qual expresseu l'estat d'ànim general del conjunt d'obrers de la mateixa antiga filiació i que treballen en les fàbriques fonamentals de Barcelona. Amb claredat digna de bons militants de la classe obrera em plantegeu les vostres inquietuds davant la situació actual i expresseu el desig de conèixer la meua opinió. Res no podia plaure'm tant, car la veu dels lluitadors de l'interior, dels companys que no han perdut la confiança en la pròpia força i en la invencibilitat de la causa revolucionària i democràtica, dels companys que malgrat el temps i les sofrències no han desertat dels rengles combatents contra el sanguinari règim de classe franco-falangista, és per a mi la més respectada, la més sagrada.

En substància em demaneu: Com hem pogut arribar a aquesta situació d'oprobri i esclavatge? Per què aquest règim sinistre, feixista, condemnat pel món sencer, odiat per tot el poble, s'allargassa tant? Què hem de fer per anorrear-lo, per reprendre el camí d'una vida lliure i democràtica? Què haurem de fer per a enterrar definitivament les forces del passat, de la carnissera reacció espanyola i assegurar el constant desenvolupament, sense recaigudes, de la Revolució arreu d'Espanya?

Heu's ací, volguts companys, la meua opinió.

Engels, en les anàlisis que ha fet de la Revolució Espanyola al llarg del segle dinovè, afirmà que a Espanya la classe obrera de Catalunya va ésser la més combatent i que el nostre Pi i Margall, l'únic socialista del Govern de la primera República, fou vençut pels desgavells cantonalistes que els bacuninistes, antecessors dels actuals faistes, provocaren. La derrota política de Pi i Margall fou de fet la liquidació d'aquella ja llunyana revolució. I Engels tragué la conclusió històrica d'aquell període:

"Els bacuninistes espanyols ens han donat l'exemple insuperable de com NO s'ha de fer una revolució."

La gloriosa tradició revolucionària, comprovada per Engels, mai no s'ha estroncat. La classe obrera de Catalunya s'ha mantingut en l'avantguarda combatent de la classe obrera espanyola en lluita ininterrompuda per un rè-

gim de llibertat, de veritable democràcia. Les vagues generals del 1902 i del 1907, la Revolució del 1909, les vagues del 1909 al 1911, la Revolució de 1917, les profundes commocions del 1918 al 1923, la resistència activa a la dictadura de Primo de Rivera i a les coaccions terroristes dels Sindicats Lliures, l'aixecament massiu del 1931, d'octubre del 1934 i del febrer del 1936, i la victòria decisiva del 19 de juliol, són les fites inoblidables que assenyalen les grans gestes d'una classe obrera incorruptible i que mai no s'ha considerat vençuda.

Aquesta tradició és el nostre orgull i també la nostra lliçó històrica, lliçó que hem d'acceptar i assimilar. Car, del 1900 al 19 de juliol del 1936, difícilment podriem trobar un exemple de més combativitat i d'esterilitat revolucionàries.

Per què, doncs, aquesta característica, aparentment contradictòria, de combativitat i d'esterilitat, ha estat l'essencial del nostre moviment obrer? Es segur, estimats companys, que més d'una vegada us haureu plantejat aquest interrogant amb angoixa pròpia d'obers honrats i revolucionaris.

Lenin ens ha dit que sense teoria revolucionària no pot haver-hi moviment revolucionari. Aquest principi leninista és el que ens resol la contradicció de combativitat i d'esterilitat revolucionàries.

Per raons històriques que ara no hem d'escatir, la classe obrera de Catalunya ha estat influenciada per la filosofia anarquista, petit-burguesa i reaccionària; ha estat dirigida per grups i individus que l'han posada sempre al servei de la reacció, que n'han fet un instrument d'algú aliè a la pròpia classe, de formacions polítiques burgeses que presentaven en primer pla la demagogia social, anticlerical o nacionalista. Mancada d'una teoria revolucionària i d'un destacament d'avantguarda que, en possessió d'aquesta teoria, assegurés la seva independència de classe i la dirigís en la lluita amb objectius propis i concrets, la classe obrera de Catalunya estava condemnada a començar revolucions i a sofrir repressions cada vegada més sanguants.

La crisi econòmica aguditzada per la pèrdua de les darreres colònies creà arreu d'Espanya i, particularment a Catalunya, on aleshores també existia la major concentració obrera, un profund clima revolucionari que va tenir la seva culminació el 1909. Quins foren els fruits? Per una part, "Solidaritat Catalana", especulació nacionalista de la gran burgesia. Per l'altra, el letrouxisme o la demagogia social i anticlerical més groliera i aventurera. En un i altre cas, la classe obrera fou peó de maniobra dels seus enemics.

Les immoralitats de la monarquia, l'explotació de classe cada vegada més accentuada i la criminal aventura del Rif van determinar l'aixecament revolucionari del 1909. La classe obrera es va apoderar, de fet, de Barcelona i altres ciutats de Catalunya i durant tota una llarga setmana, l'Exèrcit i el conjunt de les forces repressives varen confraternitzar amb els revolucionaris. Què va sortir-ne?

La implacable repressió simbolitzada pels afusellats de Montjuïc. Car els líders de la classe obrera, petitsburgesos per la seva teoria, no van dirigir el combat amb fins propis, de classe, sinó que van oferir-ne la direcció a la trepa lerrouxista.

Les contradiccions econòmiques aguditzades en el curs de la guerra mundial imperialista; l'accentuada corrupció del rei i de la seva cort, les maniobres dels agents alemanys, les rivalitats militars i les exaltacions ideològiques que la pròpia guerra provocava, el ressó profund que tingué la caiguda del tsarisme, obriren la crisi més forta que la monarquia sofrí des de la restauració. La proclamació de la República semblava imminent i hauria estat inevitable si la classe obrera hagués actuat com a classe independent i amb objectius propis. Què va ocórrer, però? En la primera etapa revolucionària, coneguda amb el nom d'Assemblea de Parlamentaris, la classe obrera fou posada a les ordres de Cambò i Abadal, és a dir, a les ordres d'una burgesia que cobrava un compromís i no una revolució. En la segona etapa, la classe obrera es llançà a la vaga general revolucionària recolzant un moviment dirigit per les Juntas Militars de Defensa, per uns republicans més o menys lerrouxistes, pels social-demòcrates sotmesos a les directrius de la burgesia, és a dir, per un conjunt d'elements que tremolaven de por davant la Revolució i propensos indefectiblement a acceptar un compromís. Altra vegada la classe obrera no fou la força dirigent, sinó un peó de maniobra dels capitalistes.

**A Espanya els socialistes van fer la política dels
republicans i els republicans la política de la reacció**

DEL 1918 al 1923, la classe obrera de Catalunya visqué i sofri la major experiència d'aquell període. Havia acabat la guerra imperialista i la Revolució Socialista d'Octubre obri l'era històrica de les revolucions proletàries. Per primera vegada, el capitalisme fou aixafat i esbandit d'un gran país. Per primera vegada, la classe obrera d'un país conquistà el Poder polític i, en lluita cos a cos contra els enemics de classe interiors i la reacció internacional, construïa i consolidava el seu Estat, construïa la nova vida, la nova civilització, el socialisme. La tempesta revolucionària somogué el món capitalista i els noms de Lenin i Stalin i l'heroisme bolxevic esdevingueren guia i exemple de la classe obrera internacional, dels revolucionaris de cada país. A Catalunya, com arreu d'Espanya. Mai la classe obrera de Catalunya, en el seu conjunt, no havia tingut una consciència tan actuant de la seva personalitat, de la seva força. Mai la decisió de la classe obrera de Catalunya no s'havia afirmat amb tanta empena i unanimitat, no per unes reivindicacions esmarrinades de tipus econòmic, no per la recerca esmarrinada d'uns dirigents aventurers que la portessin al combat, no per una superficial ambició nacionalista o republicana, sinó per una revolució pròpia, per desfermar i portar a bon terme la seva revolució, la revolució proletària, la Revolució ja victoriosa a la Rússia ex-tsarista. Mai tampoc l'Estat capitalista no havia donat tantes proves de desconcert, de feblesa: de por, de dislocaments interiors. La classe obrera tenia la intuïció de la victòria imminent. I què va ocórrer? Què es va fer d'aquesta immensa energia revolucionària en moviment? Els elements anarquistes antipolítics, apolítics, antiestatals, antidisciplina, antiautoritaris que dirigien la C.N.T., incapaces de comprendre el valor i la missió històrica de la classe obrera, trafiquejaren políticament amb els dirigents més o menys lerrouxistes de sempre, no saberen sortir socialment de les reivindicacions econòmiques aïllades unes de les altres, no van veure altra perspectiva que la de crear uns Sindicats de fortaleza momentània i condemnats a la repressió i no van trobar altra sortida revolucionària que la del pistolisme professional. La burgesia va tenir el lleure i els mitjans suficients per a recobrar-se, passà a l'ofensiva, trencà l'onada revolucionària i desfermà la brutal repressió econòmica dels lockouts, primer, i després la repressió física contra una classe obrera famolenta, desmoralitzada. I els pistolers professionals, expressió i instrument "revolucionari" dels anarquistes, es posaren sota les ordres de Martínez Anido i d'Arlegui i assassinaren els líders que, com Salvador Seguí, començaven a treure honradament l'experiència que corresponia d'aquella derrota.

Passà Primo de Rivera. Passaren Berenguer i Aznar i el 14 d'abril del 1931 el poble proclamà la República. S'acostuma a dir que s'havia proclamat la República en un

país sense republicans. Això no és cert, car la classe obrera espanyola havia estat sempre profundament republicana. S'havia, doncs, proclamat la República en un país republicà. Certament és veritat que en el país els partits republicans no tenien ni consistència ni arrels profundes en la classe obrera i en la massa popular. Això vol dir que teòricament la classe obrera sorgia com la força determinant i dirigent de la República, que aquesta República havia d'esdevenir República Popular en marxa vers el socialisme. Enfront de la classe obrera hi havia unes castes i una classe capitalista en dispersió i espaordides. Entorn de la classe obrera i acceptant-ne la seva direcció ressorgia una pagesia revolucionària i esperançada i una petita burgesia guanyada per la República, disposada a acceptar les transformacions previsibles. Pel seu volum, per la seva homogeneïtat, per la seva tradició revolucionària, la classe obrera apareixia com la dirigent indiscutible del nou règim. I què va ocórrer? A Catalunya, dirigida per la F.A.I., organitzada el 1926 —continuitat i degeneració del vell anarquisme—, la classe obrera desorientada a més per la demagògia nacionalista i anticlerical, com abans en els temps lerrouxistes ho fou per la demagògia social i anticlerical, acceptà la direcció de la petita burgesia representada per Macià i Esquerra Republicana.

A Espanya, els socialistes van fer la política dels republicans i els republicans la política de la reacció i, uns i altres, es conjuminaren una República de "treballadors de totes classes", un President agent del Vaticà, una Guàrdia civil doblada amb la guàrdia d'Assalt, una casta militar reforçada, una legislació social reformista sabotejada impunement per la burgesia, una reforma agrària raquítica, una República que als dos anys d'aquell immens aixecament popular del 1931 havia de caure en mans dels filofeixistes Lerroix i Gil Robles.

La repressió del bienni negre no va poder crebant la voluntat revolucionària de la classe obrera i de les masses populars. I el 16 de febrer del 1936 la República triomfà novament. La classe obrera havia adquirit ja una moita major maduresa política. Les experiències viscudes, el revulsiu poderós del Front Popular, la crisi econòmica i la repressió, l'evidència dels errors i de les traïcions comeses, radicalitzaren amplis nuclis de la classe obrera, de la pagesia, de la massa popular. Al mateix temps, el Partit Comunista d'Espanya, el partit marxista-leninista, avançava amb passa ferma i esdevingué, sota la direcció de Pepe Diaz i Pasionaria, un gran partit de masses, el destacament d'avantguarda de la classe obrera. A Catalunya, allçonats per l'experiència d'Octubre, els partits obrers treballaven agermanats, preparant la unificació, la creació del partit únic, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per consegüent, la victòria popular del 16 de Febrer fou de més volum, de més contingut revolucionari que la del 14 d'Abril. Malauradament, però, els dirigents faistes i socialistes van tenir prou força encara per a paralit-

zar unes vegades i desorientar altres la voluntat revolucionària de la classe obrera i l'Estat republicà essent monopoli de la burgesia. No es realitzà la Revolució democràtica amb la rapidesa i profunditat degudes i les castes tradicionals i els capitalistes, propietaris i dirigents de l'economia espanyola, posseïdors dels ressorts fonamentals de l'Estat, servint interessos propis i els plans de guerra i dominació mundial del nazi-feixisme, s'aixecaren contra els pobles hispànics, bolcaren l'Estat "republicà" contra els republicans, van obrir el nou capítol decisiu de la història espanyola.

I bé, estimats companys, quines conclusions podem treure d'aquesta tan llarga i tan dolorosa experiència?

La classe obrera tenia la força i la lluirà als seus enemics

LA raó profunda està en què la classe obrera, influenciada per una filosofia reaccionària i dirigida pels grups anarquistes aventurers o irresponsables no actuà mai com a classe independent, amb principis propis, de classe, amb objectius de classe. No es considerà mai com la classe dirigent de la nació, com la classe inconciliable amb el règim capitalista i la missió de la qual és destruir l'Estat burgès, prendre el Poder polític, liquidar l'explotació de l'home per l'home, crear una societat sense explotadors ni explotats, una nova civilització: el socialisme. Tenia la força i la lliurà als seus enemics. Dirigent que havia d'ésser, passà a ésser dirigida i del seu entusiasme i abnegació revolucionaris se'n va fer un ús especulatiu al servei del capitalisme i de les seves formes més reaccionàries. La classe obrera, desorientada per les prèdiques antipolítiques i apolítiques, antiestatals i antiautoritàries, enlluernada sovint per fantasmagories sentimentals que exaltaven el seu instint revolucionari i la conduïen a explosions aventureres i sense sortida, no comprengué que ella, en tant que classe independent, havia de tenir una teoria revolucionària pròpia, havia de forjar el seu propi partit polític revolucionari. L'anarquisme li havia embenat els ulls i la va lliurar indefensa a les maniobres i a tots els paranys de la burgesia. I així és com no va copsar que l'antipolíticisme i l'apolíticisme són la política de la reacció; que l'apolíticisme la conduí a votar el lerrouxisme, abans, i a la petita burgesia nacionalista catalana, després. Així és com tampoc no copsà que l'antiestatisme i l'antiautoritarisme consoliden el monopoli burgès de l'Estat i de l'autoritat i condemnen la classe obrera a l'explotació despietada, a les repressions brutals, a la desesperança i a la impotència.

L'experiència ha estat feta a tot al llarg d'aquest període que venim analitzant. I és prou densa i prou tràgica per considerar-la suficient. En tenim, però, una altra d'un volum incommensurable i que ha de liquidar inevitablement els dubtes de bona fe que encara un obrer honrat i revolucionari pugui tenir: l'experiència de la guerra.

Per primera —i única— vegada, els anarquistes o llur

degeneració faista, que pel cas és igual, tingueren el Poder polític a Catalunya i el lleure d'aplicar els "principis", en una situació concreta i momentàniament dominada. I què va ocórrer?

La classe obrera, els catalans progressius i patriotes i les forces de la Generalitat van esclafar pels carrers de Barcelona i de les ciutats catalanes els militars sublevats. En vint i quatre hores es produïa a Catalunya el canvi més radical que ha conegut la seva història.

Els partits polítics nacionalistes petit-burgesos, que tenien vint i quatre hores abans tot el Poder polític a llur mans, s'esfondraren verticalment. El Partit Socialista Unificat de Catalunya va néixer tres dies després com una promesa. Els faistes prengueren el Poder. Què van fer-ne? Tenien el domini del veritable Govern de Catalunya, el Comitè de Milícies, que va poder actuar, donades les circumstàncies, com un Poder independitzat del Govern central. Es van apoderar de les forces repressives de la Generalitat i les doblaren amb les Patrulles de Control. Es van apoderar dels organismes militars, de l'armament, i en confiaren la direcció exclusiva al Comitè de Milícies, és a dir, a ells mateixos. Es van apoderar de l'economia de Catalunya i de la frontera. Establiren llur domini, mitjançant els controls de carretera i l'actuació terrorista dels grups especials enviats a comarques, damunt Catalunya sencera. Els faistes van tenir a llurs mans tot el Poder polític, econòmic i militar. I no van saber què fer-ne. No van saber fer la Revolució. No van saber fer la guerra. I foren, junt amb els social-demòcrates i els trotsquistes, els factors principals interiors de la derrota. Eren antipolítics i formaren Governos. Eren antiestatals i crearen un aparell d'Estat policíac i venjatiu. Eren antiautoritaris i organitzaven les Patrulles de Control i els Comitès de Defensa de barriades i els Comitès de Control de tota mena. Eren "filòsofs sentimentals, adoradors de la personalitat humana i de la llibertat individual" i, de Trilles a Roldan Cortada, passant per La Fatarella, es van descobrir com aventurers sanguinaris. Tot es convertí per a ells en un joc de paraules. Acceptaven el Govern, si se'n deia Consell. Acceptaven ésser consellers, si les Conselleries s'anomenaven Departaments. Acceptaven la mobilització de lleves i la formació de l'Exèrcit popular si als tinentes se'ls deia delegats de companyia. De vegades feien veure que cremaven les pessetes i imprimien vals. No tenien altra dèria que la de cobrir llur buidor mental i llur deshonestedat revolucionària amb canvis formals. I mentrestant es refusaven a organitzar un front veritable, a fer la guerra de debò, a desenvolupar una economia de guerra, a establir un ordre revolucionari a la rearguarda, a assegurar, donant primacia a les exigències de la guerra, la unitat combatent de tots els catalans patriotes a l'entorn de la classe obrera. Van seguir les petjades dels bacuninistes desemmascarats per Engels i crearen els cantons de Puigcerdà, de Molina, de la Torrassa, de barriada, d'Aragó i, imitant els republicans del segle passat que deien "salvin-se els principis encara que es perdi

la República", proclamaren: "guanyem la Revolució encara que es perdi la guerra". I pretengueren "guanyar la Revolució" organitzant la indisciplina.

S'ha demostrat abastament que l'anarquisme és una filosofia reaccionària

AQUESTA contradicció adquirí un relleu excepcional perquè a la vegada que la vida demostrava el contingut reaccionari de la filosofia anarquista, la classe obrera, la pagesia i els sectors més avançats de la massa popular anaven forjant amb rapidesa increïble el gran partit obrer, el gran partit nacional: el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Enduts per llur reaccionarisme, els faistes es van llançar a fons, no contra Franco, sinó contra el Partit Socialista Unificat i contra els seus millors militants, amb l'afany d'anorrear-lo. S'aliaren amb els burgesos per tal d'impedir la formació d'un Govern dirigit per la classe obrera. S'aliaren amb els trotsquistes i altres agents del franco-falangisme per tal de desorientar la classe obrera i impedir que la teoria victoriosa del marxisme-leninisme penetrés en llurs rengles. A les proposicions concretes del P.S.U., proposicions que tendien a assegurar la més ràpida victòria militar, condició indispensable per a consolidar les primeres conquestes revolucionàries i desenvolupar-les després, els faistes contestaren amb l'insult, el sabotatge, amb la calúmia, l'assassinat i prenent part principal en totes les conspiracions polítiques que una burgesia espaordida teixia contra el partit de la classe obrera. Enfollits per llurs propis crims, per la comprovació diària de llur caiguda vertical en tant que nucli dirigent d'un sector de la classe obrera, els faistes, conxorxats amb els trotsquistes i servint els plans de Franco i Mussolini, es llançaren a la criminal aventura de maig, obrint el front a l'enemic i el port de Barcelona a l'esquadra mussoliniana. El putx de maig marca el gran tombant en la nostra recent història. Faistes i trotsquistes foren batuts per la classe obrera i el poble i llur naturalesa contrarevolucionària i traïdora quedà al nu per a sempre més. Des d'aleshores el P.S.U., en progressió ininterrompuda, esdevingué la força més important de Catalunya en guerra i Catalunya tingué des de llavors una política de guerra i escriví les pàgines militars i econòmiques més glorioses de la seva història. Per l'acció perseverant i abnegada de Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya, els trets fonamentals de la democràcia popular van prendre formes definides i concretes, es creà l'Exèrcit Popular Regular, s'organitzà l'economia de guerra i es crearen les condicions de la victòria. Malauradament l'acció reaccionària i traïdora de faistes i trotsquistes, la política vacil·lant i contradictòria dels socialistes i republicans, agreujada per les traïcions sistemàtiques dels prietistes, no van permetre la realització d'un pla metòdic i a ritme accelerat. Així vàrem veure que les directrius fonamentals militars, econòmiques i polítiques, proposades i popularitzades pel Partit Comunista d'Espanya i el P.S.U. s'acceptaven sempre

tard i s'aplicaven sovint amb esperit de derrota i no de victòria.

Vàrem perdre una guerra que havíem d'haver guanyat. L'hauríem guanyada si des del primer dia l'esforç de la classe obrera i del poble s'hagués concentrat contra l'enemic. L'hauríem guanyada si la línia fonamental del Partit Comunista d'Espanya i del P.S.U. —que la guerra i les exigències de la guerra estaven per damunt de tot, que la Revolució era guanyar la guerra— no hagués estat sabotada pels reaccionaris i traïdors faistes, prietistes i trotsquistes des del primer dia passant pel putx de maig i acabant amb la Junta de Casado.

Doncs, bé, volguts companys, la vida ha demostrat abastament que l'anarquisme és una filosofia raccionària, aliena a la classe obrera, una perllongació de la burgesia vers el camp obrer. La vida ens ha demostrat abastament que els grups específics, hereus dels bacuninistes i dels anarquistes individualistes, han estat un instrument de la burgesia en el moviment obrer, força de xoc aventurera i amoral del inconciliables enemics de la classe obrera i del poble.

El deure d'un obrer revolucionari és estar en el camp democràtic i antiimperialista

ELS imperialistes anglo-saxons, renegant dels acords de Potsdam i de les Nacions Unides, han perllongat, en ajudar-lo sistemàticament, el règim franco-falangista. Aquesta és una veritat tan punyent que ja no necessita ésser demostrada. La Unió Soviètica, les Noves Democràcies, la classe obrera internacional, les masses progressives del món sencer i, al capdavant d'elles, els Partits Comunistes, han restat fidels a la nostra causa, han fet i fan a cada moment i segons la situació tot el que els és possible per a recolzar-nos en la lluita a mort contra el règim franco-falangista i per l'establiment d'una veritable democràcia. El deure d'un obrer revolucionari, comparteixi o no plenament la nostra ideologia, és clar i categòric: ha de lluitar aferrissadament contra els imperialistes que perllonguen la vida del règim franco-falangista, al costat de les forces democràtiques que sostenen la causa alliberadora dels pobles hispànics. Què fan els faistes? Són instruments assalariats dels imperialistes, són els més grollers i més cínic calumniadors i enemics de la Unió Soviètica i de les Noves Democràcies. Els faistes sostenen la causa dels imperialistes i, per tant, són també responsables del perllongament de la vida miserable del règim franco-falangista.

En el món existeixen dos camps: el camp imperialista, dirigit pels monopolistes nordamericans, el camp democràtic i antiimperialista, dirigit per la Unió Soviètica. Els imperialistes vitalitzen allà on poden i com poden les forces reaccionàries, pretenen restablir els sinistres règims colonials, han lliurat el Poder als militaristes i senyors feudals a la Corea del Sud i al Japó, a Filipines i Turquia. Reconstrueixen el feixisme a Grècia i a l'Alemanya occiden-

tal. Mantenen els règims feixistes d'Espanya i Portugal. Han fet tot el que han pogut per mantenir a Xina el feixista Txang Cai Xec. Atempten a la independència i sobirania de les nacions americanes i occidentals europees. Enfonssen en la misèria la classe obrera, la pagesia, el conjunt de la massa treballadora i intenten paralitzar-les mitjançant una política repressiva cada vegada més accentuada. La Unió Soviètica ha alliberat la humanitat sencera del pesombre nazi-feixista. La Unió Soviètica, en vèncer les forces més agressives i inhumanes de l'imperialisme, ha exal·tat la confiança en la pròpia força i en la invencibilitat de la seva causa de les immenses masses dels països colonials en lluita avui per la independència i sobirania de llurs pàtries, pel dret inalienable a bastir la democràcia popular. Ha fet possible que en els països directament alliberats per l'Exèrcit Soviètic es realitzes la democràcia popular dirigida per la classe obrera; ha impedit que els imperialistes els arrabassessin la independència i sobirania i els imposessin el retorn al poder polític dels aristòcrates i terratinents expropiats, dels monopolistes, d'una burgesia els hens de la qual han estat nacionalitzats, i dels jerarques vaticanistes; ha ajudat fraternalment les Noves Democràcies a vèncer les dificultats gegantines de la reconstrucció, a executar els plans de desenvolupament de l'economia nacional, a crear totes les condicions d'una vida de benestar progressiu, a construir els fonaments del socialisme. I l'exemple gloriós de la Unió Soviètica restablint a un ritme mai no igualat les espantoses destruccions de la guerra, desenvolupant l'economia nacional i sobrepasant la producció d'avantguerra, marxant vers el comunisme malgrat els boïcots, les infàmies, les maniobres de tot ordre dels imperialistes, és la força tranquil·la que accelera la maduresa política de la classe obrera internacional, de les masses progressives de cada país, que les mobilitza en la lluita per la independència i la democràcia, mediatitzada i ofegada pels imperialistes i llurs agents; que assegura la victòria de la classe obrera i de les masses populars arreu. El camp imperialista és sotmetiment nacional, és colonització, és misèria, és neo-feixisme. El camp democràtic antiimperialista és independència nacional recobrada, és alliberament social i nacional dels països colonials, és la classe obrera dirigint la construcció de la nova vida, és treball, benestar i llibertat. Posat davant d'aquest dilema d'acer, el deure d'un obrer revolucionari, comparteixi o no plenament la nostra ideologia, és clar i categòric: estar en el camp democràtic i antiimperialista, al costat de la Unió Soviètica i de les Noves Democràcies, de la classe obrera internacional i de les masses progressives. Què fan els faistes? Són els gossos rabiosos de l'imperialisme i, com Franco, s'especialitzen en l'antisovietisme i en l'anticomunisme i cada victòria de la classe obrera i de les masses populars, sigui a Xina, a Grècia, on es vulgui, provoca en ells explosions histèriques d'odi i rancúnia.

El camp imperialista prepara freturosament la tercera guerra mundial. Els imperialistes somniem en bombes

atòmiques i organitzen exèrcits mercenaris, volten la Unió Soviètica de bases estratègiques, mobilitzen la patuleia dels nazis sobrevivents i dels desclassats. Volen fer la guerra a la Unió Soviètica, volen anorrear el món socialista, volen perllongar el seu domini encara que sigui damunt d'una terra plena de runes i amarada de sang. En els plans criminals dels imperialistes, l'Espanya franquista juga un paper essencial: Espanya és rica en matèries primeres estratègiques, és una base militar important donada la seva situació geogràfica, és una massa humana abundant i barata, és un país "d'ordre assegurat" per la dictadura feixista. En els plans imperialistes el règim de classe franco-falangista és la clau de volta. Per això el sostenen, per això l'ajuden, per això intervien per tal d'afeblir les forces democràtiques alimentant en llur si elements de corrupció i traïció. En els plans de guerra dels imperialistes Espanya és un coixí atòmic "ideal" i els espanyols són carn de canó barata. En el camp democràtic i antiimperialista, la Unió Soviètica és el bahuard de la pau, és l'avantguarda de les forces democràtiques que no consideren inevitable la guerra, que sostenen la possibilitat de coexistència per un llarg temps dels dos mons, que fan front amb serenitat i energia a les provocacions bel·licoses dels imperialistes, que desfan les intrigues i que, malgrat tot, mantenen la pau. El camp imperialista és la guerra, és el règim de classe franco-falangista. El camp democràtic i antiimperialista és la pau, és l'anihilament del franco-falangisme i dels seus derivats, és una Espanya independent recobrada, és la República, és Catalunya lliure en una Espanya lliure. Davant d'aquest dilema d'acer, el deure d'un obrer revolucionari, comparteixi o no plenament la nostra ideologia, és clar i categòric: estar en el camp democràtic i antiimperialista, en el camp de la pau, en el camp dels pobles hispànics en lluita per la independència i la llibertat, en lluita per la Revolució democràtica. Què fan els faistes? Com instruments assalariats del camp imperialista han pactat amb Franco, amb el pretendent, amb els Priet, Tarradellas i Aguirre, han pactat amb les forces més caracteritzades de la reacció espanyola i junt amb elles i d'acord amb elles menen el combat, no contra el règim de classe franco-falangista, sinó contra els partits incorruptibles de la classe obrera, contra els partits dirigents de la lluita dels pobles hispànics: el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La classe obrera ha de liquidar un passat de divisions

DONCS bé, volguts companys, la vida ha palesat abastament que els faistes, que els grups específics, no són ja una tendència ideològica en el moviment obrer. Els faistes, els grups específics, s'anomenin llibertaris, comunistes llibertaris, socialistes llibertaris, socialistes democràtics, socialistes sindicalistes, llibertaris existencialistes, apolítics o polítics, anarco-sindicalistes o anarquistes a seques, siguin aduldors del pretendent don Joan o admiradors de Truman i dels seus dòlars, aliats de Prieto o mem-

bres de la gossada antisoviètica i anticomunista, no són més que una trepa de traïdors i sabotjadors, d'espies i delators, d'assalariats de l'imperialisme i del franco-falangisme i els seus derivats. Són un cos estrany en el moviment obrer i l'hem d'esbandir sense contemplacions ni palliatius sentimentals. Aquest és un deure imperatiu per a tota la classe obrera i, molt particularment, per a aquells obrers que, com vosaltres, han servit de massa de maniobra d'aquells desclassats malgrat servir viva i pura la tradició de combativitat increbantable que els ha caracteritzat a tot al llarg tràgic i allisonador de la nostra història.

Aquesta neteja del moviment obrer no presenta avui ja grans dificultats. Vosaltres sabeu tan bé com jo que el procés d'esclariment ideològic i de reestructura orgànica del moviment obrer va començar amb la proclamació de la República i es va accentuar després d'octubre del 1934 i en vigílies de la guerra, que va seguir el seu curs durant la guerra i les seves dramàtiques experiències, que ha arribat al darrer estadi sota el terrorisme franco-falangista. En el primer període de la República les atzagaiades aventureres de la F.A.I. varen contribuir fortament al ressorgiment ofensiu de la reacció. Quan els fets d'Octubre, mentre els obrers i pagesos, els demòcrates i patriotes de Catalunya sofrien ja la repressió, mentre els minaires asturians sostenien aïllats un combat heroic, els faistes —que ja havien sabotejat el moviment revolucionari— ordenaren des de la Capitania General de Catalunya la represa immediata del treball, amb la qual cosa empenyien la nostra gloriosa classe obrera a cometre un acte de traïció. Quan la campanya del 16 de Febrer, quan la classe obrera i els demòcrates hispànics reprenien el combat amb més vigòria que mai, els faistes —que ja havien boicotejat les eleccions de la República, de l'Estatut i del 1933— predicaren l'abstenció electoral i feien així el joc a la reacció. No és, doncs, d'estranyar que aquesta acumulació de traïcions dels faistes, que per a mantenir llur dictadura damunt la C.N.T. havien liquidat prèviament la democràcia sindical, determinés l'esclatament d'una crisi profunda que es caracteritzà per un reforçament de la U.G.T., per la creació de la U.G.S.O., i per la declaració d'autonomia sindical de molts poderosos Sindicats i Federacions, i per la formació, en el curs de la guerra, d'una U.G.T. més forta que la C.N.T. I ara, la claredat és absoluta, car vosaltres sabeu per pròpia experiència que els faistes, que a l'interior de Catalunya tenen encara la gosadia de dir-se els vostres dirigents, han sabotejat sistemàticament la lluita de la classe obrera i del poble, estan farcits de delators i provocadors i conjunten amb els jerarques del Sindicats Verticals els plans d'un més llarg sotmetiment de la classe obrera a les castes i als capitalistes i, no cal dir, al règim franco-falangista.

La classe obrera de Catalunya ha assolit ja la maduresa política necessària per a copsar la seva missió històrica i prendre, per tant, la direcció de la lluita del nostre poble. Per portar a bé aquesta transcendental missió, per a accelerar i assegurar la victòria, la classe obrera ha de liquidar un passat de divisions, s'ha d'unir en cada fàbrica

i taller, mina i comerç, i qualsevol altre lloc de treball i nacionalment a l'entorn del seu destacament d'avantguarda: el Partit Socialista Unificat de Catalunya, el partit que posseeix la teoria victoriosa marxista-leninista. Els obrers de Catalunya no han d'esmerçar esforços, no han d'esgotar llurs energies, prenent reorganitzar els Sindicats clandestins de la U.G.T. o de la C.N.T. No solament perquè el combat més eficaç no és aquest, sinó perquè els que hem estat ugetistes o cenetistes hem de donar per finida i enterrada la vella guerra d'anagrames i, junts fraternalment amb la nova generació, hem de voler la unitat combatent d'avui que ens agermanarà demà en els rengles invencibles d'una Central Sindical única. Res no podria justificar un retorn a les velles històries, a la repetició d'errors que, tant ugetistes com cenetistes, vàrem cometre. Contràriament, tots els elements en presència ens porten a la conclusió oposada. Els falangistes han pogut corrompre alguns obrers, però llur ideologia feixista no ha penetrat en els rengles de la classe obrera. Els "ex-combatientes" portats pel règim a Catalunya amb la intenció sinistra de descomposar i esmicolar el moviment obrer han estat, en l'essencial, assimilats per la classe obrera. Les noves generacions crescudes sota el règim terrorista han hereditat la combativitat de llurs pares i són avui una força de xoc fonamental, assedegada d'odi contra els botxins de la pàtria i de llur classe, amarada d'entusiasme per la nostra causa nacional i revolucionària. La classe obrera, en el seu conjunt, sent una admiració profunda i cada vegada més dinàmica per la Unió Soviètica i les Noves Democràcies. Reacciona amb violència creixent contra els imperialistes sostenidors del francofalangisme, del règim que la té esclavitzada i sotmesa a una vida d'humiliació, de fam i de misèria, com mai no l'havia coneguda. La classe obrera en el seu conjunt ha copsat ja que el marxisme-leninisme és la seva teoria, que assimilant el marxisme-leninisme forja la victòria, que només la direcció assenyada i conseqüentment revolucionària dels Partits Comunistes, dels partits marxistes-leninistes, anihilarà per sempre més el passat, vencerà els imperialistes i llurs instruments, restablirà la República i les llibertats nacionals de Catalunya, Euzkadi i Galícia, realitzarà la Revolució democràtica, obrirà el camí venturós del socialisme. Què pot, doncs, separar avui els obrers que foren ugetistes o cenetistes en la lluita contra l'enemic comú i demà en l'esforç per consolidar i desenvolupar la Revolució democràtica?

Els faistes, encara que en parlen molt pels descosits, no podran fer mai la Revolució

QUE us pot separar del Partit Socialista Unificat de Catalunya a vosaltres, volguts companys, que molta vegada heu estat víctimes de les propagandes verinoses dels enemics de la classe obrera, dels agents del francofalangisme i de l'imperialisme; que alguna vegada us han induït a lluitar contra nosaltres en tant que partit i en tant que dirigents? Si ens referim a les conductes i a la conseqüència combativa i revolucionària, el piet està ja

jutjat i fallat, car la vida de tots està a la vista de tots, car a vosaltres més que a ningú us consta que són els militants del P.S.U., els comunistes, els combatents d'avantguarda inflexibles i incorruptibles de la classe obrera de Catalunya del poble català. Si ens referim als principis, què ens pot separar? L'apoliticisme? La vida ha liquidat l'equivoc. L'autoritarisme? La vida ha palesat la seva inconsistència. La disciplina? La vida ens diu que és la virtut primera dels revolucionaris. Què ens pot, doncs, separar? La concepció de l'Estat? Heus ací la darrera trinxera, volguts companys. Una trinxera, però colgada ja per l'experiència i la vida.

La Revolució és un afer seriós. Però més seriós encara és l'afer de consolidar-la i desenvolupar-la. En aquest afer no hi entren per res les xerrameques sentimentals, els esgarips d'una rancúnia petitburgesa i negativa, les filosofies barates sobre el bé i el mal, els moralismes de secà. I és evident que no poden fer una revolució, encara que en parlin pels descosits, tots aquells que, com els faistes, proclamen que "la classe obrera és un mite", que "el Cristo proletario nos ha salido rana", justament quan la classe obrera dirigeix ja la vida de mitja humanitat i acumula la força necessària per a fer-ho en la resta; quan la classe obrera espanyola és l'avantguarda combatent, dirigent dels pobles hispànics contra el franco-falangisme.

La Revolució planteja a la classe obrera el problema del Poder polític. L'Estat està en mans de les castes i de la gran burgesia. El primer pas de la Revolució és esbandir-les, és anihilar l'Estat dels capitalistes. Una vegada realitzada aquesta tasca, què ha de fer la classe obrera? Pot creure ningú que la burgesia en derrota aplicarà mansoiament la màxima cristiana de presentar l'altra galta? L'experiència ens diu que una classe que té en mans l'Estat es defensa fins a la darrera extremitud i que la nova classe ascensional ha de menar el combat també, si vol triomfar, fins a la darrera extremitud. Es això justament el que a Espanya no s'ha sabut fer mai. A Espanya no s'ha pogut consolidar i desenvolupar la Revolució democràtica: perquè les castes i la burgesia expulsades del Poder hi retornaren, perquè la classe obrera i les masses populars, aconseguida la primera victòria, no prengueren el Poder polític i el deixaren a mans enemigues. Una vegada conquistat el Poder polític, no saberen conservar-lo. Si no es vol, doncs, repetir altre cop la tràgica experiència espanyola, cal que la classe obrera aïmmili i realitzi aquesta primera veritat: conquistar i conservar en les seves mans el Poder polític, anorrear l'Estat dels capitalistes i bastir el seu propi Estat, l'Estat dels proletaris i de la massa popular.

Conservar el Poder és també un afer molt seriós. No és pas una tasca fàcil. Ni és tasca que es pugui confiar a xerraires de l'"idealisme" i de l'"humanisme" que acaben per trobar-se com peix a l'aigua en companyia dels carnisers provocadors d'una tercera guerra mundial. No és afer que es pugui resoldre amb tartufismes sentimentals. És un afer molt seriós, perquè justament en el període de la transició és quan la lluita de classes s'aguditza al màxim

i es planteja el dilema de vida o mort. Aquesta exigència històrica, nosaltres l'hem experimentada.

Si la classe obrera no pren el Poder polític i no organitza amb severitat i rapidesa l'Estat dels proletaris i de la massa popular, podrà llançar-se a accions més o menys violentes, més o menys heroiques i glorioses: però així no farà mai la Revolució. Serà sempre vençuda. D'un estadi d'exploatació passarà a un altre d'esclavatge.

L'Estat socialista s'extingirà en la mesura que, realitzat el socialisme, s'avanci en la construcció de la civilització superior comunista

NOSALTRES, però, volguts companys, no som pas estatistes com han pretès fer-vos creure, per crear un esperit d'oposició i d'enemistat, els aventurers faistes. Nosaltres som marxistes-leninistes i diem: l'Estat burgès, l'hem d'anorrear, l'Estat socialista s'extingirà en la mesura que, realitzat el socialisme, s'avanci en la construcció de la civilització superior comunista. Nosaltres no volem pas començar la casa per la teulada. Nosaltres comencem la casa pels fonaments i aquests fonaments els volem sòlids perquè sostinguin una casa que ni els terratrèmols més violents no puguin entrunar. Per a nosaltres, doncs, l'Estat no és un fi, sinó un mitjà. I el mitjà desapareixerà al llarg d'un procés i en el moment en que l'estructura social i la condició humana consentin prescindir de les formes inferiors com són l'Estat, la democràcia i la nació. Però aquest és afer de gran llunyania que a nosaltres, els comunistes, no ens fa perdre avui el temps.

Aquest és el camí de la victòria i no n'hi ha d'altres: una classe obrera unida i marxant al combat sota la direcció del seu destacament d'avantguarda, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, el partit de tota la classe obrera i no d'un sector d'ella, el partit que ha heretat i desenvolupa tot el que de sà, positiu i revolucionari conté la història del nostre moviment obrer. Cal, doncs, que a cada fàbrica de Catalunya els obrers més combatents, els obrers revolucionaris, sense distinció de velles afiliacions s'ajuntin, reforcin i creïn el nucli poderós i dinàmic del Partit Socialista Unificat. Cal, doncs, que la classe obrera, dirigida pel seu partit, copsi definitivament que el problema central no és el de les millores raquítiques, econòmiques, per bé que la lluita econòmica hàgim de menar-la amb energia: que el problema central és que sota aquest règim no hi ha solució possible i que l'hem d'anihilar emprant tots els mitjans i tots els elements, els que el propi règim amb les seves contradiccions ofereix i els que té i coneix la classe obrera en virtut de la seva vella experiència revolucionària, que el problema central és realitzar el programa de la Revolució democràtica espanyola. Amb el seu exemple d'unitat i d'acció la classe obrera es guanyarà la ferma i necessària aliança de les capes populars: de la pagesia, de la menestralia i petita burgesia, dels intel·lectuals. I la classe obrera, columna vertebral de la nació, ànima i força viva de la nació, guanyarà aquesta batalla històrica sense deixar darrera d'ella cap possibilitat de retorn a les castes i als capitalistes, a la reacció interior i als imperialistes.

La unitat de la classe obrera i del poble català, la unitat dels obrers de Catalunya amb els obrers de la resta d'Espanya, la unitat de Catalunya amb tots els pobles hispànics, sota la direcció dels Partits Comunista d'Espanya i Socialista Unificat de Catalunya, la unitat increbantable dels quals és un exemple, ens assegurin la liquidació efectiva i accelerada del règim franco-falangista i reconquesta de la independència d'Espanya i de les nostres llibertats nacionals, el restabliment de la República, la realització completa i definitiva del programa de la Revolució democràtica, via lliure vers el socialisme.

Amb fervent admiració per les vostres gestes combatents, us saluda ben cordialment el vostre company,

JOAN COMORERA
Gener del 1949

1949 ~ 1957

DOCUMENTACIO DE LA CRISI DEL 1949

Cartes, circulars, informes o articles
escrits per Joan Comorera en relació
amb la crisi del PSU de C., el seu de-
senvolupament i desenllaç.

Arxiu Comorera-Massip. CEHI. Facultat
de Geografia i Història. Universitat
de Barcelona.

París, 26 de agosto de 1919

C. Vicente Uribe

Querido camarada:

En estos días he meditado mucho, como era dábido, sobre las cuestiones y problemas que se han venido planteando, sobre las experiencias de mi pertenencia al Buro, sobre las incalificables deformaciones, abusos y provocaciones de algunos miembros de la Dirección del P.S.U. de C., es pecialmente durante mi ausencia y he llegado a unas conclusiones y he tomado una decisión.

La conclusión es que se esta llevando a la práctica una política de liquidación del P.S.U. de C. y de su Dirección, una política criminal que de no ser aniquilada causaría un daño irreparable tanto al Partido de la clase obrera de Cataluña como al Partido Comunista de España y, por consiguiente, a la revolución democrática española en sus perspectivas inmediatas y lejanas. La conclusión es que mi incorporación al Buro no ha contribuído a mejorar la situación, sino a empeorarla, porque no ha sevido para reforzar la Dirección del P.S.U. de C., sino para anularla, para crear en su seno un clima de impotencia, de irresponsabilidad, de burocratismo rentado incubador de una segunda experiencia Canals o Soliva. La conclusión es que cometí un grave error aceptando mi designación para el Buro por mis méritos personales, pues la experiencia ha demostrado que existe una incompatibilidad absoluta entre mi calidad de miembro del Buro y de Secretario General del P.S.U. de C., de un Partido independiente cuya misión histórica fundamental - acabar la unificación integral de la clase obrera de Cataluña sobre la base de los principios marxistas-leninistas - no esta terminada, ni mucho menos.

Y he tomado la decisión de retirarme del Buro, de reintegrarme plenamente a mi función de Secretario General del P.S.U. de C., de no admitir más que la política del P.S.U. de C. sea discutida fuera del mismo, de mobilizar todas las energías del Partido para recuperar el tiempo perdido, rehacernos de las pérdidas sufridas, reemprender la marcha victoriosa hacia adelante. Es así y únicamente así que cum pliremos nuestro deber revolucionario de ganar a la clase obrera catalana, unida y dirigida por su Partido, para el movimiento unificado marxista-leninista de toda España: deber que aceptaron conscientemente los fundadores del Partido y que reiteró la Internacional Comunista.

Debemos, pues, volver a la práctica sana que nos aconsejó la Internacional Comunista cuando hizo del P.S.U. de C. su Sección Catalana: discutir y forjar en común la línea política única que debemos tener para luchar con éxito contra el régimen franco falangista, por la reconquista de la re-

pública democrática, por el desarrollo victorioso de la revolución española hacia el Socialismo. Para esto, como siempre y sin reservas, estoy a vuestra entera disposición.

Saludos fraternales, comunistas.

Joan COMORERA
Secretario General del
P.S.U. de C.

CIRCULAR núm. 1.COMUNICAT DE SECRETARIA GENERAL DEL PARTIT SOCIALISTA
UNIFICAT DE CATALUNYA

El darrer Comitè Executiu del P.S.U. de C. i més tard el Secretariat de la Internacional Comunista, tenint en compte les condicions excepcionals en les quals hauríem de menar la nostra lluita, van donar el manament al Secretari General, company Joan Comorera, perquè, en moments greus, prenguéss les mesures més adients per tal de garantir la unitat, la integritat i la missió històrica del nostre Partit i, per consegüent, els interessos fonamentals de la classe obrera i de la causa que defensem.

Considerant que aquesta situació s'ha produït, he decidit, prenent tota la responsabilitat personal que això comporta davant del Partit, el següent:

PRIMER. - Considerar que l'actual Direcció no garanteix la independència política i orgànica del Partit, l'acompliment de la seva missió històrica d'unir entorn dels principis marxistes-leninistes-stalinistes la classe obrera i els treballadors en general de Catalunya; de forjar l'arma més eficaç en la lluita actual contra el franco-falangisme i les criminals maniobres del camp imperialista, neofeixista i provocador de guerra contra la Unió Soviètica, les noves democràcies i el moviment obrer i progressiu del món enter. És, per consegüent, una direcció caducada.

SEGON. - En les circumstàncies actuals cal procedir a la reorganització d'un Comitè Executiu, òrgan estatutari del nostre Partit, que per la seva composició i per la seva fermesa doni solució als problemes plantejats i ens conduïxi a tots a la victòria.

TERCER. - Procedir, amb la col.laboració directa dels membres del Comitè Central companys Miquel Valdés, Josep Marqués, Josep Muni, Lluís Salvadores i Antoni Bertran-Surià i amb la participació activa dels militants del Partit a la constitució del Comitè Executiu.

Aquestes mesures han de contribuir a reforçar el caràcter marxista-leninista del nostre Partit i feran més fecundes les nostres relacions amb el Partit germà, el Partit Comunista d'Espanya, amb el qual estem units pels mateixos principis i per la identitat de la línia política.

Aquestes mesures contribuiran també a esclarir millor el principi intangible de la unitat orgànica del moviment marxista-leninista de tot Espanya.

Convé, doncs, que ratifiqui solemnement el que en nom del Partit vaig dir a Perpinyà el dia 27 de juliol del 1947:

"I hem de comprendre que el dia en el qual, d'acord amb les exigències de la lluita, el Congrés del nostre Partit acordà la fusió orgànica, la formació del Partit únic mar-

xista-leninista-stalinista de tot Espanya, serà el dia més gloriós de la nostra vida i de la nostra història: haurem creat les condicions que ens permetran de marxar cap a la solució dels nostres problemes bàsics, de classe i nacionals."

Faig una crida fervent a tots els militants, a llur sentit de responsabilitat i d'estima al Partit, a llur incorruptible voluntat revolucionària de menar endavant la nostra lluita fins a la victòria definitiva, per tal que es mobilitzin i s'uneixin entorn del secretari general i del Comitè Central i els ajudin a resoldre amb la màxima rapidesa les tasques plantejades.

París, 29 d'agost del 1949.
Pel Comitè Central del Partit Socialista Unificat
de Catalunya

Secretari General.

CIRCULAR núm 2.

Estimats companys:

Poso en el vostre coneixement els documents adjunts signats per mi, els quals per llur naturalesa no es feràn públics encara. Aquests documents, però, han d'ésser portats a la base del Partit perquè tota ella discuteixi, perquè en coneixement de causa pugui reafirmar llur adhesió al Comitè Central i al Secretari General.

No se us escaparà la transcendència d'aquestes decisions que vetllant per la vida del Partit i la seva unitat, m'he vist obligat a prendre.

S'ha creat, malgrat els nostres esforços realitzats des de fa molt temps, una tal situació, que si el Partit no reacciona com cal i és el seu deure, precipitaria el procés de la seva liquidació en tant que Partit que té la missió històrica d'unificar integralment a la classe obrera de Catalunya sobre la base dels principis marxistes-leninistes-stalinistes, liquidació que significaria per una part, causar un dany irreparable a la causa del Partit i de la classe obrera de Catalunya, a la causa del P.C. d'Espanya i de la classe obrera espanyola, i, per consegüent, a l'organització cada dia més eficaç de la lluita contra el règim franco-falangista, per la recuperació de la República democràtica i obrir els camins a la revolució espanyola vers el socialisme; i per altra part, seria contradir de manera inconcebible la línia central dels Partits Comunistes d'arreu del món, que és la d'aconseguir la unitat de la classe obrera nacionalment i internacionalment, per ésser aquesta unitat el factor més determinant de la lluita contra l'imperialisme i la guerra, la condició necessària per impedir que els imperialistes es llencin a una agressió criminal contra la U.R.S.S. i les democràcies populars.

Els companys han de comprendre, que aquest és el nostre dret indiscutible en tant que militants del P.S.U., partit independent reconegut per la Internacional Comunista i la independència del qual ningú no pot discutir, ningú no pot alienar, només que el propi P.S.U.

En posar al vostre coneixement aquestes decisions, us prego que discutiu amb la màxima serenitat i objectivament, sense deixar-se emportar, en cap cas, per reaccions de tipus negatiu. Car no es tracta de revisar principis, ni de posar en qüestió la unitat de línia política entre els dos Partits germans, ni de rectificar la perspectiva històrica de la constitució del Partit Únic marxista-leninista d'Espanya, sinó únicament i exclusivament de recuperar la nostra veritable fisonomia històrica, d'assegurar el reeiximent total de la nostra missió històrica, per la qual tants de milers de camarades han sofert i han mort i de donar-nos una direcció que per la seva capacitat, homogeneïtat i fermesa bolxevic, assegurï la marxa triumpfal del nostre P.S.U. de Catalunya.

Es possible que rebeu visites, o comunicacions, o directives alienes a aquesta Secretaria i contraries a les directives que se us donen de la Secretaria General, amb la intenció de desvirtuar, de desnaturalitzar el caràcter d'aquestes decisions i d'arrossegat a militants pels camins de l'escissionisme i de la provocació. Em considero obligat a fer-vos aquest toc d'alerta i fer-vos avinent que no més els documents signats per mi han d'ésser tinguts en compte.

En aquest primer moment, uns delegats que portaran una credencial signada per mi, us feren una visita amb l'encàrrec d'explicar-vos amb més amplitud els antecedents i la naturalesa del nostre problema i de la seva solució.

També he de dir-vos que més tard visitaré la base del Partit de tots els departaments, amb l'objectiu d'establir la màxima claretat per a tots els militants.

Mentre tant discutiu aquests documents i escolteu els representants directes que us visitaran i rebutjeu qualsevol actitud o decisió que pels mitjants que fossin se us volgués arrancar.

Salutacions fraternals comunistes.

Pel Comitè Central del Partit

30 d'agost 1949

Secretari General

- (1). Els documents adjunts són el Comunicat de la Secretaria General del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del 29 d'agost del 1949, ja transcrit, i la següent resolució:

COMUNICAT DE LA SECRETARIA GENERAL DEL P.S.U. de C.

Havent-se comprovat que la conducta de Pere Ardiaca, Roman i Margarida Abril ha perjudicat en gran manera al Partit, la direcció ha decidit suspendre'ls en llurs drets de militants. I ha designat el membre del Comitè Central, company Miquel Valdés, per tal que esclareixi a fons aquesta qüestió i proposi les mesures que es considerin adients.

Paris, 30 d'agost del 1949.

Arxiu Comorera-Massip. CEHI. Facultat de Geografia i Història. Universitat de Barcelona.

Paris, le 3 Septembre 1949.

Camarade

Maurice THOREZ.
 Secrétaire Général du
 Parti Communiste Français.
Paris.

Cher Camarade,

Une crise très grave vient d'éclater, qui met en danger l'intégrité, l'unité et la mission historique du Parti Socialiste Unifié de Catalogne, d'unifier la classe ouvrière sur la base des principes marxistes-leninistes-stalinistes.

Pour faire face à cette situation, faisant usage de mes facultés de Secrétaire Général et dans l'accomplissement de mon devoir de communiste, j'ai pris la décision que tu trouveras dans le document ci-joint (texte original catalan et traduction française).

Contre cette décision s'est levé un groupe qui, usant et abusant de l'appareil du Parti, est fermement décidé à briser le Parti, à liquider l'expérience glorieuse du prolétariat catalan. Cela est aggravé par le fait que ce groupe compte sur l'aide du Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne.

Dans le but de trouver une solution, malgré l'odieuse des actes qui sont en train de se produire de façon accélérée, je te prie de faire parvenir aux camarades du Parti Communiste(b) de l'U.R.S.S., avec lequel je n'ai aucune liaison, la proposition suivante: qu'ils nous convoque, le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne et moi, afin de discuter et résoudre d'une fois pour toutes la question capitale du Parti Socialiste Unifié de Catalogne, sous sa présidence; dans le bien entendu que moi, pour ma part, j'accepterai sans réserves les conclusions de la discussion.

Je te prie de nouveau, Cher Camarade Thorez, de prendre cette affaire en mains et d'accepter ma demande.

Salutations communistes.

Joan Comorera.

Il existe deux exemplaires de cette lettre: l'original pour le camarade Thorez et une copie pour moi.

Joan Comorera.
 4, Avenue du Bel-Air.
 Paris XIIème.

París, 4 de setembre del 1949.

Estimats companys:

Us haurà estranyat no rebre la setmana passada el portantveu del nostre Partit "Lluita". Vaig a explicar-vos el que ha succeït.

L'edició sencera del número va ésser segrestada a la casa comercial encarregada de la distribució per ordre del grup que marxa pel camí de la liquidació del Partit.

Què contenia aquest número de "Lluita"? Era un número normal i en el qual no es deia res que es referís ni de prop ni de lluny a la qüestió política plantejada per mi al Partit.

Hi havia únicament una puntualització de tipus històric sobre el veritable caràcter del nostre Partit i les seves relacions amb la I. C., la còpia de la qual adjunto.

Compreneu, companys, que quan es vol amagar la veritat del Partit, i sobretot que és una veritat de tal volum històric, és que se la tem, és que amb la maniobra en marxa es pretenen uns resultats inconfessables i la liquidació del nostre Partit.

Salvem, companys, el Partit únic, marxista-leninista-stalinista, de la classe obrera de Catalunya.

Salutacions comunistes.

Pel Comitè Central del P.S.U. de C.

Joan Comorera.
Secretari General.

París, 5 de septiembre de 1949.

Camarada Vicente URIBE.
Presente.

Querido camarada:

He recibido tu carta de fecha de hoy en la cual me comunicas la apreciación que ha merecido mi carta anterior a los camaradas miembros del Buro y su decisión de convocarme a una reunión próxima.

En respuesta a tu carta, he de decirte lo siguiente:

El problema político que he planteado en mi carta del 26 de agosto próximo pasado, es de fondo y no de forma.

Para discutir este problema de fondo y darle una solución definitiva y justa, he pedido la intervención del Partido Comunista (b) de la U.R.S.S., y he solicitado que nos convoque conjuntamente al Buro y a mí, para que, después de una discusión completa, formule las conclusiones pertinentes. En la petición que he dirigido al Partido Comunista (b) de la U.R.S.S., afirmo que aceptaré sin reservas su decisión.

Por consiguiente, querido camarada Uribe, no creo útil ni conveniente que anticipemos nada.

Saludos fraternales, comunistas.

Secretario General del P.S.U. de C.

París, 5 de setembre del 1949.

Estimats companys:

Poso al vostre coneixement la carta que acabo d'adreçar al company Moix, en contestació a una signada per ell i altres militants plena de grolleries, inexactituds i calúmnies, en la qual m'assabenten que han decidit erigir-se "en òrgan col·lectiu màxim responsable de la direcció del Partit", la qual cosa significa dissoldre el Comitè Central, i alhora suspendre'm a mi de les funcions de Secretari General. Pel contingut de la meva resposta, copsareu fàcilment que lluny s'ha arribat ja en la línia de liquidació del Partit.

He de prevenir-vos que el grup que vol la liquidació del Partit, fent un mal ús de l'aparell d'aquest i desfermant una campanya de calúmnies i valent-se de tota mena de coaccions, s'esforça per impedir la lliure discussió de la qüestió política que es planteja en la decisió que vaig prendre el 30 d'agost, per a arribar així més de pressa a la consecució dels seus objectius.

El nostre Partit és un Partit democràtic i cal que tots els militants exigeixin conèixer i discutir el text de l'esmentada decisió de 30 d'agost, que en alguns casos els serà amagada deliberadament.

Refermeu la vostra confiança política en el Secretari General del Partit i com sempre sigueu fidels al nostre Comitè Central.

Salvem, companys, el Partit únic, marxista-leninista-stalinista, de la classe obrera de Catalunya.

Salutacions comunistes.

Pel Comitè Central del P.S.U. de C.:

Secretari General.

París, 5 de setembre del 1949.

Company Moix:

Precisament en el moment en què t'escrivia uns mots convocant-te a una reunió, em fou donada una carta signada per tu i altres militants que van pertànyer en qualitat de cooptats a una direcció caducada perquè no garantia la integritat, la unitat i la missió històrica del nostre Partit, i la més fraternal i fecunda unitat amb els germans del P.C. d'Espanya.

Pel contingut de la carta, veig que us heu convertit en una mena de junta liquidadora del Partit, i pels seus termes grollers i calumniosos comprenc que heu prè la decisió d'emprar tots els mitjans deshonestos per tal d'impedir que el Partit conegui la veritat i, en ple coneixement de causa, es mobilitzi entorn del Comitè Central i del Secretari General, per a salvar el Partit i fer molt més eficaç la lluita contra el franco-falangisme, per la República democràtica i el desenvolupament de la revolució espanyola.

Tanmateix considero útil formular les següents precisions:

PRIMER : Que "l'òrgan col·lectiu màxim responsable de la direcció del Partit" és el Comitè Central i amb ell el Secretari General.

SEGON : Que la vostra decisió de "suspendre'm" és un acte arbitrari, absolutament sense valor, perquè només un Congrés del Partit, davant del qual en el seu temps donaré compte de la meva gestió, pot realitzar-lo. És una "decisió" que només pot explicar-se per la vostra línia de liquidació del Partit.

TERCER : Les grolleries, inexactituds, mentides i la canallada d'afirmar que he comès un acte d'agressió contra el P.C. d'Espanya no valen la pena d'ésser recollides, car la meua vida de militant i dirigent revolucionari és prou coneguda de tots els companys i de la classe obrera i del poble del nostre país.

QUART : He d'advertir-te que mantinc en tota la seva integritat la decisió que vaig prendre el 30 d'agost prop passat: decisió que vaig retenir amb l'esperança de poder a la fi discutir amb tu i altres militants i que solament vaig passar al Partit el dia primer de setembre, o sigui a l'endemà del segrestament violent del número 220 de "Lluita" de data 31 d'agost del 1949, que vau ordenar.

Aquesta decisió, el compliment de la qual es basa en la col·laboració directa dels membres del Comitè Central, companys Miquel Valdés, Josep Marlés, Josep Muni, Lluís Salvadores i Antoni Bertran-Surià i amb la participació activa dels militants del Partit és, per tant, vàlida i posada a discu-

ssió de tot el Partit.

Et commino, tu i els altres militants perquè lliureu a la direcció l'aparell del Partit del qual us heu apoderat in degudament i del qual feu un mal ús per a falsejar els fets, impedir que el Partit pugui discutir lliurement la qüestió capital política plantejada per mi i portar així a bon terme, prevalent-vos d'una desorientació momentània provocada per una campanya de calúnnies i mentides, la vostra tasca de liquidació del Partit.

Per acabar he d'advertir-te que tinc la confiança que a no tardar una autoritat que és per a mi indiscutible sabrà po sar fi a aquesta vergonya i ens ajudarà a salvar el Partit de la seva liquidació.

Salutacions comunistes.
Pel C. Central del P.S.U. de C.

Secretari General.

CIRCULAR núm 4.

Estimats companys:

El grup escissionista del Partit accentua cada dia més la seva acció nefasta. Mitjançant les mentides més gro-
lleres i les calúmnies més odioses pretén desorientar els companys i impedir que aquests coneguin la veritat i l'abast històric del problema polític que he hagut de plantejar al Partit. Mitjançant la coacció i les amenaces de sancions pretén terroritzar els companys i aconseguir que aquests no gosin donar a conèixer llur pensament polític lliurement i democràticament en l'òrbita natural de discussió: el Grup.

Cal, doncs, que establím les següents precisions:

Primer.- El secretari general ho és de tot el Partit i no únicament d'uns grups d'emigració.

El nucli bàsic del Partit es troba a Catalunya mateix. Els milers i milers de companys que lluiten i sofreixen sota el terrorisme franco-falangista no poden ni reunir-se ni discutir, ni informar-se, i llur opinió col·lectiva sobre problemes capitals del Partit només podrà ésser coneguda quan hàgim alliberat el país. Els milers i milers de companys de l'interior mantenen viva la flama del Partit que junts forjarem i pel qual tanta heroïca hem donat la sang i la vida: el Partit que ha estat i és la conquesta més treuda del proletariat i del poble de Catalunya, la primera i fins ara l'única realització d'unitat política obrera sobre la base dels principis marxistes-leninistes-stalinistes, en el món capitalista; el Partit que va merèixer l'honor d'ésser reconegut com a Secció Catalana de la Internacional Comunista; el Partit que va realitzar la fraternal i fecunda aliança obrera i pagesa i va posar en la lluita bona vida dels seus milions militants als fonaments de la futura Central Sindicàtica; el Partit, la missió històrica del qual és aportar la classe obrera catalana al moviment únicat marxista-leninista-stalinista d'Espanya, l'obligació històrica del qual és prendre a la burgesia la bandera nacional; aconseguir que el sentiment nacional dels catalans s'interpreti i s'irradiï per all serveixi la causa de la revolució i no de la reacció.

Els companys que es troben a l'exili no poden oblidar això ni menys dir-ho. El que no tenen ni poder tenir el dret de negar dre pensant-se les grans càrries de l'interior un problema tan cabiral com el de liquidar el Partit. El secretari general del Partit no pot ni accentuar ni ha reconquerat mai per més violència i per quins que siguin els actes i les manobres del grup escissionista, els punys del qual s'hon enfonçat fins al coll en les misèries de l'emigració i no podent la consagrar bàsicament al Partit Central d'Espanya." (19.3.47, p. 1).

no serà mai un Partit d'emigració, és i serà sempre un Partit de combatents."

Al secretari general se li va confiar un Partit independent igual en drets, per manament de la Internacional Comunista, a tots els Partits Comunistes i amb una missió històrica concreta que realitzarem malgrat tot. I ni el secretari general ni ningú no té el dret d'alienar, de deformat, de canviar el caràcter i la missió històrica del Partit, encara que la comoditat personal ho aconsellés i per bé que fos mantenint una façana esquarterada amb la ridícula il·lusió d'enganyar, amb falses aparences, els militants del Partit, la classe obrera i el poble de Catalunya.

- Dia vindrà que el Partit reunit en Congrés ens escollirà tots i tots ens demanarà responsabilitats. I és davant del Partit reunit en Congrés que donarà compte de la meua llarga i feixuga gestió i és el fall del Congrés el que acceptaré sense reserves.

Segon.- Amb la intenció de dissenyar als militants del problema capital polític plantegat per mi en el sí del Partit, es parla molt en forma directa o de "misteriosa perspectiva", de titisme, de trotsquisme, de lluita contra el Partit Comunista d'Espanya i contra el moviment obrer internacional, de nacionalisme burgès, etc., etc.

Una aquests elements fabricats la continua de fer per anar par al Partit la veritat. Bruto als militants que obliguin als calumniadors a demostrar, a precisar, a presentar qualsevol element de prova, d'indici de prova, i si calgués ho exigeixo, com el meu honor de militant i dirigent revolucionari no es pot permetre que sigui embrutat ni arrossegat per una junta d'emigrants que forma un grup escissionista.

Tercer.- Es parla, que el secretari general no té les facultats que s'invoquen en la decisió del 29 d'agost "quin que els organismes que els varem conferir ara deixat d'existir". A aquest argument contesto: quan a finals del 1945 vaig coopter per tal que cessaran, amb mi al davant el què de direcció anomenat secretariat de "novien del xat d'existir" els organismes que es donaren el dret i el maneig de fer-ho: elarrer Comitè Executiu i la Internacional Comunista. Per consegüent, des del dia de juny del 1943, data en la qual es va autodissoldre la Internacional Comunista, el secretari general del Partit hauria "perdut" drets i facultats i tot el que ha anat fent d'aleshores ençà seria arbitrari i autoritari, adhoc la cooptació dels companys que ara sense poder invocar cap dret s'han constituït en el grup "col·lectiu màxim de direcció de partit", suprintent de fet i d'interdicció el Comitè Central. Per dir que aquest "arbitrari" és propi de l'invocat d'estar per part d'una de militants comunis-
tes.

quart.- És parla que el secretari general no ha volgut discutir i que "ha donat un cop d'Estat". És mentida, durant prop de dos mesos ha discutit dies sencers amb uns i altres companys de l'antiga direcció per fer-los present que donada la gravetat de la situació i el seu agreujament constant considerava indispensable que es reunís el nucli que junt amb mi formava el Secretariat, Voix, Vidiella i Colomer, per tal de discutir a fons tots els problemes i trobar de comú acord una solució justa. Vaig insistir fins al darrer moment, fins al mateix dia 31 d'agost, data en la qual van cometre el crim de segrestar "Eluïta", i mai no vaig aconseguir-ho. Vaig demanar insistenment per què, sense que hi hagués hagut cap discussió i sense advertir-ne de res, s'havien cremat l'edició catalana del Manifest Comunista destinada als militants de l'interior i les Cartes obertes a Navarro Costabella i als cenetistes de Barcelona, les quals van ésser discutides llargament i aprovades per unanimitat i amb gran entusiasme pels ex-membres de la direcció. Vaig demanar per què es permetia la vergonyosa campanya de "Eluïta" dirigida obertament contra el secretari general i el Partit, contra el caràcter i la missió històrica del Partit, agreujant estats de fet que es produïen feia molt temps amb plantejaments falsos i deformacions històriques grolleres. I en cap cas no vaig poder obtenir cap explicació satisfactòria. No discutit més que mai en aquests darrers períodes. Malauradament, però, la maquinària liquidadora del Partit estava en marxa i no vaig poder ni aturar-la ni desviar-la del seu camí. No en va quedar, fins, altre remei que prendre les mesures que s'imposaven i dir la veritat al Partit. I així vaig fer. I en això consisteix el Cop d'Estat contra el qual heu completat un veritable "pronunciamiento" els sis liquidadors fomentadors d'un grup escissionista.

Perquè resulti més clar recomano als nostres militans que repassin els textos de Lenin i Stalin que parlen dels oportunistes i dels provocadors.

Últimè.- Si menega que sentiu i expresseu els militants que sostinguin acorradament una opinió política favorable al Partit i a la direcció. Els militants no s'han de deixar coaccionar i han de saber que les decisions d'un grup que s'atribueix sense dret la direcció del Partit són i seran sempre nul·les sense valor.

Us pretén arrejar per la coacció resolucions injustes i perjudicials al Partit. Prejo als militants que no es deixin coaccionar per aquest comú, que guardin els documents trobats per les vies regulars a la base del Partit, que els llegeixin i discuteixin amb serietat i objectivitat. No es tracta, estimats companys, de qüestions de forma, de mètode o de procediments, de si el secretari general és o no és competent, de trobar d'una qüestió de fons, de trobar de la vida del Partit.

Salvem, companys, el P.S.U. de C., el Partit Únic, marxista-leninista-stalinista, de la classe obrera de Catalunya.

Pel C. C. del P.S.U. de C.,

Joan Comorera.
Secretari General.

París, 9 de setembre del 1949.

1461

PARTI COMMUNISTE FRANÇAIS
44, Rue Le Peletier, 44
- PARIS (IX) -

Tél.: TRUdaine 29-84,
36-44, 69-83 et 84

Le 14 septembre 1949

Camarade Joan Comorera
Secrétaire Général
du PARTI SOCIALISTE UNIFIE DE CATALOGNE

=====

Cher camarade,

Dès réception de ta lettre, j'ai transmis tes propositions aux camarades du P.C. (b) de l'Union Soviétique.

J'ai naturellement avisé de ma démarche la direction du Parti Communiste d'Espagne.

En m'excusant de n'avoir pu t'écrire aussi vite que je l'aurais voulu, par suite d'un voyage en province, je te prie de croire, cher camarade Comorera, à mes sentiments communistes.

Maurice THOREZ
Secrétaire Général
du PARTI COMMUNISTE FRANÇAIS

Paris, le 15 Septembre 1949.

Camarade

Maurice THOREZ.
Secrétaire Général du
Parti Communiste Français.

Cher camarade,

Le 3 courant, on a déposé à ton Secrétariat particulier une lettre de moi par laquelle je te priais de faire par venir au Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S. une proposition de convoquer le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne et moi-même, afin de pouvoir discuter à fond la grave problème créé dans le Parti Socialiste Unifié de Catalogne. Bien entendu, j'acceptais d'avance les conclusions que tirerait de cette discussion le Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S.

Malgré les jours écoulés, je n'ai pas encore eu le plaisir de recevoir ta réponse. Il est donné que la situation s'est considérablement aggravée, et que l'on prête à une plus de force que jamais à étouffer le problème politique capital qui s'est posé par des calomnies de toutes sortes et des menaces - entre autres choses, l'on affirme que je ne suis refusé à discuter avec le Parti Communiste d'Espagne - de te prie de nouveau et très instamment de transmettre au Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S. la proposition formulée.

L'on prétend créer une situation de fait pour empêcher ou différer cette discussion. Si tu es que Secrétaire Général du Parti Socialiste Unifié de Catalogne, tu ne peux certainement pas créer une telle situation de fait. Mais si cela ne suffit pas à résoudre la discussion proposée.

Salutations fraternelles communistes

ton dévoué,
Secrétaire Général du P.C.F.
de Catalogne.

Paris, le 15 septembre 1949.

Camarade

Maurice THOREZ.
Secrétaire Général du
Parti Communiste Français.

Cher Camarade,

Au moment même où mon secrétaire te livrait ma lettre d'hier, je recevais la tienne en date du 14 par laquelle tu me communique que ma proposition a été transmise aux camarades du P. C. (b) de l'U.R.S.S., et que tu as informé de la démarche les camarades de la direction du Parti Communiste d'Espagne.

Je te suis profondément reconnaissant de l'accueil que tu as réservé à ma pétition, et je suis sûr que tu sauras excuser mon impatience. Je suis pleinement convaincu qu'au cours d'une discussion de cette nature les questions posées seront éclaircies comme il faut et que les solutions seront justes.

J'apprends de Perpignan que le Secrétaire Fédéral du Parti Communiste Français a participé à une réunion de militants du Parti Socialiste Unifié de Catalogne et a eu l'impardonnable audace de me comparer au traître Doriot. Je ne veux pas qualifier ce fait car je ne trouverais pas l'adjectif à appliquer. Mais je dois en protester de toute ma force, et en même temps te prie qu'à l'avenir des interventions qui n'aident pas résoudre le problème, mais l'aggravement encore davantage, ne se répètent pas.

Je te prie d'excuser mon insistance, mais je ne peux agir autrement.

Salutations fraternelles communistes.

Joan Comorera.
Secrétaire Général du Parti
Socialiste Unifié de Catalogne.

Estimats companys:

En la decisió del dia 29 d'agost, comunicada al Partit el primer de setembre, el Secretari General del Partit afirmava que la unitat, la integritat i el compliment de la missió històrica del Partit estaven en gravíssim perill. S'arribava a la conclusió que la direcció havia caducat perquè no garantia la independència política i orgànica del Partit, ni el compliment de la seva missió històrica d'unir entorn dels principis marxistes-leninistes-stalinistes la classe obrera i els treballadors en general de Catalunya, de forjar l'arma més eficaç en la lluita actual contra el franco-falangisme i les maniobres criminals del camp imperialista, neofeixista i provocador de guerra contra la Unió Soviètica, les democràcies populars i el moviment obrer i progressiu del món sencer. I que corresponia, per consegüent, procedir a la reorganització del Comitè Executiu amb la col.laboració directa dels membres del Comitè Central i la participació activa dels militants del Partit. Ens trobàvem al final d'un llarg i molt dolorós procés de deformació, de desintegració del nostre Partit, malgrat els constants esforços i la bona voluntat sistemàtica del Secretari General per a trobar solucions que permetessin la més completa i fraterna unitat amb el Partit germà, el Partit Comunista d'Espanya, sense alienar la independència del nostre Partit i el seu caràcter d'unificació de la classe obrera, dels treballadors de Catalunya sobre la base dels principis marxistes-leninistes-stalinistes.

En fer ús de les facultats excepcionals que les condicions també excepcionals de la nostra lluita exigien, facultats que li varen conferir el darrer Comitè Executiu i la Internacional Comunista exercides sistemàticament en els llargs anys en que es veié obligat a constituir diverses direccions cooptades i a prendre sancions gravíssimes contra ex-membres del Comitè Executiu i del Comitè Central, i que mai no li foren discutides, el Secretari General no ha fet més que complir amb el seu deure.

Aquesta vegada, però, els membres cooptats de l'ex-secretariat es van considerar, sense dret i pel fet de tenir en llurs mans l'aparell del Partit, com una mena de direcció intangible, i eaduts per llur afany de desnaturalitzar el Partit s'aixecaren contra la justa decisió del Secretari General. I un problema que a hores d'ara, mitjançant la discussió serena i objectiva del Partit, estaria ja en vies de franca i saludable solució ha estat deformat, desenfocant deliberadament pel grup que s'anomena a si mateix secretariat.

En saber per endavant que el coneixement del veritable caràcter de la qüestió política plantejada hauria nubi

litzat en massa el Partit entorn del Secretari General i del Comitè Central, el grup que s'anomena a si mateix secretariat ha fet ús dels mètodes més contraris a les normes democràtiques i comunistes del nostre Partit. I mitjançant la coacció, l'ocultació dels materials del Secretari General i les afirmacions calumnioses sobre "cops d'Estat" inexistents i procediments "dictatorials" i "intemperàncies" que tenien "terroritzats" els membres de l'ex-direcció, sobre "titisme", trotsquisme i "la lluita contra el P.C. d'Espanya i el moviment comunista de tot el món", han pretès arrencar per sorpresa i abusant de la bona fe i els sants sentiments d'odi dels nostres militants contra els desertors i traïdors del camp antiimperialista, del camp socialista, resolucions precipitades, injustes, les conseqüències de les quals serien incalculables si fossin mantingudes.

La veritat, però, s'imposa sempre.

I els companys trobaran la veritat llegint amb atenció els dos darrers números de "Lluita" i molt particularment en l'article titulat "Els enemics encoberts del P. C. d'Espanya i del P. Socialista Unificat de Catalunya són més perillosos que no pas els declarts" que es publica en data 21 de setembre.

En aquest text els militants del Partit trobaran la justificació plena de la decisió presa pel Secretari General el dia 29 d'agost i comunicada al Partit el primer de setembre.

Certament el P.S.U. del 1949 no és el P.S.U. del 1936 ni del 1939. El P.S.U. del 1949 és més homogeni ideològicament, és més veterà en les lluites contra el franco falangisme i per la República democràtica, ha fet grans avenços en el camí de la seva bolxevització. Tot això, però, no ha caigut del cel. És el nostre mèrit i és el mèrit de tots els militants per haver-nos esforçat de manera infatigable a assimilar els principis marxistes-leninistes-stalinistes. D'una veritat que ens enorgulleix tots, no se n'han d'extreure, però, conclusions errònies, ni es poden permetre judicis que ultrajen els dirigents i militants que van tenir l'encert i el coratge de crear el P.S.U.

Certament, sempre és útil apel·lar a textos magistrals per a fonamentar una opinió política. No és permisible, però, abusar dels textos, capgirar-los amb l'objecte de confondre o escanyar els militants del Partit. Car el "canvi qualitatiu" no s'ha produït el 1949 amb l'aixecament del grup que s'anomena secretariat, sino el 23 de juliol del 1936 quan va ésser creat el Partit únic, marxista-leninista-stalinista de la classe obrera de Catalunya, el P.S.U. de C. Els canvis qualitius, doncs, són els que s'han anat produint en el ja llarg procés

de bolxevitització del nostre Partit. I el segon canvi qualitatiu es produirà quan es crei el Partit únic, marxista-leninista-stalinista de la classe obrera dels pobles hispànics.

Certament, la dialèctica ens ensenya que sempre hi ha quelcom que va a la mort i quelcom queneix. També ens ensenya a no tergiversar els termes i a no donar per mort allò que neix i per viu allò que s'està morint. Allò que amb la creació del P.S.U. fou condemnat a mort, va ésser l'esquarterament de la classe obrera, el sectarisme d'uns i altres grups, la manca d'una teoria revolucionària que caracteritzà les lluites heroiques dels obrers catalans. I allò que va néixer va ésser el Partit únic marxista-leninista-stalinista de la classe obrera de Catalunya; la voluntat infrangible de completar la unitat política amb la unitat sindical, de portar al Partit únic marxista-leninista-stalinista de tot Espanya la força vital de la classe obrera de Catalunya.

Certament, els marxistes-leninistes-stalinistes hem de refusar la metafísica i qualsevol altra mena de fantasies idealistes. Allò que no podem, però, admetre és que algú qualifiqui de metafísica la línia d'unificació marxista-leninista-stalinista de la classe obrera de Catalunya, objectiu i característica essencial del nostre Partit.

Certament, els marxistes-leninistes hem d'ésser dinàmics i no estàtics. No hem d'ésser, però, com diu Lenin, filisteus. Car és estàtic aquell que vol retornar a l'esquarterament clàssic de la classe obrera que sofríem a Catalunya abans de la unificació. I és dinàmic aquell que, defugint sectarismes i oportunistes o raons de comoditat, lluita conseqüentment- malgrat les incompreensions possibles i la complexitat dels moments- per a realitzar la línia històrica, marxista-leninista-stalinista de la unitat de la classe obrera.

Certament no és bo mai donar dates fixes per a resoldre o intentar resoldre un problema polític. És incompreensible, però, posar amb punts suspensius la tornada a Catalunya donant a entendre que aquesta tornada és una quimera i revelant alhora fins a quin extrem la psicologia d'emigració ha guanyat els que a si mateixos s'anomenen secretariat.

Què ens van proposar en crear el P.S.U. de C.? Convé esclarir això car la falsificació d'aquest objectiu és l'eix de la conducta política actual dels que s'anomenen a si mateixos secretariat del Partit. No ens van proposar unir-nos per fer una secció catalana més o menys forta del P.S. d'Espanya. Amb aquest objectiu no s'hauria aconseguit la unificació. Nos van proposar realitzar a

Catalunya la directiva d'unificació marxista-leninista-stalinista de la classe obrera donada per la I.C., admetent des del començament com a just i indiscutible el principi de la unitat orgànica del moviment marxista-leninista-stalinista de tot Espanya. Acceptació de principi que jo vaig ésser precisament el primer a formular en el ple del C. Central del P.C. d'Espanya que es celebrà a València l'any 1937. Es que ningú pot afirmar que aquest és un principi "metafísic", un principi que la dialèctica ens demostra que ha mort? O contràriament, la dialèctica ens demostra que el principi de la unitat marxista-leninista-stalinista de la classe obrera és el que ha nascut i es desenvolupa, el principi que hem de realitzar costi el que costi per ésser el factor més determinant de la lluita contra el camp imperialista, neofeixista i provocador de guerra, del camp que ha perllongat i mantingut l'ignominiós règim franco-falangista a Espanya?

La resposta no pot ésser més que una.

Hem de considerar com a reaccionari, malgrat els paraments ideològics que l'encobreixin, tot intent que signifiqui donar per acabada una missió no complida per a retornar a una política no d'unió de la classe obrera sinó de major divisió.

Què significa liquidar en les condicions actuals, d'una manera més o menys clandestina i entre emigrats el caràcter d'unificació marxista-leninista-stalinista del nostre Partit?

Abandonar la línia d'unificació, vol dir el reviscolament de la influència anarco-sindicalista en el si de la classe obrera, crear les condicions que permetrien a la burgesia la bandera nacional, donant-li així l'oportunitat de mobilitzar la massa catalana al servei de la reacció i no de la revolució. No es serveix, per consegüent, la causa sagrada de la Unió Soviètica, del camp antiimperialista, no s'enforteixen els Partits Comunistes i el moviment obrer internacional, ni el P.C. d'Espanya, no s'intensifica la lluita contra el règim franco-falangista, ni es facilita la realització de la unitat nacional combatent dels catalans i dels pobles hispànics, afeblint, desnaturalitzant i liquidant l'única realització de la unitat marxista-leninista-stalinista aconseguida en el món capitalista: el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

S'afirma que voler mantenir el P.S.U. en la seva línia històrica és una manifestació de nacionalisme burgès. De la mateixa manera es podria sostenir que l'entestament a forçar les coses i a desconèixer el valor exemplar del P.S.U. és una manifestació de centralisme absorbent. Si

una ni altra afirmació no són justes. Car el problema consisteix justament en com s'ha de forjar l'arma millor per acabar amb les manifestacions i els fets nacionalistes de les nacions oprimides, i amb els actes de terrorisme periòdic i discriminació permanent de la nació opressora. I nosaltres afirmem que la millor arma és la unitat marxista-leninista-stalinista de la classe obrera dels pobles hispànics, començant per prestigiar, recolzar la unitat aconseguida a Catalunya.

I'és així com prestarem el millor servei al P.C. d'Espanya, a la classe obrera de tots els pobles hispànics. És així com accelerarem la liquidació del règim franco-falangista, ajudarem a forjar les millors condicions per a la creació de la Federació Democràtica dels pobles hispànics, d'una República democràtica en marxa cap al socialisme.

El problema de la unitat orgànica del moviment marxista-leninista-stalinista d'Espanya no el podem veure d'una manera sentimental ni sectària. És un problema lligat indissolublement a la marxa general de la revolució i que s'ha de resoldre tenint en compte únicament l'interès real de la pròpia revolució. Per consegüent, el factor determinant en la fixació de la fusió a l'ordre del dia no és el grau de bolxevització assolit pel Partit, sinó si la fusió correspon o no al dret preeminent de la classe obrera. Si en un moment determinat el dret de la classe obrera, de la revolució exigís precipitar la fusió, caldria fer-ho, i si aconsellés retardar-la també caldria fer-ho. No es tracta, doncs, de dates fixes ni no fixes, sinó de la realitat concreta, revolucionària, que existeixi en cada moment donat. Tenim un exemple d'objectivitat revolucionària en la fusió orgànica dels dos Partits Comunistes de Txecoslovàquia, realitzada tres anys després de l'alliberació nacional i un any després de la proclamació de la República democràtica popular. És que en la situació actual del nostre problema espanyol existeix cap element que ens demostrï la necessitat de precipitar el procés històric de la unificació marxista-leninista-stalinista, d'abandonar abans d'hora i sense més reflexió la línia històrica d'unificació que caracteritza el nostre Partit? No existeix cap d'aquests elements. Al contrari, la realitat objectiva aconsella reforçar encara més el caràcter i la personalitat nacional d'unificació marxista-leninista-stalinista de la classe obrera de Catalunya del nostre Partit: reforçament del caràcter i de la personalitat que faria més fecunda encara la unitat de lluita i de línia política amb el P.C. d'Espanya, i que crearia les veritables condicions d'una unificació orgànica dels dos Partits al servei de la classe obrera i de la revolució dels pobles hispànics. Montrestant, els fets demostraran que no hem pretès mai ni afeblir ni discutir aquesta unitat de lluita i de línia política entre els

dos Partits.

Es que ningú pot predir quina serà la sortida de la situació actual per tal de fixar des d'ara la conclusió d'un procés tan capital com és el de la fusió orgànica dels dos Partits marxistes-leninistes-stalinistes d'Espanya? Ningú no pot respondre per l'afirmativa i menys que ningú un marxista-leninista, car no som ni volem ésser profetes. Diverses són les sortides que pot haver-hi amb la liquidació del franco-falangisme. Diverses seran, dons, també les característiques de la situació que se'ns presentarà. Podem en aquestes condicions avançar-nos corrent el risc evidentíssim de causar un dany irreparable a la revolució democràtica espanyola en un moment concret? El Secretari General del Partit afirma que no i que és justament per evitar errors d'aquest tipus que s'ha vist obligat a plantejar al Partit la qüestió política.

Per això els companys han de comprendre que aquest no és un problema a resoldre a l'emigració, que aquest problema només el podrem resoldre en el país mateix i d'acord amb la situació concreta que existeixi, la qual el mateix podrà aconsellar la fusió immediata com el seu ajornament; que no hem de fer la fusió orgànica d'una manera clandestina, sinó obertament, de cara a la classe obrera, als treballadors de Catalunya, mitjançant la mobilització màxima, que ens ajudarà a acabar victoriosament el procés d'unificació de la classe obrera, l'aliança obrera i pagesa, d'integració d'intel.lectuals i menestrals, de petits i mitjans burgesos a una República democràtica dirigida per l'avantguarda combatent del proletariat hispànic: el Partit Únic marxista-leninista-stalinista d'Espanya.

Estimats companys: No us precipiteu, no us deixeu endur per unes primeres impressions embrutides per la mentida i la calúnnia. Si per sorpresa us han arrencat una opinió o una decisió reviseu-la amb serenitat no tenint més nord que l'interés del P.S.U. de C., del P.C. d'Espanya i de la classe obrera dels pobles hispànics.

Ultra aquesta discussió serena que ajudarà a l'esclarament del problema polític que tenim plantejat, vull recordar que en data 3 de setembre vaig plantejar, també, aquest afer al lloc on crec que correspon.

Salvem, companys, el Partit Únic, marxista-leninista-stalinista, de la classe obrera de Catalunya:

Pel Comitè Central del Partit Socialista Unificat
de Catalunya:

Joan Comorera.
Secretari General.

París, 25 de setembre del 1919.

Dirigiu la correspondència per al company Secretari General a l'adreça següent: M. Louis MAS.

Boite Postale 20.

FRANCE (Seine). França.

CIRCULAR núm 6.

París, 7 de novembre del 1949.

Estimats companys:

En la circular número 5 vàrem demostrar irrefutablement, referint-nos als textos publicats pels membres cooptats de l'ex-Secretariat, que el problema plantejat és si hem d'admetre o no la liquidació del Partit únic marxista-leninista de la classe obrera de Catalunya; si hem de retornar o no al període anterior a la unificació, de dispersió de la classe obrera, en el qual la reacció tenia les mans lliures, el camp lliure, per assegurar el monopoli polític a la burgesia catalana i, per consegüent, a la burgesia espanyola. El Secretari General del Partit, i amb ell un nombre creixent de militants que no s'han deixat impressionar per la coacció, la mentida i la calúnnia, no pels mètodes titistes de terrorisme polític, hem dit i diem que no i menem una lluita decidida contra una maniobra el reconeixement de la qual tindria conseqüències funestes en el present de combat contra el franco-falangisme i pel desenvolupament victoriós de la revolució democràtica espanyola.

En els primers moments d'eufòria, els membres cooptats de l'ex-Secretariat van anar massa de pressa i quedaren en descobert davant del Partit. Per llurs pròpies afirmacions imprudents i petulants, els militants varen descobrir la veritat: que el problema plantejat no és de forma, no és de disciplina, no és de despotisme ni de personalisme per part del Secretari general del Partit, sinó de fons. Davant les reaccions violentes dels militants els liquidadors han estat escridassats i obligats a canviar els plantejaments "teòrics", a la vegada que, de fet acceleraven la "integració".

Deixant de banda, de moment, "els dòlars de Truman", "els agents de Tito", "els pactes tenebrosos amb el President Irla i Indalecio Prieto" "els plans sinistres de lluita contra el Partit Comunista d'Espanya" i "el famós pendent que mena al camp imperialista", els membres cooptats de l'ex-Secretariat s'han refugiat en el "nacionalisme burges".

Amb l'espantall del "nacionalisme burges", "podrit", pretenen embolcallar el contraban de la "integració"; pretenen clavar en el cervell dels militants la idea que la defensa del P.S.U. de C. és una desviació feiaent i criminal de "nacionalisme burges", per tal com la "integra-

ció" és una exigència "teòrica revolucionària" i perquè en el món capitalista no és possible assolir la unitat integral de la classe obrera -unitat integral que en el llenguatge tradicional del P.S.U., oblidat ja pels membres cooptats de l'ex-Secretariat, vol dir Partit Únic i Central Sindical Única.

Se'ns diu "nacionalistes", perquè hem afirmat i afirmem que el P.S.U. de C. és un Partit independent ("Lluita", número 223). I, per demostrar-ho, torturen els textos de Stalin i fan jocs malabars amb paraules i frases caient en allò que Lenin va condemnar impacablement amb el qualificatiu de "filisteisme". És clar que el nostre Partit és absolutament independent enfront de la burgesia. És clar, també, que la independència dels partits comunistes i obrers, entre ells, és relativa perquè tenen els mateixos principis, la mateixa estructura orgànica centralista democràtica, el mateix enemic a anorrear, la mateixa perspectiva històrica de construcció del socialisme i del comunisme, perquè la classe obrera internacional és un tot homogeni i la columna vertebral de la nació en cada país. La independència dels partits comunistes i obrers vol dir que tots ells són iguals i que, en el cas concret espanyol, existeixen dos Partits iguals en drets. La independència dels partits comunistes i obrers vol dir també, que no existeixen entre ells hereus i cabalers, que cap d'ells no té el dret diví d'exercir, per pròpia decisió, una tutela damunt un altre. Negar, doncs, la independència del P.S.U. de C. és tant com dir que és un Partit dependent, una secció catalana del Partit Comunista d'Espanya, des de sempre, cosa que jo, per "nacionalisme", m'he refusat a acceptar.

Se'ns diu "nacionalistes", barrejant-ho sense solta ni volta amb la qüestió de la independència del Partit, perquè abans de la unificació, en virtut de la pròpia "deformació nacionalista", vàrem provocar l'esquirolatge del Sindicat metal·lúrgic dirigit per un heroi del P.S.U., el company Jover-Brufau. És una canallada feta conscientment, car l'autor de l'article ("Lluita", número 223) sap que la vaga va ésser decretada pel Sindicat dirigit pel company Jover-Brufau i que l'intent d'oposició a la vaga fou dels faistes que dirigien el Sindicat de la C.N.C., perquè no ignora que el company Jover-Brufau va morir heroïcament a la Plaça de la Universitat de Barcelona el 19 de juliol del 1936, perquè ha oblidat que la memòria del company Jover-Brufau és sagrada per als comunistes i per als patriotes de Catalunya.

Se'ns diu "nacionalistes" perquè hem dit i diem que el P.S.U. de C. és un Partit nacional, el més nacional de Catalunya. El retror seria lòdic si Catalunya no fos una nació. Per a tots nosaltres, però, és una veritat irrefutable que Catalunya és una nació, car reuneix tots els ele

ments que enumera la definició nacional staliniana. És, a més, una nació secularment oprimida. Els membres cooptats de l'ex-Secretariat fan, doncs, el joc a la burgesia catalana quan afirma que som un Partit extranacional. La comprensió clara d'aixó és indispensable car, com ha dit Stalin, el problema nacional i colonial és indissoluble del problema general de la revolució; car, com va dir Dimitrov en el VIIIè. Congrés de la I. C.:

"L'internacionalisme proletari ha d'aclimatar-se, per dir-ho així, en cada país per prendre arrel profunda en terra nadiua. Les formes nacionals de la lluita proletària de classe i del moviment obrer dels diferents països no contradiuen pas l'internacionalisme proletari; al contrari, és justament en aquestes formes que hom pot defensar també amb èxit els interessos internacionals del proletariat".

Les deformacions grolleres que es poden llegir en qualsevol número de "Lluita" sobre la qüestió nacional i el caràcter nacional català del Partit, no solament fan tuf d'un lerrouxisme rescalfat, sinó que poden provocar en la massa del partit i en la massa general dels comunistes espanyols la "indiferència anexionista" contra la qual ens ha previngut Lenin. És, justament, aquesta deformació sistemàtica de la qüestió nacional la que ha determinat la monumental estupidesa ("Lluita", número 224) de comparar el P.S.U. de C. al "Bund" i d'aplicar, per consegüent i de manera indirecta, al P.S.U. la crítica despietada que Lenin i Stalin han fet del "Bund", partit racista, clerical i enemic sistemàtic de l'internacionalisme proletari.

Se'ns diu "nacionalistes" disfressats d'esquerrisme, que fem concessions a la burgesia, que volem rebaixar el paper del Partit en diluir-lo en la massa, que marxem pel camí de l'oportunisme i de l'aventurisme, que volem dues línies polítiques a Espanya i passar del falangisme al socialisme, que fem el joc a la reacció i als imperialistes ("Lluita", números 226 i 227), en afirmar que el nostre Partit unificador de la classe obrera de Catalunya en torn dels principis marxistes-leninistes-stalinistes. Per a justificar tan aclaparador reguitzell de penjaments afirmen, fent ús amb mala fe de textos de Lenin i Stalin, que en règim capitalista no és possible aconseguir la unitat integral de la classe obrera, és a dir, que és impossible forjar el Partit únic marxista leninista i la Central sindical única dirigida per l'avantguarda combatent i organitzada de la classe obrera: que sota el règim capitalista la unitat és el Partit i que el Partit la realitza absorbint o "integrantse" les tendències o els

corrents ideològics o filosòfics del moviment obrer.

És clar que si això fos cert res de vàlid no podria oposar-se a la "integració" immediata del P.S.U. al Partit Comunista d'Espanya, a què el P.S.U. esdevingués "simplement" la secció catalana del P.C. d'Espanya. També se'ns diu "nacionalistes", que encobrim posicions "nacionalistes burgeses", que realitzem un "intolerable", "perniciós" i "fracassat" treball fraccional en el si del P.S.U., en sostenir que el Partit Comunista d'Espanya hauria de forjar el Partit únic marxista leninista d'Espanya, que la meta cobejable no és unir en un tot orgànic dos Partits que representen una part si es vol majoritària de la classe obrera, sino el Partit únic marxista leninista dels pobles hispànics, la Central sindical única dels pobles hispànics, és a dir, la unitat integral de la classe obrera hispànica. Si això fos cert els "teòrics" del sectarisme tindrien raó contra tots els mestres del marxisme leninisme. Cometen, però, un error molt difícil de concebre perquè ja fa anys que el malaguanyat company José Díaz Secretari General del Partit Comunista d'Espanya, va dir ("Tres anys de lluita", pàgina 176):

"La concepció sectària, antimarxista, que són les forces del Partit i no la classe obrera, els pagosos i les masses del poble, sota la direcció del Partit del proletariat, les encarregades de lliurar les lluites decisives pel poder, ha d'esser rebutjada de pla".

I fa més temps encara que el gloriós company Jordi Dimitrov, Secretari General de la I.C., va prevenir-nos en el VIIIè. Congrés:

"En la situació actual, el sectarisme, aquest sectarisme estarrufat, així el qualifiquen en el nostre projecte de resolució, dificulta sobretot la nostra lluita per la realització del Front Únic; sectarisme satisfet de la seva estretor doctrinària i de l'aunyament de la vida real de les masses; satisfet dels seus mètodes simplistes per resoldre els problemes més complicats del moviment obrer sobre la base d'esquemes tallats per un patró; sectarisme que pretén saber-ho tot i no creu necessari aprendre a l'escola de les masses les lliçons del moviment obrer..."

Aquest sectarisme determinava que:

"Els mètodes de direcció de les masses sovint es substituïen, en la pràctica, per mètodes de direcció d'un grup tancat de Partit. No s'apreciava degudament la força dels llaços tradicionals entre les masses i llurs organitzacions i direccions i quan les masses no trencaven aquests llaços de cop i volta es prenia davant d'elles una actitud tan violenta com davant llurs dirigents reaccionaris".

Estimats companys: Si aquestes esfereïdores afirmacions dels membres cooptats de l'ex-Secretariat fossin certes hauriem de concloure que cometèrem un error històric, incommensurable, que fèrem una concessió substancial a la burgesia catalana en crear, el 23 de juliol del 1936, el P.S.U. de C., el Partit únic marxista leninista de la classe obrera de Catalunya; que ens hem entossudit pel nostre empedreït "nacionalisme" a voler completar la unitat política amb la unitat sindical, és a dir a voler assolir de totes passades l'excomunicada unitat integral de la classe obrera del nostre poble.

No, companys. La creació del P.S.U. de C. va ésser un encert històric, el major encert de la llarga i torturada història del moviment obrer hispànic. La I. C., quan ens va acceptar com a Secció Catalana, va dir en el preàmbul de la Resolució que, en crear el P.S.U. de C., "la classe obrera catalana s'havia col·locat a l'avantguarda del moviment obrer internacional en el món capitalista". I és ara, justament, quan tant es malparla del nostre Partit, quan tants esforços s'esmercen per desintegrar-lo, que hem de recordar amb orgull i gratitud aquest judici de la I.C. El vàrem merèixer perquè fèrem els primers a realitzar la línia d'unitat política de la classe obrera aprovada pel VIIIè Congrés de la I.C. i la síntesi magistral de la qual va fer el company Dimitrov en dir:

"Els partits comunistes, recolzant en la creixent gravitació dels obrers envers la unificació dels partits socialdemòcrates o d'algunes de llurs organitzacions amb els Partits Comunistes, han de prendre en llurs mans, amb seguretat i fermesa, la iniciativa d'aquesta unificació. La causa de la unificació de la classe obrera en un Partit proletari revolucionari únic, en aquests moments en que el moviment obrer internacional entra en el període de liquidar l'esquissosisme. És la causa de la I.C."

Vàrem seguir la directiva donada amb perseverança exemplar pel company José Díaz, Secretari General del P.C. d'Espanya ("Tres anys de lluita", pàgina 175):

"Condicció essencialíssima per poder triomfar damunt el feixisme, pel triomf decisiu del poble sobre la reacció, sobre els grans terratinents i el gran capital, és l'assoliment de la unitat política de la classe obrera, la creació del Partit únic del proletariat."

Si va ésser justa la creació del P.S.U., ¿es pot afirmar que, en les condicions actuals, la seva missió històrica de reforçar sistemàticament la unitat política i de completarla amb la unitat sindical ha caducat, i que serviríem millor els interessos de la revolució reculant a la condició de secció catalana del Partit Comunista d'Espanya?

José Díaz ens ha dit ("Tres anys de lluita", pàgina 470):

"La unitat de socialistes i comunistes no ha de trencar-se mai. Si, per a dissort de la República i del poble, els dos grans partits de la classe obrera es desunissin, el feixisme operaria amb enorme facilitat, perquè ho faria contra unes forces polítiques mancades de cohesió, que gastarien llurs energies en lluites intestines. La unitat de socialistes i comunistes serà sempre, doncs, la garantia d'una ferma política de guerra i de victòria".

Inosaltres sabem per experiència pròpia que la unitat infrangible de socialistes i comunistes es forja en els regles del Partit únic marxista leninista de la classe obrera. Així ho hem fet els catalans i és aquest el nostre honor de revolucionaris marxistes leninistes. I és legítim i és marxista leninista maldar perquè el Partit Comunista d'Espanya faci el mateix.

¿O és que no hi ha feixisme a Espanya, o no existeixen els dos camps, o no s'agudintza la lluita de classes, o l'imperialisme no prepara la guerra contra la Unió Soviètica i les noves democràcies? En la situació actual la unitat política i sindical de la classe obrera és més necessària que mai. No és pas per per literatura que en el número 22 de l'òrgan de l'oficina d'informació dels Partits comunistes i obrers "Per una Pau Durable, per una Democràcia Popular" es publica un editorial el primer paràgraf del qual diu:

"L'experiència de la lluita de classes, tota la història del moviment obrer internacional palesen que una de les condicions essencials de la victòria de la classe obrera i, per consegüent, de tots els treballadors, en la lluita de classe contra el capitalisme, en la lluita per la democràcia, la independència nacional i el socialisme, és la unitat de la classe obrera en l'escala nacional i internacional, la cohesió estreta de totes les seves forces i la solidesa dels seus partits revolucionaris i organitzacions de masses".

I més avall diu:

"La unitat de la classe obrera és la condició primordial, la condició decisiva en la lluita per alliberar-se del jou capitalista, en la lluita menada per la classe obrera per conquerir el poder".

Estem, doncs, estimats companys, en el camí de Lenin i en ell ens hem de mantenir costi el que costi. És així com servirem la causa sagrada de la classe obrera hispànica, dels Partits marxistes-leninistes-stalinistes que la dirigeixen, com honorarem la memòria dels nostres màrtirs.

===

Els membres cooptats de l'ex-Secretariat preparen una mena de "ple nacional" per a una data propera. En aquest "ple" pretendran posar punt final a la present etapa de liquidació del Partit provocant l'expulsió dels dirigents i militants que no accepten ni acceptaran un crim tan nefast per als interessos de la classe obrera, fent aprovar per unanimitat resolucions de condemna contra els "fraccionalistes", els "nacionalistes", etc. Nosaltres hem de dir:

Primer.- L'assamblea és il.legal i els seus acords seran nuls perquè ha estat convocada i fabricada per un grup que sense dret i per la violència s'ha apoderat de l'aparell del Partit.

Segon.- En la preparació de l'assamblea s'han emprat els mètodes del traïdor Tito: s'ha eliminat dels càrrecs de direcció, s'han dissolt els grups, s'ha expulsat i sancionat d'altra manera els militants que han mantingut la posició política del Secretari General del Partit; s'han

imposat responsables suposadament obedients i s'ha obligat els militants amb amenaces d'expulsió i tallant tota discussió lliure a signar resolucions de condemna i de sanció contra els militants lleials al Partit i a la seva missió històrica.

Tercer.- Condemnem amb tota energia unes pràctiques tan contràries al centralisme democràtic del nostre Partit, a la teoria i a la pràctica del marxisme leninisme.

Quart.- Afirmem que, amb aquesta assemblea, els membres cooptats de l'ex-Secretariat es proposen accelerar la liquidació del Partit, impedir la discussió de fons que el Secretari General té plantejada i la investigació que en seria la conseqüència, creant una situació de fet que "justifiqués" una negativa per part dels companys amb els quals he demanat de discutir.

Prego novament als companys que s'asserenin, que exigeixin la veritat, que rebutgin les coaccions i les sancions, que es mantinguin fermes en el su lloc, siguin les que siguin les mesures que prengui el grup de membres cooptats de l'ex-Secretariat, i que ajudin el Secretari General i els cada vegada més nombrosos militants que comparteixen la seva opinió política a salvar el Partit únic, marxista-leninista-stalinista de la classe obrera de Catalunya.

Joan COMORERA.
Secretari General del P.S.U. de C.

DECLARACIO

de Joan Comorera. Secretari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Paris 14 de novembre del 1949.

Estimats companys:

Els membres cooptats de l'ex-Secretariat han llançat al carrer el nostre problema polític. De les al·lusions indirectes de "Lluita" i les informacions verbals que donaven a persones alienes al Partit han passat a l'acusació pública contra el Secretari General. La responsabilitat que han contret és immensa, car sabent com sabem que hi ha pendent una discussió de valor decisiu hem de treure'n la conclusió que tracten d'impedir-la mitjançant l'escàndol i les mesures "definitives".

Malgrat els termes mentiders i calumniosos de la "Declaració" publicada a "Lluita", malgrat que els membres cooptats de l'ex-Secretariat han ultrapassat els límits de la decència revolucionària, el Secretari General del Partit no els seguirà per aquest camí i, com fins ara, es concretarà a esclarir les qüestions, a restablir la veritat exclusivament per via interna. Ho han fet tot, des de la coacció política a la intimidació familiar, passant per les calúmnies més monstruoses, per tal de provocar una reacció negativa, una exaltació personal en defensa del seu honor de dirigent revolucionari, comunista, de classe obrera i del poble de Catalunya. No ho han aconseguit ni ho aconseguiran, perquè el Secretari General del Partit té els nervis sòlids per voluntat pròpia, per l'enduriment de més de trenta anys de lluita revolucionària, perquè posseeix el dret i la raó.

La "Declaració" dels membres cooptats de l'ex-Secretariat demostra irrefutablement que està en joc la vida del Partit. Quan es defensa una lluita política justa no es menteix, no s'amaga la veritat històrica, no es calumnia ni s'impedeix la lliure discussió, l'exercici normal dels drets democràtics en el si del Partit ni es cobreix de llot el Partit o es fa d'ell una caricatura sagnant amb el pretext de fer el "procés polític" del seu Secretari General. Car, ¿podria ningú concebre que el Partit hagués esdevingut, amb una rapidesa gairebé única en la història de Catalunya, la força dirigent de la classe obrera i del poble en lluita mortal contra el franco-falangisme en el curs de la guerra i ara, si fos veritat tot el que es diu del Secretari General? Car, ¿com hauria estat possible això si els membres del Comitè Central i la primera Conferència Nacional, els diversos Comitès Executius i Secretariats, si els quadres i militants del Partit haguessin estat mobilitzats permanentment, no de cara a l'enemic, sinó de cara al Secretari General per tal de "corregir" els seus errors, de "neutralitzar" les seves atzagaia-

des, de "descobrir" les seves "simulacions nacionalistes" - "burgeses", o el seu "titisme" abans que aparegués el traïdor Tito, de "convèncer" els obrers cenetistes i militants d'Esquerra Republicana que els plans d' "extermini" eren -- personals i no del Partit, de cara a un Secretari General - presentat com un home fort, "megalòman", "tossut en la de-- fensa infrangible de les seves posicions i opinions políti-- ques"?

Car, ¿com hauríem pogut fer avenços tan substancials en el procés de bolxevització del nostre Partit si el Secretari - General fos el que es diu i hagués fet el que s'afirma? ¿Qui sinó el Secretari General, va establir les normes d'aquest procés de bolxevització, el 9 de setembre del 1940? ¿Qui, - sinó el Secretari General, va prendre la responsabilitat -- d'esbandir del Partit, el mes de desembre del 1940, els tro tsquistes més o menys disfressats i els nacionalistes burgo sos que pretenien fer del Partit una mena de "Lliga" antiso viètica i anticomunista i, el 1942, del Barrio i els seus - amics, que volien convertir el Partit en un partit "un xic més esquerrista que l'Esquerra" en lluita decidida, i siste mática contra el Partit Comunista d'Espanya? ¿Qui, sinó el Secretari General, per preservar el Partit dels perills de l'exili, perills de cosmopolitisme i de desclassament, va - donar, el 2 de març del 1939, la directiva bolxevic: "mai - no serem un partit d'emigració, sempre serem un partit de - combatents"? ¿Qui, sinó el Secretari General, amb més o -- menys encert, amb més o menys errors, ha alimentat el Par-- tit amb materials que, com a complement dels llibres i tre-- balls dels nostres mestres, han ajudat els nostres militants de mantenir-se fermes en la lluita, a copsar les variants i alternatives de la lluita, a donar-los les perspectives de la lluita, a no cedir en la voluntat d'esdevenir cada dia - més comunistes, més bolxevics, més eficaços en la tasca de construir un partit homogeni, un partit marxista-leninista-stalinista?

Car, ¿com podria explicar-se que en el Pla del Comitè Cen-- tral ampliat, que en les sessions trimestrals del Comitè -- Central, que en les reunions setmanals del Comitè Executiu i diàries del Secretariat, no es fessin tampoc objeccions - de cap mena ni protestes contra actes i discursos "inecongr uats" inexistents del Secretari General, no discutissin ni blasmessin, directament ni indirecta, la conducta política del Secretari General, que la primera Conferència Nacional aprovés per aclamació la conducta política del Secretari G-- neral i que el Comitè Central el reellegís per aclamació, - que el Comitè Central d'Anvers, el darrer celebrat, i en -- condicions ben tràgiques, aprovés per aclamació la seva con-- ducça política i que el nou Comitè Executiu, el primer de -

l'exili, li confiés la missió transcendental de presentar-se amb tota l'autoritat necessària a la Internacional Comunista i li donés facultats excepcionals si l'agreujament previsible de la situació internacional creava una situació també excepcional per al Partit i per a la nostra lluita contra el franco-falangisme -com podria explicar-se, repeteixo, tot això si fos veritat una mil.lèsima part de les monstruositats afirmades pels membres de l'ex-Secretariat cooptats a finals del 1945?

Car, ¿com podria haver-hi un sentiment de fraternitat envers el Partit Comunista d'Espanya, d'estima i admiració envers José Diaz i Dolores Ibàrruri, en el nostre Partit i en el cor del militants, si el Secretari General hagués menat una "lluita metòdica i conspirativa" contra el partit germà i els seus dirigents, si, contràriament a les estupideses de la "Declaració" el Secretari General no hagués afirmat de manera sistemàtica que la pedra de toc de la bolxevització d'un militant nostre era el grau de comprensió del caràcter de les relacions dels dos partits i de la unitat orgànica en la perspectiva històrica?

Car, ¿com es podria comprendre, si veritablement el Secretari General del Partit hagués sabotejat l'esforç de guerra -menyspreat l'heroisme de la classe obrera i del Nostre poble proposat l'extermi dels obrers cenocistes i provocat la derrota militar de la República, conspirat per anexas Mallorca i crear un exèrcit separatista, lluitat contra la unitat obrera i l'aliança obrera i pagesa, saquejat la pagesia en emulació amb els grups faistes i trotsquistes, treballat per fer el nostre Partit un partidot, o un partidàs un xic més esquerrista que Esquerra Republicana i enemic mortal del Partit Comunista d'Espanya per millor servir, els interessos de la burgesia, de la reacció i dels imperialistes com es podria comprendre, repeteixo, que la Internacional Comunista després de discutir en presència meua i amb intervenció meua i dels membres del Buró Polític, José Diaz, Dolores Ibàrruri, Vicente Uribe, Pedro Checa i Jesús Hernández; dels generals Modesto i Lister, dels membres de la Internacional Alfredo, Pedro i Moreno, les experiències de la nostra guerra, les causes dels nostres encerts i dels nostres errors, acceptés el nostre Partit com a Secció Catalana, ratifiqués la seva confiança en el Secretari General i li donés facultats excepcionals d'acord amb la situació excepcional que teniem, i el mandat d'exercir-les en el cas que la integritat, la unitat i la missió històrica del Partit corressin perill i que la Internacional Comunista firmés que amb el P.S.U. de C. s'havia assolit la primera realització de la línia aprovada en el 5è Congrés, que el P.S.U. de C. era un tresor en les seves mans, que la classe obrera catalana s'havia col·locat a l'avantguarda del proletariat internacional en el món capitalista

ta; que el Ple de la Internacional Comunista aprovés el document de conclusions de la discussió en allò que corresponia al P.S.U. de C., document que jo vaig fer i del qual vaig donar compte; que la Internacional Comunista aconsellés com a millor mètode per assegurar la unitat d'acció i de línia política dels dos partits, el contacte permanent dels dos Secretaris Generals; que la Internacional Comunista mantingués el nostre P.S.U. de C. com la Secció Catalana fins al darrer moment, és a dir fins a la redacció i publicació de l'acta d'autodissolució de la pròpia Internacional?

Car, ¿com es podria comprendre, si efectivament el Secretari General hagués palesat una inguarible hostilitat envers el Partit Comunista d'Espanya, una política constant d'emmetziment de les relacions entre els dos partits, una política de separació, de dues línies contràries, de dues direccions enemigues, de sectarisme contrarevolucionari i tot plegat -- amb la intenció deliberada de convertir el nostre Partit en un partit "nacionalista petit-burgés", al servei de la burgesia, com es podria comprendre, repeteixo, que al cap de dotze anys d'experiència "catastròfica", se m'incorporés, per iniciativa de la companya Dolores, el mes d'octubre del 1948 i pels meus mèrits personals, el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya?

Doncs, es vulgui o no, en virtut de la realitat històrica, no es pot desvincular el "procés polític del Secretari General" i el del Partit. Ningú, dintre o fora del Partit, no serà capaç de fer aquesta desvinculació. Per això afirmem que l'objectiu real de la "Declaració" és liquidar el Partit com una força negativa i contrària als interessos generals de la classe obrera i de la revolució en la persona del Secretari General i dels militants que comparteixen la seva posició política, i que, per consegüent cal renunciar a la nostra -- història i a la línia política d'unificació de la classe obrera i dels treballadors de Catalunya, cal abandonar l'ambició de crear, units fraternalment amb el Partit Comunista d'Espanya, el Partit Unió marxista-leninista-stalinista dels pobles hispànics.

Encara que en les ratlles precedents s'esclarcin a bastament el caràcter i l'objectiu de la "Declaració" dels membres còctats de l'ex-Secretariat, convé que entrem en el seu detall. Amb aquesta puntualització, els militants del Partit copsaran a quins extrems de degeneració política s'arriba quan es defensa i es vol imposar per tots els mitjans una causa injusta i reaccionària.

Puntualitzem, doncs.

1.- Es diu que he donat un "cop d'estat". Abans de la "De--

claració", en assemblees de Partit, "preparades" com ja sabem, els membres cooptats de l'ex-Secretariat afirmaven que el problema no consistia a voler imposar, d'una manera clandestina, la integració, és a dir convertir el P.S.U. de C. - en Secció catalana del Partit Comunista d'Espanya, sinó que jo, endut per la meua supèrbia, pel meu temperament dictatorial, vaig trencar-ho tot en comprovar que "discrepava" de tots els membres del Buró Polític, de l'ex-Secretariat i dels dirigents bascos, quant al caràcter burgès o no burgès de la revolució en el període actual. En la "Declaració" aquesta qüestió, que fou el cavall de batalla de les assemblees, desapareix i és substituïda pel famós "procés polític". Què ha passat? Efectivament, en la reunió àmplia convocada a petició meua, vaig sostenir la següent posició: que si mantenim -jo considerava que sí- el programa de la campanya Dolores, no podíem afirmar que lluitàvem per la revolució democràtico-burguesa per tal com aquest programa va més enllà, ja que es demana decapitar la burgesia de la seva força dirigent; que mantenir el programa de la campanya Dolores i, ensems, emprar la formulació revolució democràtico-burguesa era oportunisme; que pretendre aquietar la burgesia i aconseguir així que -- aquesta ingressés en la unitat nacional combatent contra el franco-falangisme era un absurd teòric i pràctic sempre, i, molt més, en el període dels dos camps en presència i de -- l'agutzitació de la lluita de classes, i que marxant per -- aquest camí, ens allunyàvem de la classe obrera i facilitàvem la demagògia dels elements faistes, trotsquistes i socialdemòcrates; que el programa de Dolores corresponia al primer període de les democràcies populars; que si no es considerava adient per la formació de revolució democràtico-popular, d'ençà que teòricament s'ha definit que exerceix les funcions de la dictadura del proletariat, havíem d'emprar simplement la formulació de revolució democràtica espanyola i el seu desenvolupament envers el socialisme que havíem de mantenir el programa de la campanya Dolores, perquè correspon a la situació actual de la lluita contra el franco-falangisme i per la República i, a més, perquè conté els elements necessaris per unir i dirigir la classe obrera, per unir i dirigir-la paguesia pobra i mitjana i aliar-la a la classe obrera, per incorporar a la unitat nacional combatent la monarquia i la petita burgesia, els intel·lectuals i nombrosos elements de la burgesia mitjana o nacional i de la paguesia rica capaces de reaccionar personalment per raons nacionals, democràtiques, republicanes i patriòtiques, perquè ens permetria assolir en la realitat, i no únicament en la teoria, que la -- classe obrera esdevingués la classe dirigent dels pobles hispanics per la reconquesta i el desenvolupament de la República democràtica. De cert que em vaig quedar sol, però no en "discrepància", car en període de discussió no hi ha "discrepància", sinó opinions. No és la primera vegada, que m'he quedat sol en una discussió ni serà, segurament, la darrera.